

Kerametler
Faziletler
Düşündüren Hikayeler

ALİ SEFA DEDE

10

Ali Sefa Dede, 1947 yılında, Giresun vilayetinin Aluçra kazasının Kayacık köyün de dünyaya geldi.

Ali Sefa Dede'nin soyu Güvenç Abdal ocağından gelme pır kayıplar ve Alişan Dede'ler olarak geçmektedir.

Daha çocuk yaşta tercihini Ehlibeyt'in haklı davasına sahip çıkmak için yaptı. Bu tercihin gereği olarak Ehlibeyt yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

“Kerametler, faziletler, Düşündüren Hikayeler “ adlı bu çalışma Ali Sefa Dede’nin “FELAKETLER ÖNCESİ ALLAH VE EHLİBEYT YOLUNA SON ÇAĞRI” kitabının içinden derlenmiştir.

Hazırlayan: Leyla Özdemir Duman
Basım Tarihi: 2020
3. cü Baskı

Türkiye Adresi

Ali Sefa Dede
Cumhuriyet Mahallesi
1035 Sokak Yıldız Apartmanı
No: 10, Daire: 2, Didim / Aydın - Türkiye
Tel: 0 535 071 48 07

Almanya Adresi

Ali Sefa Dede
Nordl. Haup. Str.11
86517 Wehringen-Deutschland
Tel: 0 82 34 - 64 38

İsteme Adresi:

Augsburg Alevi Hacı Bektaş-i Veli Derneği e.V.
Gotenstr. 4, 86343 Königsbrunn
Fax: 0821 / 47 09 557
info@augzburg-hacibektasiveli-dernegi.de

İçindekiler

Giriş	06
Ayet-el Kürsü	08
Fatiha Suresi	12
Kasır Devi Ve Hz. Ali	14
Hz. Ali Ve Fazlı	17
Benim Ali'm Bana Yeter	35
Hz. Ali Ve Şeyh Şibli	36
Kitabım Erkanım Yolumsun Ali'm	38
Güneşin Hz. Ali ile Konuşması	39
Ziram Olayı	41
Hz. Ali ve Hz. Ali'ye Kamber Olmak	44
Benim Ali'm Her Ali'ye Benzemez	50
Ali İmran Suresi	51
Hz. Ehlibeyt Darı Ve Hz. İmam Hüseyin	54
Hz. Hızır'ı Arayan Padişah Ve Yoksul Köylü	58
Yetiş Canımıza Sen Hızır İlyas	67
Hz. Musa Aleyhisselam İle Hz. Şuayb Peygamberin Öyküsü	68
Kefenin Cebi	77
Menkür ve Menekir Melekleri	79
Hatay Türkleri Arasına Giren 'La İlahe İlla Ali' Vakası.	83
Geyik ve İmam Hasan	88
İhlas Suresi	91
Mahşer Yeri	92
Kıyamet	97
Yazarımızın Diğer Kitapları	103

Giriş

Bu anlatılan kerametler, faziletler ve düşündüren hikayeler sizlere birer masal gibi gelir ama akıl ve iman sahipleri bu gibi Ehlibeyt'ten ve Peygamberlerden hasıl olan kerametleri, faziletleri hiç de kuşku ile karşılamazlar. Çünkü şu anda bir çok yazar bu tür şeyler saçma sapan şeylerdir diye zihinleri karıştırmaktadırlar.

Feza çağındayız, dünya uzaya uydular atıyor, elektronik beyinler, aygıtlar, bilgisayarlar dünyayı sarıp dört bir yana hakim oldu. İnsanoğlu bu kadar başarılarla imza atıp her teknolojiye sahip olduğu halde, bu kadar akıllı güç sahibi insanlar bir araya toplanmış olsa dahi, ilahi güç karşısında çok aciz ve güçsüz kalırlar.

Örneğin; bütün alimleri, fen ve bilgi sahiplerini, binlerce icadlar yapan insanların hepsini bir araya toparlansa ve, 'Bütün dünyanın en akıllı insanları, hepiniz bir aradasınız, sizlerden fazla bir şey istemiyoruz. Bizlere bir karınca yaratın, o karıncaya can verin ve yürütün veya bir sinek yaratın ona can verin ve uçurun' dense acaba buna hangi bilim adamının gücü yeter. Tabi ki buna Cenabı Hakk'tan başkasının gücü yetmez. Bir karıncaya, bir sineğe can verecek gücü kendilerinde bulamayan insanoğlu Cenabı Tanrı'nın hangi ilahi gücünün karşısında durabilir ki. Demek ki; ilahi güç ile hiç bir varlık kıyaslanamaz. Ehlibeyt ve Peygamberler'e de bu Kerametleri yaptıran ancak yüce Cenabı Hakk'tır

Ehlibeyt yolunun hizmet niferi olan yazarımız Ali Sefa Dede sizlere yalan dünya mülküne kanmadan, gönül gözlerinizin açılması ve Rahman kapılarını görmemiz için bu keramet, fazilet ve düşündüren hikayeleri sunmuştur. Şimdi yazarımızın kaleminden hep birlikte okuyalım.

Ayet-el Kürsü

Bismillah diyerek geldik cihana
Hakk'ı zikreledi dilimiz bizim
İrrah menirrahiym deyip durduk divana
Bizi karşıladı Ali'miz bizim

Allahü la ilahe illa hü dedik
Birlik kapısından içeri girdik
Ehlibeyt'i görüp darına durduk
Ali'ye bağlandı yolumuz bizim

Hüve el hayyülkayümü Kudret nurumuz
Kırklar derğahında Ali pirimiz
Ehlibeyt yoluna koyduk serimiz
Evel ahır budur halimiz bizim.

La te'huzühü sinetün'le vardık secdeye
Muhammed Ali'dir Ali Hakk diye
Bizde birlik vardır ikilik niye
El ele el Hakk'a elimiz bizim

Ve la nevmün lehu ma fyxsemavati der dilimiz
Muhammed aşkına yandı serimiz
Kudret kandilinde gizli sırrımız
Evvel Ali sonra Veli'miz bizim

Ve mafiyl'ardı ile durduk divana
Gönlümüz bağladık 12 İmam'a
Menzelleziy yeşfe'u dedik Kur'an'a
İkrarlıdır el bel dilimiz bizim:

İn dehu illa biiznihi ya'lemü dan geçmeyiz
Biz bu sırrı her nadana açmayız

Yezid'in elinden şarap içmeyiz
Kudretten geliyor dolumuz bizim

Ma beyne eydihim diyerek biz candan geçtik
Ve ma halfehüm diyerek Ali'yi seçtik
Aşkın badesinden kanarak içtik
Açıldı gönülde gülümüz bizim

Ve la yuhiytüne bişey'in min'ilmih
'B' nin noktasından aldık bu ilmi
Enel Hakk diyerek gördük bu zülmü
Aktı gözyaşından selimiz bizim

İlla bima şae diyerek döndük dolandık
Şah Hüseyin ile al kanlara bulandık
Kanlı Kerbela'da kavrulup yandık
Al kana belendi çölümüz bizim

Vesi'a kürsiyyühüssemavati vel'arda'ı
Aşığın sadığın bitermi derdi
Şah Hüseyin'im yetmiş üç şehit verdi
Kırıldı kanatla kolumuz bizim

ve la yeüdühu hıfzuhüma ile divana vardık
Ol yüce divanda Ali'yi gördük
Öptük ayağını yüzümüz sürdük
Sordu hatır ile halimiz bizim

Ve hüvel'Aliyyül'azimü dir Şah'ımız
Kur'an-ı Natık'tır Ali Şah'ımız
İki cihanda da kıblegahımız
Ayet-el Kürsü'dür velimiz bizim

Ehlibeyt aşkına indi bu ayet
Ehlibeyt nurundan oldu hidayet
Okur isek sıtkı ihlas ile şayet
Lalu gevher olur dilimiz bizim

Velayet nurumuz Ali'dir Ali
Pirim Hünkar Hacı Bektaş-i Veli
Birlikte kurdular bu güzel yolu
Yüce Hakk'a gider yolumuz bizim

Kur'an bize Hakk'tan gelen fermandır
Ehlibeyt ise derdimize dermandır
Hakk yoluna her daim kurbandır
Canımız serimiz malımız bizim.

Allah kendi Kudret nurundan yarattı
Ehlibeyt ile cennetini donattı
Ehlibeyt'i bize emanet etti
Kur'an Ehlibeyt velimiz bizim

Nübüvvet nurunu Muhammed aldı
Velayet nurumuz Ali'de kaldı
Hidayet nurundan Fatıma geldi
Firdevs ala oldu ilimiz bizim

İnayet nurumuz İmam-ı Hasan
Ayet-el Kürsü'dür Kur'an'da yazan
Mağrubdan maşrığa seherde esen
Dostla selamlaşır yelimiz bizim:

İmam Hüseyin'dir Rahmet nurumuz
Kalu'da Bela'da gizli sırımız
İki cihanda da külli varımız
Tek bir tutunacak dalımız bizim

İşte Ehlibeyt Hakk'ın nurudur
Yüce Hakk Teala'nın külli varıdır
Kudret kandilinin gizli sırrıdır
Zahirde batında Ali'miz bizim

Aşığın sadığın figanı dinmez
Yanıpta kavrulsa ateşi sönmez
Verdiği ikrardan asla hiç dönmez
Savrulsa semaya külümüz bizim.

Hakk'ın yolu için candan geçeriz
Ehlibeyt dostunu bilip seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostan gelen zehir balımız bizim

Yolumuz çetindir sürmek zor derler
Ateşten gömlektir kızgın kor derler
Her yolda bir cömert deli var derler
Ali Sefa'm yolda delimiz bizim.

FATİHA SURESi

Yok iken yer ile gökler ezelden
Bizler yüce Hakk'ı gördük erenler
Bağlandık Allah'a camı gönülden
Birliğine ikrar verdik erenler.

Bismillah diyerek işe başladık
Özümüzde ikiliği taşladık
Gönül verip bir kapıdan işledik
Yüce yolunuzu sürdük erenler.

Elhamdü lillahi Rabbi'l Alemiyn,
Dedik Tanrı birdir cümle alemin
Kur'an'da saklıdır bin bir kelamın
Bizler bu hikmeti gördük erenler.

Errahmanirrahiym i dedik habibullaha
Maliki yevmiddiyn dedik ol Ali Şah'a
İyyake na'büdü'müzdür Fatıma Ana
Yüce Ehlibey'te erdik erenler.

Ve iyyake neste'ıyn'dir İmam-ı Hasan
İhdinassıratalmüstakiym'edir Hüseyin'i rahman
Kur'an-ı Natık'tır 12 İmam
Hakk'ın kendisinden sorduk erenler.

Sıratalleziyne dedik Subhana
En'ante diyerek vardık divana
Aleyhim diyerek uyduk Kur'an'a
Hakk'a ikrarımız verdik erenler

Okuduk Kur'an-ı hep hece hece
Hakk'ı zikreyledik hem gündüz gece
Muhammed Ali ile vardık miraca
Kırklar meclisine girdik erenler

Gayrılmağdubi aleyhim ile vardık divana
Veladdalliyn dedik Fatıma Ana
Secdemizi yaptık Şah-ı Merdan'a
Ehlibeyt darına durduk erenler.

Tevvalla tebarra ikrarımızı
Hakk kabul eyledi niyazımızı
Tanrı görevlendirdi bazımızı
Münkürle savaşa girdik erenler.

Fatiha suresidir okunan ayet
Bizlere gerçeği anlatır gayet
Hasan ile Hüseyin olmasa idi şayet
Göremezdik Hakk'ı, kördük erenler.

Dünyayı dolaştık bir baştan başa
Kimi puta tapar kimisi taşa
Kanlı yezit ile girdik savaşa
Yetmiş üç can şehit verdik erenler.

Yolumuz uludur bilip sürene
Canım kurban gerçekleri görene
Gönül verdik Ehlibeyt'e, Kur'an'a
Böylece maksuda erdik erenler.

Ali Sefa'm akar göz yaşım seli
Kimi şaşkın dedi kimisi deli
Koymadık ahirete sorgu suvali
Bizler bu dünyada verdik erenler.

KASIR DEVİ VE HZ. ALİ

Bir gün Hz. Peygamber efendimiz eshabı ile otururken, dışarıda çığılıklar içinde insanların birbirlerini çığneyerek kiminin mescide, kiminin uzaklara kaçıştığını gördü. Hz. Muhammed mescidin kapısına çıkıp: **“Neler oluyor”** diye sordu. Bir de ne görsün, karşısında minare yapılı büyük bir dev kabilesi ve önlerinde başı ejderhayı andıran, vücudu büyük, ulu gövdesiyle büyük bir ağaca benzeyen bir mahluk kendisine doğru gelmekte. Topluluk ise bu devlerden korkmuş kaçışmaktalar. Hz. Muhammed; **‘Bunda bir hikmet vardır’** diyerek, halkı paniğe kapılmamaya çağırdı. Halk, Hz. Muhammed’in çağrısına uyarak toparlanıp biraz sakinleştiler. Sonra Hz. Muhammed, gözlerinden kan çeşmesi gibi irin akan koca dev ile yanındaki irili ufaklı devlerin yanına vardı. Ulu dev yalvararak Hz. Muhammed’den medet ummaya gelmişti. Dev, başını Hz. Muhammed’in önünde kıyam ve saygı ile eğerek şöyle yalvardı: “Ya Muhammed, ben yeryüzünde insanoğlu yaratılmazdan evvel devlerin hükümdarıydım. Bir gün gezmeye çıktığımda bir üzüm bağına rast geldim. Güzel bir civan genç üzüm devşirerek yemeye çalışıyordu. Bu benim yer yüzünde gördüğüm ilk insandı, onu görünce iştahım kabardı ve yakalayıp yemek istedim, çünkü bir oturuşta bir deveyi yiyen ben, böyle nazik bir civanı yemeye doyamazdım. Tam yanaşıp yakalayacağım bir anda, bana öyle bir nara attı ki kulaklarım işitmez oldu, dilim tutuldu ve o gök gürültüsü sedalar arasında semalardan tekbir sesleri gelerek; **‘Evvvelsin, ahırsın, zahirde ve batında hükmeden sensin, medet mürvet ya Ali’** diye bana nara atan zatı, gök ehlinin bir cümlesinin desteklediğini duydum. Ol civan süzülerek geldi bana öyle bir tokat attı ki kendimi bir anda kaybettim ve kendimi hemen toparlamaya çalıştım. Belinde çatal bir kılıç ile dalıma çöktü ve ben kıpırdayamaz oldum.

Ulu bir ağacı sökecek kadar gücün, kuvvetin sahibi bendeniz kasır devi, o civanın göğsüme oturması ile adeta bir civciv yavrusu kadar kendimi güçsüz hissettim ağladım, çırpındım ve hırşımdan burnumdan kulakla- rımdan kan geldi. Ulu bir çınar ağacını söküp yerinden kaldırıp omuzuna koyan bendeniz, sanki tıfıl bir yavru gibi melül mahsun yerde debelenip duruyordum.

O civan genç ise göğsüme oturmuş benim ile sanki çocukla oynar gibi oynuyordu. Ben üzerime bir dağ çökmüş gibi altında eziliyordum. İki ellerimi bir araya getirdi, baş parmaklarımı bir birine yanaştırıp bir hurma lifi ile bağladı ve bana şöyle dedi: **“Can incitme ki canın incinmesin, derdinin dermanı ancak yine Bendedir. Ömrün uzun çilen kaim olsun, ahır zaman nebisine kadar çilen dolmayacak”** deyip, göğsümden inip ismini Düldül diye çağırıldığı bir ata binip, şahin gibi süzülüp gitti.

Aradan nice yıllar geçti, asırlar birbirini kovaladı. Adem sefiyullah'ın dünyaya geldiğini duydum. Artık parmaklarım çözülmez oldu, elimdeki hurma lifi büyüyüp yaprak açtı meyve verdi. Bu mucize olayı Adem'e binbir yalvarış ile yalvarıp anlattım, Adem'de çok üzüldü ve: **“Ey kasır devi bu senin parmaklarını yalnız bağlayan, ulu divanın hükümdarı, iki cihan mülkünün sahibi Haydar-ı Kerrar'dır. Bizim bu bağı çözmeye kudretimiz yetmez, benden sonra Şit Peygamber gelecektir inşallah bir çare bulur”** dedi ve beni geri çevirdi. Sıra ile Şit'e, Davut'a, Sultan Süleyman'a, Yakup'a, İdris'e, İshak'a derken sizden önceki tüm Peygamber'lere baş vurdum. Hepsi de 'senin bendini bağlayan bizlerden hezer (üstün), makamı bizlerden çok çok yüce ancak senin bendini bağlayan çözer' dediler.

Sizin ile beraber 124 bin Peygamber oluyor, baş vurupda eşğine gözyaşı döküp niyaz etmediğim bir Peygamber kalmadı.

Ey Muhammed eğer senden de bir medet olmaz ise yer yüzünde derdime bir çare olmayacak, yer yüzündeki tüm insan oğluna kin bağlayıp intikam alacağım, son çare Sendeyim deyirek başını mescidin eşiğine koyup bir çocuk gibi zarı zarı ağladı. Orda bulunanların tümü kasır devine acıyıp ağlaştılar.

O ara Hz. Şah-ı Merdan 12 yaşlarında daha yeni yetişen civan gül fidanı gibi karşıdan çıkıp mescide gelirken, kasır devine Hz. Ali'yi görünce Hz. Peygamber'in ayaklarına kapanıp: **“Medet Mürvet ya Muhammed, beni kurtar”** diye feryada başladı. Orada bulunanlar hayrette kaldı. Hz. Muhammed deve sordu: **“Ey kasır devine neden birden korktun, bu titreyip heyecanlanman neden dir?”** diye sordu.

Dev ağlamaya başladı ve Hz. Ali'yi göstererek: **“Ya Muhammed, Allah-ul azim binlerce yıl önce beni yere yatırıp, elimi hurma lifi ile bağlayan O civan delikanlı işte bu idi”** diyerek Hz. Ali'yi gösterdi.

Hz. Muhammed deve: **“Öyle ise Ali'den af dile”** dedi.

Dev, Şah-ı Merdan'ın ayaklarına yüz sürdü. Şah-ı Velayet Ayetel Kürsü'yü okuyarak devin parmaklarını çözdü. Hz. Ali'nin bu kerametini gören mümin müslim, Şah-ı Merdan'ın ayak tozlarına yüzler sürüp, kerametine hayran kalıp, Hakk'dan şükür niyazında bulundular. Münkür münafık kafirler ise bunu sihir sayarak imansızlıklarında direnip Muhammed ve Ali'nin şefaatinde mahrum kaldılar.

HZ. ALİ VE FAZLI

Sevgili canlar büyük taçlamada ilahi bir aşk ile Cem'lerimizde okuduğumuz **'bir kul geldi Fazlı'ya Bezastan'da sattılar'** sözünü söyler ve **Allah Allah** deriz. Özünü ise bir çokları bilmez, ben Şah'ın kölesi, Ehlibeyt'in ayak tozu **Ali Sefa** sizlere bu olan büyük olayı kısaca özetleyerek anlatmak istiyorum.

Hiz. Muhammed Mustafa'nın ve Hiz. Ali'nin çok sadık dostlarından olan, görmeden Ehlibeyt uğruna can veren, Şah-ı Merdan'ın ismini dilinden ve gönlünden hiç düşürmeyen Fazlı isminde bir Ehlibeyt muhibi can kardeşimiz vardı. Hali vakti yerinde babadan, dededen kalma çok büyük servet sahibiydi. Fazlı evlendi mutlu bir yuva kurdu. Tamamen dünyaya gönlünü kaptırmış giderken, bir gece rüyasında Ehlibeyt'in dergahını ziyaret etti. Birde gördü ki O mübarekler dünya malından elini eteğini çekmişler, akşamdan sabaha yiyecekleri yok. Fakat iki cihana hükmeden bütün şafaatkanlar o dergahta toparlanmış melekler, feriştahtar O yüce Ehlibeyt'in ayak tozlarına yüzler sürmekte.

Hiz. Ali'nin elinde mizam terazisi mümin müslümler onun önünde yargılanıyor. Sıra Fazlı'ya gelipde onun günahı tartılacağı zaman, Hiz. Ali Fazlı'yı alıp: **"Ey Fazlı git biraz daha Hakk yolun da Ehlibeyt'im uğruna çalış fedakarlık et, sonra cehennem narına yanmayasın, gönlüm senin gibi mazlumların yanmasına razı değildir"** der.

Fazlı bu heyecanlı rüyasından sonra yüreğine Ehlibeyt sevgisi, Hakk, Muhammed, Ali aşkı düşer. Aşk ateşi yüreğini yakıp kavurur. Bu aşk yüreğine kök salar, elinde ne kadar mal mülk varsa Hakk, Muhammed, Ali, Ehlibeyt aşkına dağıtır. Her eline geçeni Ali aşkına diyerek yetimlere, yoksullara, fakir fukaralara hepsine dağıtır.

Fazlı'nın hanımı kocasının aklını oynattığını zanneder, ağlar sızlar ama o büyük varlıktan biranda yoksulluğa düşerler, evleri barkları satılır ve gırtlığa kadar borca batarlar. Borçluların dostu bulunmaz derler ya, Fazlı'nın her gün hal hatırını soran ahabları ve dostları Fazlı'nın kapısını keser ve derhal alacaklarını vermesini ister. Fazlı ağlamaktan başka bir çare bulamaz, bir yamalı çadırdan başka bir şeyi kalmamıştır.

Fazlı hazin hazin ağlarken hanımı hiddetlenir ve Fazlı'ya şöyle bağırır: “Burası Hindistan sen ise hiç yüzünü görmediğin, oturup sohbetinde bulunmadığın, Ali Ali deyip kendini ona kaptırdığın Ali gelsinde seni bu müşkülünden kurtarsın bakalım. Ali'nin senden hiç haberi yok, sen ise onun için kendini harap ettin. Bak ne hallere düştün“ diye bağırды.

Fazlı bir anda irkilir ve o rüya arasında Hz. Ali Fazlı'ya şöyle demişti: **“Ey Fazlı başın dara gelirse sen beni çağır, ben dünyanın öte ucunda olsam bile gelir seni bulurum”** demiş ve şu ayeti öğretmişti; **‘Ya gıyaset müstagısın, agıs agısna hürmeti hakkı için ya seyyidin seddadına alemlerin yardımına koşan, cümle alemlere yardım eden Haydar-ı Kerrar Seyyid İmam-ı Hüseyin’i şehidi Kerbela hakkı hürmeti için biz edna kulunuz, köleniz Fazlı'ya da yardımcı olun”** deyip ağladığı anda çadırın kapısı önünde bir at kişnemesi duyulur. Fazlı gene alacaklılardan biri gelmiştir diye çadırın içinde büzüşüp eziklik duyduğu bir anda, çadırın kapısı çatal bir kılıç ile aralanır içeri müsade isteyerek bir cengaver girer. Fakat öyle bir cengaver ki kalelerden binlerce kat daha fazla müminlerin gönlünü sevgi ile fethedip, gönüller fatihi olmuş, sevgiyi müminlere, Zülfikar’ı münafıklara karşı kullanmış ve mümin müslümlerin gönlüne taht kurmuştu. Hz. Şah’lar Şah-ı, Şah-ı Merdan gelmişti Fazlı canın karşısına. Zaten Şah-ı Merdan’a yakışanda buydu, Şah-ı Merdan hiç kendisini seveni darda koyarmıydı.

Fazlı Hz. Ali’yi görür görmez rüya görmediğini, gerçekten Şah-ı Merdan’ı gördüğünü o zaman anladı.

Çünkü Hz. Ali rüyadaykende Fazlı'ya aynı cemalle görünmüştü. Fazlı'nın hanımı kendisini toparlayarak cengavere sorar: “Ey kişi siz kimsiniz, giyiminiz kuşamınız buralarinkine hiç mi hiç benzemiyor. Hele sizin yüzünüzün güzelliği Yusuf'u Kenan Peygamber'i gölgede bırakır. Siz kimsiniz Allah aşkına meraktan çatlayacağım” diye heyecanlanır sorar.

Hz. Şah-ı Merdan Haydar-ı Kerrar İmam-ı Ali gülerek kendisinin Hz. Ali olduğunu söyler ve: “Fazlı'nın imdadına yetişmek için Medine'den geliyorum, biraz evvel beni çağırdığı için Bende imdadınıza yetiştim, onun için burada bulunuyorum” der.

Fazlı ile Fazlı'nın hanımı Hz. Şah'a sorarlar: “Ey Şah-ı Merdan Ali Medine Hindistan arası yaya aylarca yürünecek bir uzak yoldur, at ile ise yine aylar sürer, sizi kim gönderdi” derler. Hz. Haydar-ı Kerrar İmam-ı Ali gülerek: **“Dünya bizler için bir kalburun içindeki buğday taneleri gibidir, Bize gizli saklı yoktur”** diyerek Fazlı'nın elinden tutup yukarı kaldırdı. Fazlı'ya: **“Ey Fazlı Allah şahidim bizler dünya malına ehemmiyet vermeyen Ehlibeyt olduğumuz için, evimizde akşamdan sabaha birikmiş bir kuruşumuz yoktu ki senin borçlarını ödemek için buralara servet getireyim. Biz Ehlibeyt olarak servetimiz olmadığı için senin borçlarını benim düşmanlarıma ödeteceğim, hele gel bakalım”** dedi.

Fazlı, Hz. Ali'nin ayaklarına kapandı, defalarca niyaz eyledi ve ellerine sarılıp öptü.

Sonra: “Ey erenler sultanı, evliyalar hükümdarı, enbiyaların ser çeşme başı şeksiz şüphesiz sana iman eylemişim. Benim gözüm dünya malında değil, Senin sevgine layık olmam için yüreğimin sesini dinliyorum. Benim dileğim para değil, sensin. Gül yüzlü cemalini görmek banada nasip oldu ya ölsem gam yemem” deyip sadakat gözyaşlarını hazin hazin döküyordu.

Fakat Hz. Şah-ı Merdan Fazlı'yı tutup bağrına bastıktan sonra: **“Ey Ehlibeyt dostu Fazlı'm, Ben senin yüreğini çok iyi biliyorum, bizim girdiğimiz gönülde kov, kıybet, haset, kin, kibir, yalan dolan, ihanet, tamah, hırs barınmaz. Bunlardan gönlünü arındırdık yerini rahmet ve sevgi ve ilim, irfan, hoş görü, kanaat ve sabırla doldurduk. Ehlibeyt'in ve Ehlibeyt muhiplerinin en büyük silahı sabır ve hoş görü, cömertlik ve merhamettir. Yalnız dört Hakk kitapta da Allah- ın buyruğu ayetleri mevcuttur, kul hakkı ile huzuruma gelme demektedir.**

Önce senin kul borçlarını ödeyelim, ondan sonrasına mevla kerimdir. Gönlümün isteği maksuduna ermektir, onu da Hakk verecektir, şimdi kalk Keşmir diyarına gideceğiz ve orada borçlarını eda edeceğiz” dedi.

Fazlı bir hayli yaşlı ve mecalsiz bir ihtiyardı. Yukarı kalkmaya çalışarak Hz. Şah-ı Merdan'a şöyle dedi: “Ey güzeller sultanı senin o bahsettiğin diyara ben 10 yılda varamam. Bende takat mecal kalmadı, biz oraya nasıl gidebiliriz” dedi.

Şah-ı Merdan Fazlı'nın kolundan tutup Döldül'ün terkisine bindirdi ve: **“Yum gözünü Fazlı”** diye seslendi.

Fazlı gözlerini yumdu çok kısa bir aradan sonra: **“Gözlerini açabilirsin”** diye Fazlı'ya seslendi. Fazlı gözlerini açtığı anda olanlara inanması mümkün olmayan bir değişiklik içinde kendisini buldu. Gözünü açıp kapamak beş dakika sürmemişti fakat 10 yıllık yolun sonuna gelinmişti, çünkü Şah-ı Merdan'ın mucizeleri bitmezdi.

Fazlı'yı Döldül'den indiren Şah-ı Merdan Fazlı'ya: **“Burası Keşmir diyarıdır, buranın hükümdarı Hakk Muhammed Ali'ye ve İslam dinine düşmandır. En çokta Bana karşı büyük bir düşmanlığı vardır. Şimdi sen bir bezirgan olacaksın Bende senin kölen olacağım. Beni Bezastan köle pazarına götürüp kölem diye satacaksın.**

Sakın dediğimden çıkma, her ne şart koşarsalar kabul et, yalnız ağırlığınca altın isterim dersin, fiyattan ödün vermezsin ve Düldül'ü yedeğinden bırakma sakın” diye Fazlı'ya tenbihte bulundu.

Fazlı Hz. Ali'nin eline ayağına kapandı: “Ey mürüvvetli Şah'ım haşa ki ben senin kapında bir köle bile olamam, ben nasıl sana kölemdir diyebilirim” dedi.

Hz. Şah-ı Merdan Fazlı'nın yaş dolu gözlerini baş parmakları ile sildi ve: **“Müsterih ol Fazlı, Ben ne dersem onu yap”** dedi.

O gün kölelerin pazarlandığı, esirlerin satıldığı yıllık olağanüstü büyük bir gündü. Herkes sahibi olduğu kölelerin boyununa marifetlerini, yapmış olduğu hünelerini yazıyor müşteri olanlarda kölelerin boynunda asılan plaketi okuyarak kölelere değer biçiyordular. Hz. Ali Keremmullah Bezastan pazarına girdiğinde bütün gözler Hz. Şah-ı Merdan Ali'ye çevrilmiş, güzellikte boy bosta Yusuf Kenan-ı gölgede bırakıyordu. Kargalar bahçesine girmiş şahin gibi naz ile salınıyor, konuşmasında o kadar nezaketle konuşuyordu ki sanki binlerce yaban kargasının içinde bülbül şakır gibi sedası yürekleri okşuyordu. Bir anda bütün Betestan pazarındaki insan avcuları Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'nin başına toplandılar. Yalnız hayretler içerisinde kalıyorlardı, acaba köle Fazlı'mı bu mu? diye. Fazlı'ya hanginiz kölesiniz deyince, Fazlı'da: “Şimdilik bu benim kölem, kıyamete kadar ise ben onun kölesiyim” dediğinde kimsecikler bu sır perdesi ile örtülü sözlerden birşey anlamıyordu.

Hz. Ali'nin fiyatını sorduklarında ise: “Ağırlığınca altındır” diyordu. Fazlı Hz. Şah'ın yanında iki büklüm olup, O Şah-ı Merdan'a kul köle olmak istiyordu.

Köle pazarında dolaşan Keşmir şahının adamları tez elden padişaha haber verdiler; 'Keşmir diyarı kuruldu kurulalı böyle bir er görmemiştir, yaşı yaşadık yaşayalı böyle bir insan görmedik hele bir yol sende gel gör' dediler.

Keşmir şahını da büyük bir merak kapladı. Hemen paytonunu hazırlattı ve merasim bölümü çevreyi bandolarla inim inim inetti.

Binbir türlü debdebe ile şah geliyor diye yer yerinden oynadı, yediden yetmişe Bezastan pazarına doluştular. Onlar şah ile uğraşırken sekiz kat cennetin melek ve ferishtahları, huri ve kılmanları gul guluya düşüp, Hz. Şah-ı Merdan'ın köle pazarında satışa çıkarılmasına ağlaştılar.

Hız. Allah, melek ve ferishtahlarını bir araya toplayıp şöyle sordu; **“Ey Benim meleklerim, ferishtahlarlarım benim Velayet nurum Şah-ı Merdan Ali'nin bir dost için yaptığını sizler birbiriniz için yaparmısınız? Yapabilirmisiniz? Bir dara düşmüş insan için kendinizi satışa çıkarttırmısınız?”** diye sordu.

Hepsi birden: **“Ve Hüvel Aliyül kebir vallahül Azim, Hz. Ali'nin yaptığını haşa ki hiç birimiz yapamayız”** dediler.

Cenabı Allah'ı Teala, Hz. Ali'nin bir veli olduğunu, Hz. Ali'nin tüm erenlerin serçeşme başı olduğunu söyleyip: “Ali benim hüccetimdir, Ali benim yürüyen Kur'an'ımdır, Ali Velayet mülkünün sahibidir” diyerek şu ayeti Hz. Ali hakkında inmiştir. El Bakara suresi 207. Ayet, **“Ve minennasi men yeşriy-nefsehübtigaâe merdâtil-lâh vallahü ra üfün bil ibad”** Türkçesi **“O veli ki içinizden bir kulu kurtarmak için Allah rızası için kendi öz nefsini satar, Allah'ın rızasını alır. Allah kullarına karşı pek merhametlidir”**.

(Sevgili canlar işte; **‘bir kul geldi Fazlı'ya Bezastan'da sattılar’** sözcüğü ayetlerle de belirttiği gibi Allah'ın arslanı Fazlı'yı kurtarmak için kendini Bezastan pazarında köle olarak sattırıştır).

Keşmir şahı Bezastan pazarına gelir ki gerçekten sanki güneş bir çöle düşmüşte etrafa şavkı saçıyor. Doğruca Hz. Ali'nin yanına yaklaşır yukardan aşağıya bir süzer ve şöyle mırıldanır: “Vallahi bu yaratılanlardan değil, yaratanın nurundandır.

Ben halkın padişahıyım bu ise iki cihanın padişını andırıyor. Ben bunun kapısında hizmetçi değil köle bile olmam mümkün değil. Ama bunda bir hikmet vardır” deyip kendi kendine mırıldanır.

Bir ara veziri seslenir: “Padişahım ne mırıldanıp duruyorsun, nasıl böyle bir yüce varlıkla ömrün boyu hiç bir zaman karşılaştın mı? İşte fırsat ayağınıza gelmiş fırsatı kaçırmayalım, insan az yaşar fırsat bir düşer, hemen pazarlığa girişelim” dedi. Padişah toparlanır ve sağa sola bir göz gezdirir, herkesin gözü Şah-ı Merdan’dadır.

Hız. Ali padişaha dönüp güler ve: **“Ey yalan dünyanın padişahı ne süzüp duruyorsun gözün mü kesmedi, içinden geçenleri dile getir ki, Fazlı canda fikrinizi öğrensin bakalım”** deyince padişahın ilgisi bir o kadar daha artar. Fazlı’nın sattığı köle köle değil bir ferişta gibi ruhu okşayan eda ile hitap ediyordur. Gayet sakin ve terbiyeli, sanki insanın ruhunda dolaşan Hakk’ın adalet kılıcı, keskin bakışlı mert ve sert tavırlı, güler yüzlü, tatlı dilli. Öyle bir heybetli ki sanki bir dağı bir hamlede yerinden sökecekmiş gibi hiddetli bakışları padişahın yüreğini oynatıyordu.

Padişah yanaşarak sordu: “Köle hanginiz? bey hanginiz?”

Fazlı: “Şimdilik bu benim kölem ama ömrüm boyu ben bunun kölesiyim”.

Şah sordu: “Pek anlaşılır gibi değil ama madem siz beysiniz kölenizin ücretini söyleyin” dedi.

Fazlı: “Kölemin değerine fiyat biçilmez ama şimdilik ağırlığınca altın isterim” dedi.

Bu söze yanında bulunanlar gülüştüler, Fazlı tekrarladı: “Kararım katidir hiç şakam yok, çünkü bu köle zahiren köle, batınan cümle cihanın hükümdarıdır. İlimde, bilimde, irfanda, keramette, kuvvette eline su dökecek bir eşi benzeri bulunamaz velidir. Velayet mülkünün sahibi, Tanrı’nın arslanıdır. O’nun hakkında binlerce ayetler vardır, mesela bir ayet maide suresi 67. Yeryüzüne böyle bir varlık gelmemiştir.

Pehlivanlıkta, keramette, bilgide, çalışmakla eline su dökemeyebilir.

Bir ordu askeri bir anda tarumar eder, bütün şartlarınızı ortaya koyun isterseniz bin asker çağırın bir deneyin” dedi.

Fazlı'nın bu sözlerine hayrette kalan Keşmir şahı hemen bir emir verdi ve 1000 asker geldi, dönüp Fazlı'ya: “Eğer askerlerimi yenersen sana söz veriyorum, sana kölenin ağırlıgınca altın vereceğim. Kölene üç şart koşacağım yerine getirirse kabul ama önce sende söz ver askerlerime yenilirse köleni bana bağış yaparmısın” dedi. Fazlı hemen kabul etti. Padişah ordaki bütün insanları şahit tuttu ve Hz. Ali'ye bir kat beyaz elbise getirmelerini emretti. Beyaz elbiseyi tez elden getirdiler ve Hz. Ali'ye giydirdiler. Kendi askerlerinin eline kırmızı boyaya batırılmış ve uçlarında bez bağlı kılıç kuşattırdı. Hz. Ali'nin Zülfikar'ının ucuna da yeşil boyaya batırılmış bir bez bağlandı ve divan kuruldu.

Hz. Ali, Döldöl'ü alıp askerinin karşısına geçti. Bütün millet Hz. Ali'yi merakla izlemeye başladılar.

Hz. Şah-ı Merdan, Döldöl'ün kulağına şöyle fısıldadı: **“Ey mübarek Döldöl, bu savaş batıl ile Hakk'ın arasında ki bir savaştır, Bedir'de, Uhut'ta, Heyber'de bize düşen görev Cenabı Hakk'ı hoşnut etmektir ve bunu başardık. Cenabı Hakk, Ayetel kürsüyü, Hel Ata ayetlerini şanımıza indirmişti, şimdi hadi seni göreyim”** deyip bir tekbir getirdi. Döldöl mübarek, Hz. Şah-ı Velayet'in maksadını anlamıştı. Yeleyi dikti kulakları kalem kesildi, kişnedikçe dağlar yankı yapıyor, Zülfikar ebem kuşağı gibi nur saçıyordu. Hz. Şah-ı Velayet kollarını sıvamış öyle bir nara attı ki orda bulunanların ödleri koptu. Hz. Ali Döldöl'ün yelesini okşadı, Döldöl yerinden öyle bir fırladı ki sanki gökten şimşek çaktı, daha koskoca ordu toparlanayım derken, Hz. Şah-ı Velayet ordunun karargahına anında ulaştı. Döldöl sanki bir rüzgar gibi esip yay gibi fırlıyor, Hz. Ali'nin Zülfikar'ı saniyede yüzlerce defa inip kalkıyordu.

Bir anda ordu dağıldı, Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali çok kısa bir süre içerisinde Düldül'ü Keşmir şahının karşısına sürerek: **“Ey Keşmir şahı Ben birinci ahtımızı yerine getirdim sıra sizde”** demesi üzerine padişah hayretler içinde ayağa kalkarak Şah-ı Merdan'ı alkışlamaktan kendini alamadı.

Padişahın ayağa kalkması ile birlikte, on binlerce halkta Hz. Ali'yi ayakta alkışladılar. Hz. Ali'nin üzerinde en ufak bir boya yok iken, diğer bin askeri kontrol ettiklerinde damgasız bir asker bulamadılar. Hatta yüzlercesinde iki, üç damga birden vurulmuştu. Padişah, Fazlı'yı çağırdı: “Şimdi pazarlığa oturabiliriz” dedi.

Hz. Fazlı gözleri sevinç gözyaşları ile dolu olarak: “Buyurun Keşmir şahı sizi dinliyorum” dedi.

Keşmir şahı: “Üç şartım var, bir tanesi ülkemde büyük bir dev var her yıl yüzlerce cana kıyıyor ve çok hayvanlarımızın, insanların canını aldı, onları parçalayıp yedi. O dev öldürmesini istiyorum. İkinci şartım, büyük bir ırmak var, önüne ne kadar set yaptıysakta suyu başka yöne çevirme imkanımız olmadı. Bu suyun yönünü çevirmesi için bin kişi yardımcı vereceğim, ırmağın yönünü çevirsin. Üçüncü şartım da Medine'de Muhammed Peygamber'in Emmi oğlu Allah'ın arslanı Ali'yi yakalayıp, eli kolu zincirli sağ olarak demir bir sandık içinde bana getirmesini isterim” dedi.

Fazlı Hz. Ali'nin yüzüne baktı. Hz. Ali Fazlı'ya işaret ederek: **“Şartları kabul ediyoruz”** diye ikrar verdi.

Keşmir şahı: “Bir kantar getirin bizde şartı kabul ediyoruz” dedi. Hazinesarı çağırdılar büyük bir külçe altın getirdi, Hz. Ali terazinin gözüne oturdu altın hafifte kaldı.

Büyük bir külçe altın daha getirdiler yine Hz. Ali'nin tarafı oynamadı. Bütün orda bulunanlar hayrette kaldı. Padişahın hazinesinin yarısından çoğu gitti.

Hz. Şah-ı Merdan Fazlı'ya döndü: **“Fazlı borçlarını öder mi bu altınlar”** diye sordu.

Fazlı ağlıyarak: “Şah’ım, sana Fazlı’n kurban olsun, bu yüz binlerce borçlunun borcunu öder gayrı yeter” dedi. Hz. Şah-ı Merdan yekindi terazi dengelendi.

Keşmir şahı iki şart yerine gelinceye kadar paraları bir müddet rehin tutacağını söyledi, Fazlı kabul etti.

Hz. Ali: “O azgın devin yerini bana gösterin” diye bir kişi istedi.

Padişah emir verdi, hemen hızlı koşan bir at ve güçlü bir cengaveri Hz. Ali’ye yardımcı verdiler. Büyük bir kitle Hz. Ali’nin cengini seyir için peşinden geldiler. Hz. Ali devin bulunduğu mağraya doğru Düldül’ü sürdü. Düldül kişnedikçe Hz. Ali aşka geldi, öyle bir nara attı ki, dağlar taşlar inim inim inledi. Ulu bir ağaç gibi kocaman yapılı gorili andıran bir dev çıktı. Binlerce kişi uzaklardan heyecan ile Hz. Ali ve devı seyrediyordu. Dev öyle bir kükredi ki sanki bomba patlar gibi homurtulu sesler çıkartarak, kocaman bir kayayı Hz. Ali’ye fırlattı. Şah-ı Velayet havadaki kayayı Zülfıkar ile bir patlıcan gibi ikiye böldü. Hz. Ali eğildi Düldül’ün kulağına: “Hadi Düldül seni göreyim” dedi ve Düldül’ün başını serbest bıraktı. Düldül öyle bir cevlan yapıp devin etrafında dönmeye başladı ki sanki şahin süzülüyordu. Büyük bir hızla devin çevresinde daireler çizerek, birden yıldırım gibi devin üzerine yürüdü. Şah-ı Merdan Haydar-ı Kerrar tekbir getirerek Zülfıkar’ı devin başına öyle bir çaldı ki devin vücudu hıyar gibi ikiye bölündü ve ulu bir ağaç gibi yere yuvarlanıp devrildi.

Hz. Şah-ı Merdan, Düldül ile şahin süzülür gibi Keşmir şahının karşısına geçti: “İşte hükümdar şartın ikinciside tamam” dedi. Padişah gözlerine inanamıyordu.

Padişah Hz. Ali’nin yanına yaklaşarak: “İncil ve İsa hakkı için Sen kimsin hangi erenlensin” diye Hz. Şah-ı Merdan’a methi senada bulundu.

Hz. Şah-ı Merdan ise gülümseyerek: “Zamanı gelince kim olduğumu öğreneceksin” dedi. Çünkü Keşmir şahıda görüyordu ki yapılan işler çok olağan üstü şeylerdi.

Keşmir şahı söze şöyle devam etti: “Senin yaptığın işler çok olağan üstü şeylerdir, bu bir mucize ve keramettir” diyerek Hz. Ali’yi tebrik etti.

Sıra ırmağın döndürülmesine gelmişti. Keşmir şahı, Hz. Ali’ye: “Ne kadar insan gerekse sana yardımcı vereyim” dedi.

Hz. Ali Keşmir şahına: “Sadece ırmağın hangi yöne akacağını bana göster yeter” dedi.

Hz. Ali’nin azimli sözü Keşmir şahına parmak ısırttı. Cümle halk bu sefer nasıl bir keramet gösterecek diye Hz. Ali’yi adım adım izliyordu.

Keşmir şahı ırmağın yönünü göstererek: “Şu dağın ortadan kalkması lazım, ırmak her yıl bütün arazimizi sular altında koyuyor. Ot, ekin, bağ, bahçe hepsi maf olup gidiyor” dedi. Şah-ı Merdan tekbir getirip kudret lokması sunan eline Zülfikar’ı alıp dağa öyle bir çaldı ki dağ karpuz gibi yarılıp iki yana açıldı ve ırmak dağın ortasından yürümeye başladı.

Bu kerameti gören iman sahipleri Hz. Ali’nin ayaklarına kapanarak: “Vallahül azim Sen İncil’deki İsa’nın çağırdığı İlya’sın. Tüm alemlerin yardımına koşan Hızır İlyas’sın hazırsın, nazırsın ve senin yaptığını ancak Allah’ın velisi yapar” diyorlardı. Evet halk doğruyu söylüyordu çünkü İncil’de Hz. Ali’nin ismi ayet olarak İlya geçer, Zabur’da Eliy geçer Hz. Ali güldü Keşmir şahı ağzı açık dona kalmıştı.

*

Kısaca değinelim; İsa Peygamber’i çarmıha geren kafirler, Hz. İsa’ya binlerce tür işkence yaptılar. O zalimler üç gün boyu mübarek İsa çarmıhtayken başına dikenli tel bağlayarak O’nun başına teller battıkça daha çok zevk alıyorlardı. Mübareği ellerinden ve ayaklarından çarmıha mısmarlarla çivilediler. İşte o zaman üç defa Hz. Ali’yi medet İlya, medet İlya, medet İlya diye feryat edip çağıran Hz. İsa Aleyhisselam çarmıhla beraber gök yüzüne uçup gitmiş. Hakk’a yürümüştü ve: “Beni o İlya (Hz. Ali) kurtardı” demişti.

*

Halk: “O kerametleri ancak İlya (Hz. Ali) gösterebilir” dediler. Keşmir şahı Hz. Ali’yi tekrar tebrik etti: “Eğer hükümdar olmasaydım bende ayaklarına kapanır, ayaklarını öperdim” demiştir. Malesef Keşmir şahı yine gaflet uykusundan uyanıp, gurur atından inmedi.

Hz. Ali Keşmir şahının yüzüne bakıp güldü: **“Ey yalan dünyada kendi nefesine esir düşmüş hükümdar, artık son şartında yerine getireceğim, yalnız önce sen Benim diyetim olan altınları Fazlı cana ver, onun borçluları var borçlarını ödesin, önce onu yolcu et. Ben senin son arzusunda yerine getireceğim, biz ikrara bağlıyız bizde yalan yoktur”** dedi.

Keşmir şahı teklifi makbul karşıladı, Hz. Ali’nin kerametleri onu yürekten Hz. Ali’ye bağlamıştı. Hemen emir verdi 100 tane deveden oluşan kervan düzdürdü. Kutmu kumaş ve altınlarla beraber yanına bir kaç yaver vererek Fazlı’yı memleketine gönderdiler. Fazlı memlekete varır varmaz borçlarını borç aldığı adamların kapısına tek tek giderek ödedi. Geriye kalan tüm serveti, altınları, gümüşleri, kutmu kumaşları tüm civarlarında bulunan yetimlere, yoksullara, dul ve kimsesizlere giderek: **“Al bu Şah-ı Merdan Ali aşkına senin olsun, al bu Hz. Fatıma aşkına senin olsun, al bu Hz. Muhammed Ali aşkına senin olsun, al bu Hz. Hasan, Hz. Hüseyin aşkına sizin olsun”** diyerek elinde tek bir kuruş bırakmadı. Ne varsa yetim yoksullara, fakir fukaralara dağıtarak kendi elinde akşamdan sabaha bir dilim ekmek alacak para bırakmadı, hepsini Ehlibeyt’in hayrına dağıttı. Fakat emekleri boşa gitmedi, Ehlibeyt’in derğahına nail oldu. Hz. Ali’yi çok sevdiği için lanetullah Sufyaniler tarafından karnına hançer sokularak diz üzeri Hakk Muhammed Ali darında şehit oldu. Allah sonsuz rahmet eylesin. Ehlibeyt düşmanlarına sonsuza dek ve yüz binlerce defa lanet olsun.

Evet son şart, Hz. Ali'yi sağ olarak yakalayıp Keşmir şahına elleri ayakları zincirle bağlı ve demir kafes içinde teslim etmekte.

Hz. Şah-ı Merdan Emirülmü'minin İmam-ı Ali Keşmir şahına: **“Ey Keşmir şahı acaba Ali'ye düşmanlığın nedir? Aranızda anlaşamadığınız bir husumetlik mi var? Düşmanlığın nereden kaynaklanıyor?”** diye sordu.

Keşmir şahı içini çekerek: “Aslında Hz. Ali ile hiç bir şahsi düşmanlığım yok fakat Ali'yi duydum putlarımızı parçalamış, Heyber kalesinin kapılarını koparıp bir hasır parçası gibi kendisine kalkan eylemiş. Onbinlerce kişilik bir orduyu bir taarruzda bir birine katarmış. İsa'nda, Musa'nda, Davud'unda, Muhammed'in de dini Hakk onların inandığı bir din ve bir yol, dört Hakk kitap indi; İncil İsa'ya, Tevrat Musa'ya, Zebur Davud'a, Kur'an Muhammed'e geldi dermiş'. Halk yavaş yavaş putlardan yüz çevirdi, kocaman Hindistan ülkesinde Ali'nin sözü kadar sözüm geçmez oldu. Ali bizi putlardan çevirmeden ben onun ölümünü görmek istiyorum. Onun için Ali'yi yakalayıp sağ olarak getir ki ben O'nu kendi ellerimle öldüreyim” dedi.

Şah-ı Merdan baktı ki adam laaa diyor illa demiyor. Zaten Hz. Ali söz verdi ki Keşmir şahına Ali'yi elleri ayakları zincire vurulmuş olarak, kilitle demir bir sandık içerisinde sağ olarak getireceğim diye.

Hz. Ali: **“Hemen demircilerine emir ver, çok kalın ve güçlü bir demir sandık yapsınlar ve tez elden buraya getirsinler”** dedi. Keşmir şahı hemen tellalar çıkarttı ve en kısa zaman da kalın zincirler ve çok kalın demirlerden yapılmış bir sandık getirdiler.

Evlilyalar Şah-ı Haydar-ı Kerrar Emirülmü'minin İmam-ı Ali dört güçlü pehlivan çağırdı: **“Önce şu zincirleri deneyin bakayım kopara bilirmisiniz, sakın madara olmasın”** dedi.

Orda bulunanlar gülüştüler: “Ey yabancı kişi bu zincirleri değil dört pehlivan 10 tane fili koşsak yine bir lokmasını koparamaz” dediler.

Hız. Şah-ı Merdan güldü: **“Günah benden gitti, beni önce zincirlerle mühkem bağlayın ve bu sandığın içine koyun bakayım. Eğer ben bu sandıktan çıkamazsam bilin ki Ali’de çıkamaz”** dedi. Keşmir şahı emir verdi, Hz. Ali’yi kalın zincirlerle örümcek ağı gibi her tarafından bağladılar ve sandığa koyup ağzını kilitlediler.

Hız. Ali Keşmir şahına seslendi: **“Hz. Ali’yi benden bu vaziyette mi sağ olarak istemiştin”** dedi.

Padişah: “Evet, tam bu vaziyette Ali’yi yakalayıp bana teslim etmeni istiyorum” dedi.

Hız. Ali gülererek: **“Ey Keşmir şahı işte İncil’de İlyâ, Tevrat ve Zebur’da Eliy, Kur’an’da Aliyül Kebir yazıp, bahis ettikleri ve ayetlerin methi sena ettikleri Hz. Ali benim. Ben sana verdiğim sözü yerine getirdim, işte Ali’yi elleri kolları zincirlere vurulmuş ve demir sandık içinde sana getireceğim demiştim. Bak kilitli demir sandık içinde elim kolum kalın zincirlerle bağlıdır, Ben ikrarımı yerine getirdim. Şimdi seni imana davet ediyorum, mazlum ve günahsız halka yaptığın zulümden vazgeç, yıktırdığın yuvaları yaptır, kırdığın kalpleri, incittiğin canların af dileyerek gönüllerini al tamir et. İncil’e, Tevrat’a, Zebu’a, Kur’an’a bir gözle bak. Allah’ı ve peygamberlerini inkar etme, puttan, batıl inançtan vaz geç, içindeki pislikleri temizle, iman ikrar sahibi ol. Ehlibeyt’e talip ol yoksa elimden kurtulamazsın”** dedi.

Keşmir şahı hayretler içinde kaldı, nasıl olurda Ali kendisini bağlayıp düşmanına teslim olur? Bunda bir hikmet vardır diyerek hemen alimlerini, Medine’ye gidip gelen Ali’yi tanıyan kervan sahiplerini, ne kadar Hz. Ali’yi gören tanıyan varsa hepsini huzuruna çağırtdı.

Hız. Ali'yi gerçekten tanıyanlar gelip, Hız. Ali'yi iyice süzdükten sonra gerçekten sandıktaki Hız. Ali Keremullahı Veche olduğuna kesinkes: "Bu zat Ali'nin ta kendisidir" dediler.

Keşmir şahı hem hayret ediyor hem de seviniyordu. Hayret ettiği taraf Hız. Ali nasıl olurda korkusuzca elini kolunu bağlatıp kendini ölümün kucağına atıp düşmana kendisini teslim ederdi. Sevindiği taraf ise artık bütün kafirlerin küffar ve puta tapan kureyş ve emevilerin korkulu rüyası Ali artık Keşmir şahının elindedir, yani aklınca kendi elinde esiriydi.

Hemen tez elden tellalar çağırarak tüm Hindistan'ın dört bir yanına haber saldı. Kendisini överek: "Allah'ın arslanı Ali dedikleri Haydar-ı Kerrar elimde. O'nu ne İncil, ne Tevrat, ne Zebur ne de Kur'an elimden alabilir, artık Ali elimde esirdir. Putlarımızı Ali'den sonsuza dek kurtaracağım ve hepinizin gözleri önünde Nemrut'n İbrahim'i ateşe atması gibi Ali'yi hepinizin gözleri önünde ateşte yakacağım. Artık dünyadan Ali ismini keseceğim" demişti.

Aliyül Haydar'ın dostu düşmanı hepsi yurdun dört bir yanından padişah'ın divan kurduğu alana geldiler. Yüzbinlerce kişi alanlara doluştu, alanlara sığmaz oldular.

Keşmir şahı: "40 gün 40 gece herkes dağdan odun taşıyacak ve bu meydana getirecektir" emrini verdi. Kadın, erkek gece gündüz herkes odun getiriyordu. İçlerinden en çok odunu katırlar ile kadınlar taşıdı, en çok gayreti onlar gösterdi.

Hız. Şah-ı Merdan Ali'yi yok edelim diye en çok yanan odun ardıç odunu olmuştur.

İşte Hız. Ali katıra beddua ederek: "**Dilerim mevladan kolun tutmayasın, neslin başka hayvanlardan gelsin**" dediği için katır dünyada yavru doğuramayan tek cins hayvandır ve sadece at ile merkepden meydana gelirler.

Kadınlarda beddua etmiştir ki: "**Dünyada başınızdan iş telaşı eksik olmasın**".

Ardıç ağacına da: **“Ardıç yeşilin gitmesin”** diye söylemiştir. Velhasıl odun dağlar gibi yığıldı. Her taraftan insanlar akın akın gelerek, Hz. Ali'nin nasıl yanacağını izlemek için sabırsızlanıyordu. Nihayet Keşmir şahı emir verdi ve Hz. Ali'nin içinde bulunduğu sandığı odunların ortasına koydular. Odunları her taraftan ateşlerle tutuşturup yüksek tepelere çıktılar ve Hz. Ali'nin yanışını seyretmeye başladılar. Padişah zevkünden dört köşe olmuş, halka testilerle şaraplar, içkiler dağıtıp, çalgılar oyunlar cümbüşlerle ortalığı velveleye veriyordu.

Hz. Ali'nin yok oluşunun onlara saadet getireceğini sanıyorlardı. Velhasıl ateş dağlar gibi yandıkça dumanlar buram buram göklere yükseliyordu.

Cebrail, Mekail, İsrail, Azrail Cenabı Hakk'tan destur isteyerek, Hz. Şah-ı Merdan'ın yanına yardıma gitmek istediklerini niyazda bulundular.

Cenabı Hakk bu yüce meleklerle izin verdi ve O dört melaike Hz. Şah-ı Merdan'dan destur isteyerek: **“Biz sana izin ver ki yardım edelim”** dediler.

Hz. Ali güldü: **“Gidin Cenabı Hakk'a söyleyin Bana yeryüzündeki bütün erenlere, evliyalara, enbiyalara, velilere, nebilere darda kalan 18 bin alemlere yardım eden kim ise Ali onu yardıma istiyor deyin”** dedi. Melekler Cenabı Hakk'ın divanına vardılar ve Hz. Ali'nin dileğini Hakk'a iletiler.

Cenabı Hakk meleklerle şöyle nida eyledi: **“Ey melekler Hz. Ali cümle cihana yardım edenin kendisidir, yeryüzüne ve cümle cihana ancak yardım eden Ali'dir. Ali yardıma muhtaç değildir, Ali yardım edendir”** demiştir.

Hz. Ali ateşte yanarken bülbül figan ederek: “Ali gibi bir varlık yanarken bana yaşamak haramdır” diyerek o da kendini ateşe attı ve ateş bülbüle gül oldu.

Hakk Teala tarafından bülbül cennetin gülü ile mükafatlandırıldı, bülbül işte onun için güle aşık oldu.

Ateşler söndü dumanlar çekildi, binlerce insan kömürlerin arasından Hz. Ali'nin içinde bulunduğu sandığı açmak için Keşmir şahını çağırdılar. Keşmir şahı sandığı kendi elleri ile açtı. Kapağını kaldırıncı az kalsın küçük dilini yutacaktı, gözlerine inanamıyordu çünkü sandığın içinde Hz. Ali bağdaş kurmuş oturuyordu. Ellerindeki ayaklarındaki kalın zincirler ateşten erimişti.

Hz. Ali'nin saçı sakalı buz tutmuş bir durumdaydı. Hz. Ali gülerek Keşmir şahına: **“Bakın bunca ateş yaktınız da saçımı sakalımı ısıtıp buzunu çözemediniz”** diyerek espiri yapıyordu. Orda bulunanlardan yaşlı alim bir kişi vardı, İncil'e bakarak: “Vallahül azim İncil'deki Cihan'ın nuru cümle alemlere yardım eden İlya (Ali) işte budur” diyerek ağlayıp Hz. Ali'nin eline ayaklarına kapandı ve ikrar verip iman getirdi.

Orda bulunanlar tekrar Hz. Ali'ye saldırdılar. Hz. Ali tekbir getirerek öyle bir nara attı ki dağlar taşlar inim inim inledi. Mübarek Düldül Şah'lar Şah-ı, evliyalar sultanı, enbiyalar secdeğahi İmam-ı Ali'nin narasını duydu ve ağzında Zülfikar gelip Hz. Ali'ye yetişti. Hz. Şah Düldül'e bindi, Zülfikar'ı eline aldı, 7000 münafığın canını cehenneme yolladı. Geri kalanlar ise Hz. Ali'ye: “El aman ya Ali biz kusur ettik bizi bağışla” dediler.

Hz. Ali bunlara fırsat verip üç gün zaman tanıdı. Orda bulunanlar üçüncü günü Keşmir şahı önde papazlar yanlarında, Hz. Ali'ye bir istekleri olduğunu söylediler: “Bizim İsa ölüleri diriltiyordu sende bunu yaparsan İslamiyet'i kabul edeceğiz” dediler.

Hz. Ali: **“Buyurun”** dedi.

Bir köhnede yıllar önce kurulmuş eski bir mezarlığa vardılar. Hz. Ali ayağı ile bir mezarı dürttü: **“Kalk kardeş bana tanıklık et”** dedi.

Mezar yarıldı içinden bir ölü çıktı, ölü kalktı dirildi. Hz. Ali'nin ayaklarına niyaz ederek: "Selam sana Haydar-ı Kerrar, merhaba ey Ebul Turap sen yüceler yücesi evliyaların ser çeşme başısın, toprağın atası yerlerin ve göklerin secdeğahi sensin, ya Ali" dedi.

Orada bulunanlar dona kaldılar, çokları korkudan altlarını ıslattı.

Hz. Ali ölüye: "**Soyunu anlat**" dedi.

Ölü: "Ben nice bin yıl evvel gelen Nuh soyundanım. Ben bir hükümdardım yıllarca İran Turan'da hükümdarlık ettim, Acem ve Türkmenistan benim soyumdandır. Yıllardır burda yatarım, kemiklerim dahi çürüdü ve toprak oldu, senin emrin ile Hakk bana can verdi, işte şimdi dirildim" dedi.

Hz. Ali işaret etti: "**Yerine dön**" dedi. Adam tekrar mezara girdi, toprak yeniden kapandı. Bu mucizeyi kerameti gören Keşmir şahı koşarak Hz. Ali'nin ayaklarına kapandı: "Bizi affet Sana iman getirdik" dedi.

Hz. Ali bunlara dua etti, selavat verdirip İslam eyledi. Keşmir şahı iki yüz deve yiyecek, giyecek Hz. Ali'ye hediye verdi. Hz. Ali develeri aldı geldi Medine'de yetim, yoksul ne kadar fakir var ise hepsini dağıttı.

Hz. Cebrail geldi, Hz. Ali'nin kerametlerini Hz. Muhammed'e anlattı. Hz. Muhammed'te eshabını toparlayıp olağanüstü olan Hz. Ali'nin kerametini eshabına anlattı. Hz. Ali taraftarları sevinip Hz. Ali'yi kutladılar. Mervan'ı ve emevi kureyşliler ise Hz. Ali'yi kıskanıp yüreklerinde kin bağladılar.

‘Bir kul geldi Fazlı'ya Bezestan'da sattılar, sattılar Bezestan'da ses verir gülüstanda’ sözcüğü bu olayı dile getirmektedir.

Ne yazık ki Keşmir şahının dostluğu Hz. Peygamber efendimizin şehit oluşuna kadar sürmüştür, tekrar öteki kafirlerle bir olmuştur.

BENİM ALİ'M BANA YETER

Kimselere muhtaç olmam
Benim Ali'm bana yeter
Başkasına secde kılmam
Benim Ali'm bana yeter.

Hemi hazır hemi Hızır
Çağırduğım yerde hazır
Canım ruhum ona nazir
Benim Ali'm bana yeter

Sırrımızı ele demem
Onsuz tek bir lokma yemem
Cenneti versen istemem
Benim Ali'm bana yeter

Ali benim secdeğahım
Secde kıldığım dergahım
Ayırma bizi Allah'ım
Benim Ali'm bana yeter

Yüreğime mekan kurdu
Ehlibeyt'ten sevgi verdi
Can gözüm Ali'yi gördü
Benim Ali'm bana yeter

Ali benim hem canımdır
Hem dinim hem imanımdır
Ali rahim rahmanımdır
Benim Ali'm bana yeter

Kalu Belu'dan öncesi
Enbiyalar ser çeşmesi
Can verip yarattı herkesi
Benim Ali'm bana yeter.

Bin bir ismi var bir değil
Uyuma aç gözün ayıl
Dünya umurumda değil
Benim Ali'm bana yeter

Ali Sefa'm Hakk'dan buldum
Kerbela'da hicran doldum
Ben Ali'ye Kanber oldum
Benim Ali'm bana yeter.

HZ. ALİ VE ŞEYH ŞİBLİ

Şeyh Şibli isminde bir kişi vardı, ömrü boyu namaz kılar, oruç tutar, hacca gider tüm varlığı ile şeriat yanlısıydı, bütün arap alemine ünü yayılmıştı. Yalnız bu kişinin Hz. Ali'ye karşı yüreğinde devamlı kin vardı. Bir gün müridleri, yani yandaşları ile oturmuş dini sohbet ediyor onlara ders veriyordu. Etrafındakiler de ağzını açmış bütün dikkatleri ile onu dinliyorlardı. O ara yanlarından çok yaşlı saçlı sakalı uzamış, üstü başı param parça, dünya ile ilişkisini kesmiş bir derviş geçti.

Dervişin sadece ettiği dua şuydu: **“İlahi ya Rabb Ali Aba'ya rahmet Onların düşmanlarına lanet eyle. Beni Ehlibeyt'in şefaatinde mahrum eyleme”** diyordu ve hem gidiyor hem bu duayı tekrarlıyordu. Orda bulunanların hepsinin birden dikkatini çekti. Şeyh Şibli ayağa kalktı müridleri ile o kişinin peşine takıldılar ve: “Bakalım bu zavallı nereye gidiyor, bunu kim kandırmış” dediler.

O zavallı kişi köyden, kentten çıktı, onlarda meraklarından o kişinin peşini bırakmadılar ve takip ederek bir dağın başına geldiler. Orada ulu bir taş vardı ve o garip kişi taşın önüne geldi durdu: **“Ey taş ben Şah-ı Merdan İmam Ali’nin dostuyum kucağını aç gireyim”** dedi. Taş kanatlı bir kapı gibi açıldı ve O derviş taşın içine girdi. Taş kapanınca o an kendisini çok büyük ermiş ve ulema zanneden Şeyh Şibli hayretler içinde kaldı. O anda taş dile geldi ve Şeyh Şibli’ye: “Ey Şibli sen kendini ne zannedersin, bütün yaptığın ibadetlerin beyhude boşunadır. Bütün yer gök arş kürs lehvi kalem 18 bin alemler Ali dostuna kucak açmaktadır. Beni taş görürsün fakat senin kalbin benden daha katıdır. Benim bir taş olduğuma bakma, Hz. Ali’nin dostlarına ve Hz. Şah-ı Merdan’a kardan daha yumuşak ve berrakım ben. Sende var git Şah-ı Merdan Ali’nin ve onun Ehlibeyt’inin ayak tozlarına yüzler sür, benlik atından in ve nefis atına binme. İblis ile yarıştan vazgeç, gösteriş için ibadet eden namaz kılanlara Allah elemli bir azap edecektir.

En nisa suresi 142, 143 ayet şöyle der: **‘(142) Innelmünafıkıne yuhadiunallahe ve hüve hadi uhum ve izâ kaamü ilassalâti kaamu kü sala yürâünennase ve lâ yezkürünallahe illa kaliyla (143) müzebzebiyne beyne zalike La ilâhülai ve lâ ila haülü ve men yudiilillahü felen fecide lehü sebiyla.’**

Türkçesi: **‘(142) Münafıklar yok mu onlar güya Allah’ı aldatıyorlar, halbuki Allah onlara aldatma muamelesi yapar. Onlar gösteriş için namaz kılarlar, insanlara gösteriş ederler. Allah’ı gösteriş için anarlar. (143) Onlar küfür ile iman arasında kararsızdırlar, ne imana ne islama dönerler. Allah öyle zalimlerin kalplerini mühürlemiştir, onlara Allahın rahmeti erişemeyecektir. Kıyamet günü onlara hiç bir Peygamber şefaet etmiyecektir.’**

Şeyh Şibli dalgın ve korku içinde kudretten gelen sesi dinlerken, tekrar en nisa suresi 144. ayetini taştan gelen ses Şeyh Şibli'ye aktarıyordu: **“Innel münâfikine fiydderkil esfeli minennar ve len tecide Le hüız nasiyra.**

Türkçesi: Ey müminler iman edenler şunu bilmiş olun ki Allah'ın evliyalarını inkar edenler cehennem ateşinin en dibindedirler, onlara Allah hiç bir yardımda bulunmayacaktır”. Şeyh Şibli'nin hemen akli başına geldi ve koşarak Hz. Ehlibeyt'in eşiğine niyazda bulundu. Hz. Ali'ye candan bağlanıp 'beli best' dedi. Dünyada gösterişten ve riyadan kaçınacağına ikrar verdi ve müritlerine aynı tavsiyede bulundu. İnananlara rahmet erişti inanmayanlara ezap müjdeledi.

KİTABIM ERKANIM YOLUMSUN ALİ'M

Kalu'da Belu'da iki cihanda
Kitabım Kur'an'ım dinimsin Ali'm
Arşta kürste Levhi ahdi zamanda
Sıratın müstağım yolumsun Ali'm.

Kur'an da, İncil'de, Tevrat, Zebur'da
Sırrı hakikatta hem ana sırda
Arş'ta kürste Levhi Kalu Belu'da
Kimselere vermem benimsin Ali'm.

Kabemsin, kiblemsin bütün her Cem'de
Mağrupta maşırıkta Kırklar'la demde
Hakk'tan emanet aldığım bedende
Nefesim ruhumsun canımsın Ali'm

Ali Sefa’m der ki ben sensiz niydem
Kerbela’da doldu kan yaşla didem
Gece gündüz Hakk’ı daim zikreden
Ağzımın içinde dilimsin Ali’ m.

GÜNEŞİN HZ. ALİ İLE KONUŞMASI

Eski yazı Faziletname 42’de bahseder, bu öykü Şeyh Rüknettın isimli bir tarihçi, Farsça manzum olarak söylemiş, daha sonra tarihçiler türkçeye çeviri yapmışlardır. Olayın esas şahidi Cabir Ensarı adında Hz. Ali’yi yürekten seven bir kişidir.

Bu kişi sabah Hz. Peygamber efendimizin mescidine gider, o anda Hz. Ali ile Cebrail Aleyhisselam’da içeri girerler.

Şafak atıp güneşin doğma anı gelince, Cebrail Aleyhisselam: **“Ya Ali kapıya çık ki güneş senin ile selamlaşmak ister”** der. Bu haberi Hz. Peygamber efendimiz mescitte bulunan bütün eshabına duyurur. Hz. Ali önde bütün eshap arkada güneşe doğru dönerler. Güneş tam doğunca Hz. Şah’ı Merdan İmam-ı Ali güneşe elini kaldırır selam verir. O an güneş bütün dünyayı nura boğar, ışıklar saçarak bir insan şeklini alarak: “Ey Erenler sultanı” diye söze başlar ve şöyle devam eder: “Ya Ali evvel Sensin, ahır Sensin bütün erenlerin, enbiyaların öncüsü, Allah’ın arslanı, bu mülkün hükümdarı Sensin. Sana binlerce selam olsun, bütün alemlerin en üstün bilgi sahibi ermişlerin en seçkini sensin. Seni sevenlere rahmet Seni sevmeyenlere lanet olsun” demiştir.

Orda bulunan Hz. Ali dostları Şah-ı Merdan’ın ayak tozlarına binlerce niyazda bulundular. Münkürler ise: “Ya Muhammed bu nasıl iştir ki Ali evvelin evveli, ahırın ahırını” diye güneş şahidlik eder derler.

H. Muhammed münkirlere: **“Güneşin dediği gibi, evvelin evveli ahırın ahırı Ali’dir. Ruhlar aleminde Ali var idi, kıyamet kopanda da Ali var olacaktır. Miraca vardığımda Beni H. İmam-ı Ali karşıladı ve sitrettül müntahada Bana rehber oldu. İslam dininin en ulu kişisi Ali’dir”** dedi.

Orda bulunanlar H. Muhammed’in sözünü keserek: “Ya Muhammed güneşin Ali’yi övmesi şaşırtıcı değil mi? Ali’de bizim gibi bir kuldur, bu işe akıl erdiremedik” derler.

H. Resulullah: **“Ey kavim sizlere şunu iyice belirteyim ki; Kur’an’da ve hüvel Ali yül azim demektedir. Kur’an Ali’nin varlığını birliğini sizlere tane tane anlatmakta, sizler hala Benim ile tartışmaktasınız. H. Ali cümle velilerin en başı ve yücesi ve en eftalidir”** demiş.

Kaynak: Cevahirul Buhariye sayfa 58.

H. Ali’nin veliliği hakkında Hakk Teala dahi maide suresi 55. ayetinde şöyle der; ‘Innama veliyyükümüllahü ve Resülühü vellezine amanüllelerine yukümünesselale ve yü tünezzeküte ve hüüm rakiume.

Türkçesi; Asıl hakikat veli ve gerçek dost Allah-u Teala’dır, O’na tabi Resul’ü ve mümün ve müslimlerdir. Onlar ibadetlerini Allah rızası için yapanlar, Allah yolunda fedakarlıktan çekinmez, sadakalarını verir, Ehlibeyt’e bağlı kalırlar. Allah’a ve Ehlibeyt’e secde ederler. Allah onların onlarda Allah’ın dostudurlar”.

Peygamber efendimiz H. Muhammed Mustafa (s.a.v), H. Ali hakkında şöyle açıklamıştır: **“Ali ruzi mahşer yerinde mizam terazisini tutacaktır. Hiç bir Peygamber ümmeti H. Ali’den destursuz cennet yüzü görmeyecektir. Ali velidir, velilik Cenabı Hakk’ın nuruna mahsustur. Hakk Ali ile Ali’de Hakk ile bir bütündür. Ali’yi sevmek ibadetlerin en eftalidir”**.

Nitekim Ar'af suresi 196. ayet şöyle der; 'İnne veliyullahulleziy nezzelel kitabe ve hüve yete velless alihine. Türkçesi; Benim yar ve velim ol Allah-u Teala'dır ki, Kur'an-ı kullarına esirgeyici gönderdi. Ol Allah Teala gerçek ve layık kullarımda dost ve veliy tutar'.

Burada Kur'an-ı Kerim'den bir kaç tane Hz. Ali hakkında nazil olan ayetleri siz Ehlibeyt dostlarına aktarmaya çalıştım. Aslında Hz. Ali hakkında binlerce ayetler mevcuttur fakat bazı emevi ve kureyşli Ehlibeyt düşmanı yazarlar Hz. Ali'nin adını yazan ayetlerin tevsirlerinde her nedense doğruyu yazmaktan kaçınmaktadırlar.

ZİRAM OLAYI

Yine bir gün Hz. Peygamber eshabı ile otururken dışarıdan bir yahudi arabi elinde bir mektup ile Hz. Muhammed'i görmek istediğini söyledi.

Orda bulunanlardan bir tanesi: "Muhammed'i niçin ararsın?" diye sordu.

O arap: "Muhammed'e beş soru soracağım cevabını verirse onun ahir zaman Peygamberi olduğuna iman getireceğim, yoksa çekip gideceğim" dedi.

Olay Hz. Peygamber'e ayan oldu ve arabiyi içeri çağırdı. Ona izzet ikramda bulunduktan sonra sorularını sormasını istedi.

O arabi: "Ya Muhammed, Hz. İsa Peygamber'in bir mektubu elime geçti, 500 yıl önce yazılmış ve 'Ben'den sonra ahir zaman Peygamber'i Hz. Muhammed gelecektir, O'na bu mektuptaki beş soruyu sorun, alacağınız cevap mektuptaki cevabı tutarsa anlayın ki Muhammed O'dur. O'na Tanrı selamlarımı iletirsiniz' diye yazıyor" dedi.

Arabi destur aldıktan sonra şu beş soruyu sordu;

- 1- Ya Muhammed kıyamet ne zaman kopacak?
- 2- Dışarda bir devem duruyor gebe midir? Değilmidir?
- 3- Yağmurun ne zaman yağacağını bilirmisin?
- 4- Ne zaman nerede öleceğimi, yaşamın son bulacağını?
- 5- Başıma ilerde ne haller gelir bilirmisin?

Hz. Peygamber efendimiz sorulan soruları dinledikten sonra; Hz. Cebrail nazil olarak: **“Ya Muhammed bunları ancak Allah bilir diyerek yanıt ver”** dedi.

Peygamber efendimiz de arabiye Cebrail’in dediği gibi: **“Allah bilir ben gaip bilici değilim”** dedi.

Bunun üzerine arabi elindeki Hz. İsa’nın mektubunu çıkardı ki gerçekten bu sorulan sorulara ancak Allah bilir denmektedir.

Arabi inandı, iman getirdi ve Hz. Peygamber efendimize: “Ya Resulullah benim kabilem çok kalabalıktır eğer onları islam dinine çevirirsem bana armağanın ne olur” dedi.

Hz. Peygamber efendimiz de kalbinden geçerek: **“Seksen kızıl tüylü, karınlarının altları beyaz, gözleri kara, sırtları yük ile dolu develeri sana armağan ederim”** diye söz verdi.

Arabi memleketi Hindistan’a döndü. Orda bulunan insanlara Hz. Peygamber efendimizin mucizelerini anlattı. Onları imana getirdi ve tekrar Medine’ye geldi ki Hz. Peygamber efendimiz dünyadan ahirete göçüp rahmetlik olmuş.

Arabi, Hz. Muhammed’in kendisine senet olarak verdiği mektubu mescitteki eshaba göstererek: “Hz. Muhammed’in vekilliğini kim üstlenmişse benim emanetlerimi versin, Muhammed’in sözünü yerde koymasın” dedi.

Orda bulunanlar sıra ile Hz. Ehlibeyt’in en büyük düşmanları Ebu Bekir’e, Ömer’e, Osman’a götürdüler. Halifelik makamını işgal eden bu üç vefasız zorbadan arabi bir olumlu cevap alamadı.

Arabi hiddetle: “Madem Hz. Muhammed’i (s.a.v.) efendimizin sözünü yerine getiremiyorsunuz da, neden onun makamını işkal ediyorsunuz?. Sizde Allah korkusu yok mudur? Siz kimin halifesisiniz?” diye bağıyordu.

Hz. Salmanı Pak oraya geldi ve arabinin elinden tutarak: “Gel seni gerçek Allah’ın halifesi ve evliyaların velisi, Emirülmüminin İmam-ı Ali’ye götürüyüm. O gerçek Muhammed’in vasisi, vekilidir. Diğerleri kureyşli ve emevi zorbalarıdır” dedi.

Doğruca Hz. Ali’nin evine geldiler.

Hz. Ali arabiye: “**Hoş geldin Zıram**” dedi.

Arabi, yukarı kalkarak Hz. Ali’nin ayaklarına kapandı çünkü arabin gerçekten gizli ismi Zıram idi.

Zıram: “Ya Ali, Allah’a ant olsun ki gerçek veli sensin, inandım iman getirdim, çünkü benim gizli adımlı Allah’tan başka kimse bilmiyordu, ilk defa gerçek ismim ile bana hitap eden sen oldun” dedi.

Hz. Ali, Salman’a tüm Ehlibeyt muhibbi medineli ensar ve muhacirleri çağdırttı ve hep beraber toplandılar. Hz. Ali önde halk peşinde ulu bir Zil-i Huza isminde kızıl bir taşın önüne gelip durdular.

Hz. Ali Hakk’a şükrettikten sonra halka şöyle seslendi: “**Ey canlar, çoluk, çocuk, genç, ihtiyar, buraya toplanmanızdaki maksatımız, Hz. Muhammed’in arabi denen bu Zıram ismindeki kişiye 80 deve armağan vereceğine söz vermiş olmasıdır. Şimdi ise bizler Hz. Resulullah’ın sözünü yerine getirmek ile yükümlüyük. Sizler ne dersiniz, aranızdan bu kadar deveyi ve üzerlerindeki yükleri tamamlayacak gücümüz var mıdır?**” diye sordu. Orda bulunan halk fakir fukara, yoksullardan, dul kadınlardan ve kimsesiz çocuklardan oluşuyordu.

Hep bir ağızdan: “Ya Ali sen velilerin öncüsü, Hz. Muhammed’in göz nurusun, seni noksan sıfatlardan uzak tutan Hz. Muhammed hakkı için bu müşkülü Sen hallet bizde güç taakat yoktur” dediler.

Hız. Ali, Hız. Hasan'ı çağırır: **“Eline bir kamçı al, şu kızıl kayaya vur”** emrini verdi.

Hız. Hasan kayaya vurdu ve kayanın içinden şöyle bir nida duyuldu: “Ey bütün Peygamber'lerin velisi Sen yüce Ali'sin, bütün nebilere sırran Hız. Muhammed ile aşikaran gelen Sensin, ya Ali” bu sözler kayadan net bir şekilde duyuldu.

Hız. Şah-ı Merdan bu kezde Hız. İmam Hüseyin'e emir vererek: **“Ya Hüseyin al kamçıyı bir kez de taşla sen vur”** dedi.

Hız. İmam-ı Hüseyin tekbir getirerek taşla bir kamçı vurdu, taş yarıldı. Hız. Ali önde ki bir devenin yularından tutup çekince; 80 deve taşın arasından çıkarak milletin gözleri önünde yürüyüp Zıram'ın karşısına durdular. Hız. Ali'nin bu yüce kerameti orda bulunanları hayretler içerisinde koydu.

Mümin müslim gelip Hız. Ali'nin ellerine ve ayaklarına kapanıp: “Yarın ruzi mahşer günü bizleri şefaatinde mahrum etme” dediler.

HZ. ALİ VE HZ. ALİ'YE KANBER OLMAK

*

Sevgili canlar bir deyiş vardır; **‘Her Kanber'im diyen Kanber olamaz, Şah'ın kapısında kul olmayınca’.**

Yine büyük taçlamada duazı imamdan bir dörtlük alalım ve sizlere açıklamasını yapalım;

Bu gün bize Pir geldi
Gülleri taze geldi
Önü sıra Kanber'in
Aliyel Mürteza geldi

Eyvallah Şah'im eyvallah
Hakk la ilahe illallah
Sen Ali'ysin güzel Şah
Şah'im Eyvallah eyvallah.

Bu duazı imamın özünü açıklayalım; Duazı imam demek, Ehlibeyt soyu 12 İmam'lerden zikredilen deyiş veya nefeslere duazı imam denir.

*

Bir gün Dilfuruz ile Kanber Hz. Şah-ı Merdan'ın yanında ona hizmet ederken, ikiside Hz. Ali'ye: "Ya Ali en çok hangimizi seviyorsun" diye sordular.

Bu mülkün sahibi Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali güldü: **"İkinizi de çok seviyorum, ikinizde kimsesizsiniz ve elimizde Hz. Fatıma'nın lokmaları ile büyüdünüz, inşallah ikinizi birbiriniz ile evlendireceğim"** dedi.

Gerçekten Dilfuruz ile Kanber, Hz. Ali'nin Ehlibeyt'inin içinde barınarak büyümüşlerdi. İki yetimi Hz. Fatıma ana birer evlat gibi büyütüp, onlara annelik yapmıştı. İkiside Hz. Ehlibeyt'i canlarından bin kat daha fazla seviyorlardı.

*

Yine bir gün Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz, Hz. Ali ile mescidi nebiye Cem evine gitmiş bütün eshabı ile islamiyetin gelişmesi hakkında konuşurlarken Dilfuruz bacı içeri girdi.

Eshaba selam verdikten sonra Hz. Ali'ye döndü ve: "Ya Hz. Şah-ı Velayet Haydar-ı Kerrar canım kanım yoluna feda olsun, bizlere destur verirseniz Kanber ile evlenmek istiyoruz ama önce sizlerin gönlünüze bağlıyız, emir Şah-ı hudamızındır" dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber efendimiz olsun, Şah-ı Merdan olsun çok sevindiler ve Hz. Ali ile Peygamber efendimiz, Dilfuruz kutladılar.

Dilfuruz, Hz. Şah-ı Merdan'ın ayaklarına kapanarak: "Ya Şah-ı Merdan'ım yalnız senden bir isteğim var, Kanber Allah'ın emri ile beni istemeye gelecek ve baba vekili olarak ben seni seçtim, bu akşam benim vekilim sen olacaksın" dedi.

Hz. Ali'de gülerek Dilfuruz bacının gözlerinden öptü ve niyazını kabul etti.

Dilfuruz sevinerek koşar adımlarla Kanber'in yanına geldi: "Ya Kanber, Hz. Ali beni senden çok seviyor bak bu akşam benim baba vekilim Hz. Ali olacak" dedi.

Kanber ise bunun aksini iddia etti: "Hayır, Hz. Ali beni senden daha çok seviyor gör bak Şah-ı Merdan bana vekil olacak" dedi.

Koşarak mescide geldi, Hz. Ali'nin ayaklarına kapanarak: "Ya Ali canım ruhum ayak tozlarına binlerce defa feda olsun.

Ben daha tıfilken beni yabandan aldın, annelik babalık yaptınız, yedirdiniz giydirdiniz evletlarınızdan ayırt etmediniz. Sen benim baş tacım göz nurumsun. Bu akşam benim baba vekilim sen olacaksın, eğer bunu yapmazsan Dilfuruz'a karşı mahçup olacağım, sen bana vekil olmazsan evlenmekten vaz geçerim" diyerek ağladı.

Hz. Şah-ı Velayet, Kanber'in saçlarını okşayıp gözünün yaşını sildi.

Kanber'i bağrına bastı: "**Ya Kanber sen üzülme senin baba vekilin ben olacağım**" dedi. Kanber bu sevinçli haberi alır almaz koşarak Dilfuruz'un yanına geldi ve şöyle dedi: "Ya Dilfuruz gördün mü İmam-ı Ali benim vekilim olacak" dedi.

Kanber gittikten sonra Hz. Peygamber efendimiz olsun eshabı olsun İmam-ı Ali'ye hayrette kaldılar. Çünkü Hz. İmam-ı Aliyel Mürteza ömrü boyunca hiç mi hiç yalan söylememiştir ve yalanı asla sevmezdi.

Hz. Peygamber efendimiz, Hz. Ali'ye: "**Ya Ali senin yalan söylediğini haşa asla duymamışız ve görmemişiz, ama bu akşam hem Dilfuruz'a hem Kanber'e baba vekilliğine söz verdin. Ancak birinin sorununu çözebilirsin, ikisinin evide birbirinden ayrı bu sorunun altından nasıl çıkacaksın**" diye sordu.

İmam-ı Ali güldü: "**Biz velayet mülkünün hükümdarıyız, yapamayacağımız işe söz vermeyiz, hem Dilfuruz'un gönü hoş olacak hem de Kanber'in**" dedi.

Eline beş tane Ehlibeyt'i temsilen gül aldı ve mescitten çıktı.

Hız. Cebrail nazil oldu: “Ya Muhammed, Hız. Şah binbir kisvetten baş gösterir, onun hikmetinden sual olunur mu? Gel gör İmam Ali neyler neylerse güzel eyler” dedi.

Hız. Peygamber efendimiz, eshabı ile Kanber’in evine vardı ki Hız. Ali’nin elinde bir demet gül Kanber’in ocak başında oturmuş Kanber ile sohbet ediyor. Hız. Muhammed efendimiz selam verip eshap ile otururken Kanber sevinçle kalktı ve Hız. Peygamber ile Hız. Ali’den destur alarak Dilfuruz’un evine koştu. Dilfuruz’un evine geldi ki İmam-ı Ali Dilfuruz’un evinin baş köşesinde oturuyor ve Dilfuruz ile sohbet ediyor.

Dilfuruz, Kanber’i görünce gülererek ayağa fırladı: “Gördün mü Kanber, Hız. Şah-ı Merdan beni senden çok seviyor benim vekilim oldu” dedi.

Kanber gözlerine inanamadı, çünkü Hız. Ali kendi evinde oturuyordu ama şimdi gördü ki Dilfuruz evinde oturuyor. Koşarak geri kendi evine geldi baktı Hız. Ali orada da oturuyor. Tekrar yine koştu Dilfuruz’un evine geri geldi orda da oturuyor. Hız. Peygamber efendimize durumu haber verdi, Peygamber efendimiz eshabı ile geldi ki gerçekten Dilfuruz’un evinde Şah-ı Merdan elinde güller ile oturuyor. Geri geldiler, Şah-ı Merdan Kanber’in evinde oturuyor. Velhasıl yedi defa tüm eshap gitti geldi, hatta bir kısmı Hız. Ali’yi beklediler ki bakalım buradan ayrılıyor mu diye ama baktılar ki aynı güler yüzle yerinde oturuyor. Hız. Ali’nin kerametini gören canlar Şah-ı Merdan’ın ayak tozlarına yüz sürdüler.

‘Bu gün bize pir geldi, gülleri taze geldi, önu sıra Kanber’in Aliyel Mürteza geldi’ sözü burdan gelmiştir. Velhasıl söz kesildi ve Kanber ile Dilfuruz bir düğün ile evlendiler.

Aradan yıllar geçti Kanber’in Dilfuruz’dan iki tane nur topu gibi oğlu oldu ve çok mutlu bir aile oldular.

*

Bir gün Hz. Ali: “Bana bir Kanber lazım, Ehlibeyt’e candan bağlı bir kişi arıyorum, yarın bana Kanber’lik yapacak biri varsa mescide gelsin” dedi.

Ertesi gün bir baktı ki mescidin kapısı mahşer yeri gibi doldu. Şah-ı Merdan’a dost görünen kadın erkek herkes dört sıra olmuş kuyruk oluşturmuş, kuyruğun bir ucu mescitte diğer bir ucu Medine’nin dışına taşmış.

Hz. Şah-ı Merdan kimsenin gönlünü kırmadan, hepsini ayrı ayrı hal hatır ettikten sonra orda bulunanlara: **“Ey mümin kardeşler ve müslim bacılar bana gösterdiğiniz ilgiden dolayı hepinize teşekkür ediyorum. Yalnız benim küçük bir imtihanım var, bu imtihanı kim kazanırsa bana Kanber ancak o olacak”** dedi ve devam etti: **“Peşim sıra gelin bakalım Hakk neyler, gerçek dost ve çıkar dostları burda belli olacaktır”** dedi.

Hep beraber Hz. Şah-ı Merdan Ali önde onlar da arkada bir yahudi mahallesine geldiler. Yahudi bir fırıncı, fırını alışlamış ki fırının içi nar gibi olmuş, ekmek pişirmek için durmadan odun atıyor ve fırının ağzından ateş dışarlara taşıyor.

Hz. Ali fırının önünde durup arkasından gelen insanlara şöyle seslenir: **“Dostlar işte benim imtihanım burasıdır. Bana kanberlik yapmak isteyen işte şu yanan fırına girip önce kalbini temizleyip sonra pişecektir. Buyurun sizi bekliyorum”** dedi.

Bir anda işin rengi değişti. Fırının ateşini görenler:

Kimi: “Ya Ali kusura bakma” diye mırıldanmaya başladılar.

Kimi: “Yaşım genç” dedi.

Kimi: “Anam babam bakıma muhtaç” dedi.

Kimi: “Yaşamak istiyorum” dedi.

Velhasıl fırının önünde hiç kimse kalmadı. O kocaman topluluk bir anda karın güneşte erimesi gibi eridi ve hepsi gittiler.

Kuyruğun en arkasında Kanber yer almıştı. Kanber'in önünde bir anda tek bir kişi kalmadı, Kanber fırının önüne kadar geldi. Hz. Ali ve Kanber'den başka kimse yoktu.

Orada bulunan Yahudiler bu olayı derin bir hayret içinde izliyorlardı.

Hz. Ali Kanber'e baktı: **“Kanber sen ne dersin, benim için bu fırına girermisin?”** diye sordu.

Kanber, Şah-ı Merdan'ın ayaklarına kapanarak: “Ya Şah'ım canım kanım sana feda olsun bana kısa bir müsade ver hemen geleyim, sen beni burda bekle” dedi.

Kanber sanki büyük bir servet bulmuş gibi hem koşuyor hem: **“Elhamdülillah, Ali cennetin kapısını bize açtı”** diyordu.

Doğruca evine geldi ve Dilduruz'a şöyle seslendi: **“Dilduruz durma birlikte çocuklarımızı al gidelim, Hz. Şah-ı Merdan cennetin kapısını bize açtı, o kapı kapanmadan yetişelim”** dedi.

Kısa zamanda Kanber, Dilduruz ve iki yavrusu Hz. Ali'nin yanına koşar adımlarla geldiler. Dilduruz fırının önüne gelince: “Ya Ali niçin burda bekliyorsun?” diye sordu.

Hz. Ali: **“Beni seven dostların imtihan için fırına girmelerini istedim, Kanber'de koşarak sizleri getirdi. Sen ne dersin Dilduruz bacı, burda zor yok istersen vazgeçebilirsin”** dedi.

Dilduruz bacı güldü ve şöyle dedi: “Ey yüceler yücesi, gönüller sultanı senin için değil bir canımı bin canım olsa hepsini feda ederim. Senin açtığın kapı bizlere ateşin kapısı değil cennetin kapısıdır” dedi.

Kanber'e dönerek: “Ya Kanber, Şah-ı Merdan kapıyı sana açtı ama önce yavrularıyla ben gireceğim” dedi.

Çocuklarının elinden tutarak: “Ya Rabb, şahidim ol Ehlibeyt için bu canlarımızı onlara armağan ediyoruz. Hz. Şah'ımızın şefaatinde bizi mahrum etme” dedi ve çocukları ile birlikte Dilduruz fırına girdi, peşindende Kanber girdi.

Bunu seyreden yahudiler Hz. Ali'ye büyük suçlama getirerek: "Sen seni sevenleri yakmakla büyük günah ettin" dediler.

Hz. Ali güldü: "**Onlara cehennem ateşi haram oldu, onların gönülleri pak ve yüzleri ak oldu**" dedi.

Hz. Şah tekbir getirdi kudret elini fırına soktu, ateş bir gül bahçesi oldu. Kanber ile Dilfuruz Hz. Şah-ı Merdan'ın kudret elinden nasiplerini aldılar. Fırının kapağı açıldığında içinde güller, laleler, sümbüller açılmış, bülbüller şakıyordu. Sanki fırın değil cennetin gül bahçesi olmuştu.

Fırının kapısını açtılar güllerin ve çiçeklerin içinden Kanber ve ailesi sağlam çıkınca, yahudiler geldi Hz. Ali'nin ayaklarına kapandı imana geldiler. Kanber, Dilfuruz ve çocukları Hz. Şah'ın ayaklarına yüzler sürdüler.

*

İşte; **'Her Kanber'im diyen Kanber olamaz, Şah-ı Merdan için can vermeyince'** sözcüğü burdan kalmıştır. Candan geçmeyen cananı bulamaz, işte Hz. Ali'nin Kanber'i böyle bir imtihan neticesi seçilmiştir.

*

BENİM ALİ'M HER ALİ'YE BENZEMEZ

Gözümde nurumdur, başımda tacım
Benim Ali'm her Ali'ye benzemez
Ayak tozlarına her gün muhtacım
Benim Ali'm her Ali'ye benzemez

Bin bir ismi vardır, birisi Ali
Bir ismi Hünkar'dır, bir ismi Veli
Ona bağlı Hakk'ın erkanı yolu
Benim Ali'm başka pire benzemez.

İncil'de, Tevrat'ta, Zebur, Kur'an da
Söylenir bin bir ismi, daim her yanda
Ali Sefa'm şefa'at kanım cihanda
Benim Şah'ım başka Şah'a benzemez.

Ali İmran suresi (Kerbela Şehitleri için inen ayet) Kerbela anısına

Yok iken yer ile gökler ezelden
Hakk'ın birliğinde elimiz vardır
Sevdik yüce Hakk'ı canı gönülden
Hakk'a ikrar veren dilimiz vardır

Ehlibeyt geldi Hakk'ın nurundan
Kimse anlamadı onun sırrından
Yüreğimiz yandı aşkın narından
Yandıkta kavrulduk külümüz vardır

Bismillah diyerek divana vardık
Gönül köşkümüzde biz Hakk'ı gördük
Tevela teberra ikrarı verdik
Yüce Hakk'a giden yolumuz vardır

İrrah manirrahiym deyip gönül bağladık
İmam Hüseyin'e yandık ağladık
Çıkardık alları, kara bağladık
Al kana belenmiş çölümüz vardır.

**Elleziyne ye kulune rabbe na
İnnena amenna fagfir lena**
Yetmiş üç şehidi verdik canana
Kanlı göz yaşından selimiz vardır

Zünubana ve kina azabennar

Hakk'ın derğahında kuruldu didar
Velayet nurundan geldi ol settar
Divanı derğah da Ali'miz vardır.

Essabiriyney vessadikiyne vel kanitiyn,

Geçti boynuna lanet halkası yezidin
Kerbela şehitleri için gelen bu ayetin
Kur'an-ı gönderen velimiz vardır

Vel münfiğiye vel müstagfirine bil eshar

Arşı kürsü tuttu ahu intizar
Şehit Allahü ennehu la ilahe illa hüve
İmam Hüseyin'den dolumuz vardır

vel mela iketü ve ulül ilm kaimen bil kıst, ı

Tükenmez Yezid'in zulümü kasti
Derimizi yüzdü, başımız kesti
Böyle bir perişan halimiz vardır

La ilahe illa hüvel aziyül hakiym

Yaremiz derindir, saramaz hekim
Ruzi mahşer günü verdiler hüküm
Şehitler serdarı ulumuz vardır

İnneddiyne indallahil islam,ı

Kudretten getirdik binbir kelamı
Kanlı Kerbela'da yüklendik gamı
Ne tagat ne de halimiz vardır

Ve mahtelef elleziyne u tül kitabe

Yüce Hakk gönderdi yüz dört kitabı
Ehlibeyt için yaptı bu hitabı
El ele, el Hakk'a elimiz vardır

İlla min ba,di ma ca e hümül ilmü

Hakk'ın derğahından aldık bu ilmi
Kanlı Kerbela'da çektik bu zulmü
Kesilmiş başlarla kolumuz vardır

Bag yen beyne hüm ve men yekfür biayati Allah,

Şehidler kanına belendi Allah
Hakk Teala bizimle hem vallah billah
İşte böyle çetin yolumuz vardır

fe innallahe seriy ul hisap gününde

Böyle zulüm varmı islam dininde
Ruzi mahşer günü Hakk'ın önünde
Gerçeği söyleyen dilimiz vardır

Daim doğru söylemektir karımız
Arşü kürsü tuttu ahu zarımız
Yezid talan etti küllü varımız
Ne paramız ne de pulumuz vardır

Canan için biz bu candan geçeriz
İkrar verdik Hakk yolunu seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostun bahçesin de gülümüz vardır

Ali Sefa'm derki yüce Hakk canım
Fedadır yoluna bin kez bu canım
Ne den korkayım ki yüce cananım
İki cihanda da Ali'miz vardır.

H. Ehlibeyt Darı ve H. İmam Hüseyin

Bir gün H. İmam Hasan ile İmam H. Hüseyin el ele tutuşur ve Medine çarşısına çıkarlar. Yaşları küçük olduğu için anne ve babasına gezmeye gidiyoruz bizleri merak etmeyin demeyi unuturlar. O dönemlerde kafirler Ehlibeyt'e devamlı düşmanlık besleyip, H. Ehlibeyt'e kast etmek için fırsat kolluyorlardı.

H. Hasan ile H. Hüseyin geze oynaya bir mezarlığın kenarına geldiler. Mezarlık Medine dışındaydı. Ulu bir ağacın gölgesinde oturup başladılar beş taş oynamaya. Oyuna kendilerini öyle kaptırmışlardı ki eve gitmeyi unutmışlardı.

Akşam karanlığı kavuşmak üzereydi. H. Fatıma Anne'miz etrafta çocukları arıyordu. Büyük bir merak içinde sağa sola koşturarak, herkese sora izleye velhasıl çocukların olduğu yere geldi. Şefkatle çocuklarını kucakladı ve: **“Yavrularım, biliyorsunuz her taraf Ehlibeyt düşmanları ile dolu, size birileri zarar verir diye ödüm koptu. Babanız H. Ali, dedeniz H. Muhammed Mustafa Aleyhisellam'lar ile birlikte sizi sabahtan beri arıyoruz, kalkın çabuk eve gidelim”** dedi ve çocukların ellerinden tuttu. O zamana kadar oynanan oyunun sonunda, İmam Hasan bir el H. Hüseyin'e galipti.

H. Hüseyin, annesinin ellerini öperek ricada bulundu: **“Anneciğim az bekle ağabeyim Hasan'a karşı sıra bende, bir elde ben oynayayım oyun eşit sonuçlansın, hemen kalkalım”** dedi.

H. Fatıma Anne'miz itiraz etti ve; **“Ya Hüseyin, kalk herkes merak içinde bizleri aramaktadır”** dedi.

H. Hüseyin, yine rica da bulundu: **“Ne olur bir elcik oyunum kaldı, az bekle”** dedi.

H. Fatıma Anne'miz: **“Mümkün değil ya H. Hüseyin mutlak gitmeliyiz”** dedi.

Bunun üzerine Hz. Hüseyin, annesi Fatıma'ya dönerek: **“Ya sevgili Anne'ciğim, benim için beş dakikacık beklemiyorsun, peki yol mu ulu sen mi ulusun”** dedi.

Fatıma Hazret'leri: **“Evet evladım yol uludur, yol Allah'ın yolu, 18 bin alemlerin bağlı olduğu Allah-u Teala'ya bağlanan yoldur”** cevabını verdi.

O zaman Hz. İmam Hüseyin: **“Yol hakkı için özünü dara çek Anne'ciğim”** dedi. Hz. Fatıma Anne'miz dara durdu.

Bunun üzerine İmam Hasan koşa koşa eve geldi ki İmam Ali Aleyhissellam merakla kendilerini aramaktan yeni dönmüştü.

Hemen İmam Hasan'ı kucaklayarak sorar: **“Ya Hasan, kardeşin Hz. Hüseyin, Annen Hz. Fatıma nerdedir?”** der.

Hz. Hasan da: **“Hz. Hüseyin Anne'mi dara çekti, orda beklemektedir”** dedi.

Bunun üzerine İmam Ali Aleyhissellam, Hz. Hasan'ı yanına alır doğruca Hz. Fatıma Anne'miz ile Hz. Hüseyin'in olduğu yere gelirler.

Hz. Ali, Hz. Fatıma Anne'mizin Hz. Hüseyin'in karşısında darda durduğunu görünce: **“Ya Hüseyin bu ne haldir, Annen üzülmeyiz mi kalk hemen eve gidiyoruz, Anne'ni dardan indir”** der.

Hz. Hüseyin bu seferde babası Şah-ı Merdan'a şöyle der: **“Babacığım yol babında sorup izlemeden sitem edilmez, şimdi sanada soruyorum, yol mu ulu sen mi ulusun?”** der.

Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali efendimiz de: **“Yol uludur evladım”** der.

Bunun üzerine Hz. Hüseyin: **“Öyle ise sende özünü dara çek”** der.

Hz. İmam Ali'de, Hz. Fatıma Anne'mizin yanına gelir ve O'da özünü birler dara durur.

İmam Hasan bu durumu görünce tekrar koşa koşa eve gelir ki dedesi Hz. Muhammed (s.a.v.) merak içinde kendilerini aramaktadır.

İmam Hz. Hasan dedesinin kucağına atılır, mübarek ellerini

öperek: **“Dedeciğim, Babam İmam Hz. Ali ile Annem Hz. Fatıma, Hz. Hüseyin’in darındadır koş onları kurtaralım”** der.

Hz. İmam Hasan ile iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz koşar adımlarla Hz. Hüseyin’in bulunduğu yere gelirler.

Hz. Peygamber efendimiz mübarek yumuşak bir eda ile: **“Ya Hüseyin, sen ne yapıyorsun? Yerlerin göklerin iki şefaatkanını dara çekmişsin. Annen bütün yaratılan kadınların şefaatkanı, Baban tüm evliyaların ser çeşme başı. Bunları nasıl dara çekersin?”** diye sordu..

Hz. İmam Hüseyin dedesine tebessümle bakarak: **“Dedeciğim seni çok iyi anlıyorum, onları da benide canından çok seviyorsun ama sana da bir sorum olacak, yol mu ulu? sen mi ulusun? dedeciğim”** der.

Hz. Peygamber’de: **“Yol uludur evladım”** der.

Bunun üzerine Hz. İmam Hüseyin: **“Öyle ise dedeciğim sende özünü dara çek“** der.

Hz. Peygamber efendimiz de Hz. İmam Ali ile Hz. Fatıma Anne’mizin sağ tarafına geçer O’da özünü dara çeker.

Darda iken Hz. Peygamber efendimizin aklından şöyle sorular geçer: **“Yahu Hz. Hüseyin tıfıl bir çocuktur, yeryüzünün en yüce varlıkları olan bizleri dara çekti. Hüseyin biraz çocukluk sınırmı aştı galiba”** diye düşünür ve Hz. Hüseyin’e sitem eder.

Bunun üzerine Hz. Cenabı Allah-u Teala’dan şu nida gelir; **“Ya Muhammed, siz şu anda benim divanı makamımda oturmakta olan, Hz. Hüseyin’ime ne sitem edip durursunuz? Benim Hz. Hüseyin’im ki O kanlı Kerbela’da 73 tane en sevdiği canlarını benim yolumda şehit verecek de, yine sizin gibi en ufak bir sitemde bulunmayacaktır”** diyerek şöyle devam etti; **“Ey benim nurum, Ehlibeyt’im izzeti celalim hakkı için, Hz. Hüseyin şehidlerin en yücesi ve en**

şerefli ve en seçkindir. Hakk ile batılın arasındaki çizgiyi Hz. Hüseyin'im kendi şehitlik kanı ile çizecektir. Hüseyin'imın darı benim darımdır, Hüseyin'imın didarı benim didarımdır. Hüseyin'imın darına duran benim şefaata nail olacaktır” demiştir.

İmam Hasan'da dara durup Hz. Hüseyin'in duasını alarak darda beklemişlerdir.

Tüm Ehlibeýt, Hz. İmam-ı Hüseyin darında durarak Cenabı Hakk'ın emrini beklemeye başlamışlardır. O ara Cenabı Hakk'ın emri ile Hz. Cebrail Aleyhisselam oraya gelerek Cenabı Hakk'ın sonsuz rahmetini Ehlibeýt'in üzerine saçarak, Hz. İmam-ı Hüseyin'e Cenabı Hakk'ın selamını iletir ve: **“Ya Hüseyin Cenabı Hakk'ın sana selamı var, Hz. Ehlibeýt'in sitemini kes dardan indir”** demiştir.

Hz İmam Hüseyin'de atası Şah-ı Merdan'a dönerek: **“Ya Ata sen Velayet nurusun, yerler gökler sana bağlı, yarın ruhi mahşer gününde Velayet nuru olarak mizam terazisi senin elinde olacak. Dedem Hz. Muhammed Mustafa Nübüvvet nuru olarak arasatta kalanlara şefaate yetkisini elinde bulunduracak.**

Annem Hz. Fatıma-tı Zehra Hakk'ın Hidayet nuru olarak Cenabı Hakk'ın berat fermanını elinde bulunduracak. Kardeşim Hz. İmam Hasan İnyet nuru olarak sekiz uçmağın anahtarını elinde bulunduracaktır.

Şimdi bana hep beraber söz verin ki, Sizler'den sonra biz yaren- lerimiz ile kanlı Kербela'da tüm Ehlibeýt hane halkı ile birlikte kundaktaki bebelerimize varana kadar, çocuk çoluk, yaren eş ve dostlarımızla birlikte bir damla su dahi içmeden kafirler bizleri şehit ettiklerinde, bizimle şehit olanlara, bizi sevenlere, biz Kербela şehitlerinin yasını çekip matemlerimizi tutanlara şefaate edeceğinize bana söz verirseniz sizleri dardan indiririm” demiştir.

O an bizzat Cenabı yüce Tanrı'dan fecr süresi 1'ci ayetten - 8'ci ayete kadar nazil oldu; **'Ya Hüseyin izzeti celalim hakkı için seninle o acıyı, o 10 geceyi hanedanın çift olarak Kербela'ya gelip, şehitlerin eşlerinizin esir olarak tek tek döndükleri, sizlerin tüm acılarınızı Allah ne unutacak, nede sevgili kullarına unutturacaktır. Senin acılarının takipçisi bizzat Ben olacağım'** demiştir.

Hz Ehlibeyt kanlı göz yaşları içerisin de Hz. İmam Hüseyin'e hep beraber söz vererek; **'Ya Hüseyin Allah ve Cebrail şahidimiz olsun ki Senin acını paylaşanlara, Senin yasını çekenlere, Senin yasını ve matemini tutanlara her iki cihanda da bizlerde şefaate edeceğiz'** diyerek, Cebrail'in şahidliği üzerine Hz. Hüseyin onları dardan indirmiştir.

HZ. HIZIR'I ARAYAN PADIŞAH VE YOKSUL KÖYLÜ

Zamanın birinde Hindistan'da bir padişah varmış, her darda kalan insanlar Hz. Hızır Aleyhisselam'ı çağırdıkça padişahında merakı artmış ve Hz. Hızır'ı çok merak etmeye başlamış. Öyle ya: "Bunca darda kalanların yardımına yetişen bu yüce Hızır'ı birde ben göreyim bakayım nasıl birisidir" demiş.

Padişah vezirlerini huzuruna çağırmış ve büyük bir divan kurmuş, fikrini açıklamış: "Ben açıkçası Hz. Hızır'ı görmeye karar verdim" demiş.

Etrafındaki dalkavuk vezirler padişaha yağ çekmek için; 'yahu padişahım sen Hızır'ı neden arıyorsun, sende Hızır gibisin' demişler.

Padişah hiddetlenmiş: "Bre beynamazlar, ben sizlerin o hep sahte sözlerine kandığım için bak bu koca ülkeyi batırdım. Astığım astık, kestiğim kestik oldu, bunları hep sizlere uyararak sizlerin sözlerinize kanarak yaptım. Şimdi Hz. Hızır'ı bulup ona akıl danışacağım, kararım karar, kesin kararımı verdim. Yalnız Hz. Hızır'ı nasıl bulabiliriz? Siz bana bir akıl verin" der.

Onlar da öneri olarak: “Tellal bağirttiralım, halka duyurulsun, Hızır’ı bulan ve size getiren için 40 altın söz verelim. Kim gerçek Hızır’ı bize getirirde, karşımıza dikerse 40 altını ona bağışlarız.

Eğer Hızır’ı getiremezde tekrar paraları yemeden geri getirir bize teslim ederse onu af ederiz. Eğer parayı alır yer de, Hızır’ı getiremezse ona gereken cezayı hep beraber veririz” diye fikirlerini padişaha açıklarlar.

Padişah bu fikirleri makul karşılar ve bu düşüncelerini beğenir. Son karar olarak; ‘6 ay zarfında kim Hızır’ı getirirse 40 altın mükafat alacak ve altınlar peşin ödenecektir. Eğer Hızır’ı getiremezde altınları noksansız geri iade ederse cezası yok, eğer altınları alır harcar Hızır’ı getiremezse ölümlerden ölüm beğensin’ diyerek tellallar bağirtarak bütün ülkenin köşe bucağına padişahın emrini duyururlar. Halk yoksulluk içinde kıvranırken bu haberi duyanların iştahı kabarır. Öyle ya yıllarca aç susuz, bir dilim kuru ekmeğe muhtaç olan halk 40 altını duyarda iştahı kabarmaz mı? İştahı kabaranlarda şunu çok iyi biliyorlardı ki bu işin sonunda ölümün en katmerlisi, yani işkenceli ölüm vardı. Hiç kimse padişahın huzuruna çıkıp parayı almaya ve Hızır’ı getirmeye cesaret edemiyordu. Velhasıl aradan hayli bir zaman geçtikten sonra padişahın kapısına çok fakir bir kişi dikilir. Ne üstte var ne başta, elleri nasır bağlamış, ayaklar çıplak, üstünden bir ipini çeksen 40 yamalık dökülüyor.

Kapıdaki nöbetçiler sorar: “Ulan zibidi ne üstünde var ne başında bu kılıkla padişah’ın kapısında ne işin var. Defol buralardan git padişah bu kılıkla seni buralarda görürse senin başını kestirmişken bizim de başlarımızı kuş başı doğratır” diyerek fakir köylüye tekme tokat girerler.

Kapı önündeki gürültüye padişah uyanır, başını pencereden uzatır ve olup biteni sorup öğrenir.

Köylüyü huzuruna getirmelerini emreder, köylü padişahın huzuruna varır, korkarak eğilir ve padişahın elini öper. 40 altını ister ve: “Allah izin verirse altı ay içinde Hz. Hızır Aleyhisselam’ı sizlere getirmeye çalışacağım” der.

Padişah altından yukarı köylüyü bir süzer, adamcağız biraz korkudan biraz heyecandan dut yaprağı gibi titremektedir.

Padişah sorar: “İsmin nedir? Ne işle meşgulsün?” diye sorar Köylü isminin Ahmet olduğunu, işinin ise 40 yıldır dağlardan kuru odun, çalı çırpı sırtı ile taşıyarak, odunları ucuz pahalı satıp iki çocuğuna ve bir de hanımına baktığını anlatır.

Padişah: “Yahu bir beygir veya merkep alıp da odunu onlarla niçin taşıyorsun?” der.

Köylü Ahmet içini çeker: “Padişahım bir kuru ekmek almaya gücüm yetmiyor ki, beygir alabileyim. Çok zamanlar aç yatar aç kalkarız, ocağımızda senede üç beş kez sıcak çorba ya kaynar ya kaynamaz, işte sizin kapınıza geldim, Allah yardım ederse 6 ay içinde Hızır’ı size getiririm, yeter ki siz 40 altını bana teslim edin. Benim de ocağımızda sıcacık bir çorba kaynasın, çocuklarımin kursağı sıcak bir çorba yüzü görsün” der ve beklemeye başlar.

Padişah etrafındakilere bakar hiç kimsede çıt yok. Padişah bir hayli düşünür ve sonunda hazinedarı çağırır ve Ahmed’e 40 altın verir.

Padişah Ahmed’e döner: “Ahmet unutma ki 6 ay kısa bir zamandır çabucak gelir geçer. Elimin altından bir yere kaçamazsın, benim kolum uzundur. 6 ay sonra ya Hızır’ı ya 40 altını senden isterim. Hızır’ı getiremezde parayı yersen ölümlerden ölüm beğen, bu sözlerimi bir saniye aklından çıkarma benden söylemesi, hadi yolun açık olsun. Allah yardımcın olsun” der ve Ahmed’i salıverir.

Gariban Ahmet altınları alır almaz soluğu çarşıda alır. Hemen çocuklarına yıllarca söz verip de alamadığı ayakkabı, pantolon, hanımına giyecek alır. Kasaba uğrar et alır, manava uğrar peynir zeytin alır ve hepsini sırtına vurur eve gelir.

Çocuklarını, hanımını bir güzel giydirir, ömür boyu görmedikleri ve yemedikleri etli çorba, etli pilavı sevinç içinde yerler. Ahmet'in evinde büyük bir neşe, sonsuz bir mutluluk vardır. Yalnız Ahmet kendine iğne kadar dahi bir şey almamıştır. Çoluk çocuk sevindikçe o da sevinir, onlar iştahla yemek yerken Ahmet sessizce ağlar ama çocuk çoluk bunun farkında değildir.

Velhasıl 5 ay sevinç içinde geçer. Ahmet'in yüreğine bir ateş bir sıkıntıdır iyice düşer, yemekten içmekten kesilir, akşamları yatarken hep kabuslu rüyalar görür. Kısacası Ahmet'in evinin neşesi gider yerini bir hüznün bir sıkıntı kaplar, herkesin huzuru kaçar. Ahmet'e hanımı olsun, çocukları olsun ısrarla sorarlar; 'bir sıkıntın, bir derdin mi var? Bizden gizliyorsun? Gel derdini bizlere anlat' derler. Ahmet'i iyice sıkıştırırlar ama Ahmet bir türlü söylemez.

Gün gelir çatar, Ahmet hanımını çocuklarını yanına çağırır gerçeği açıklar: "Sizin 6 aydır yiyip içtiğiniz ekmek, aş ve para benim can bedelimdi. Şimdi para da bitti ve sürede bitti. Yalnız 6 ayda olsa sizi mutlu yaşatıp, mutlu ettiğim için gözüm geride kalmaz. Yavrularını mutlu etmek her anne babanın arzusudur. Gelin helallaşalım gitmek var dönmek yoktur. Benim sizlerden son isteğim ve sizlere vasiyetim; Hz. Ehlibeyt'in yolunu ömrünüz boyu sürdürün. Ehlibeyt'e ve Kerbela şehidlerimize sonsuza kadar rahmet okuyun. Doğruluktan ve dürüstlükten ayrılmayın. Her sofraya oturup yemek yerken dua edin, Allaha Hamd ve senalar edin, verdiği nimetlere şükür edin ve beni de unutmayın" der ve helallaşır.

Evden ayrılacağı zaman evin içinde bir figan kopar. Çocuklar babalarının ayaklarına sarılır, eşi gelir boynuna sarılır: "Bizde senin ile geleceğiz ölürsek de beraber ölelim" derler fakat Ahmet razı olmaz. Velhasıl binbir figan içinde Ahmet evden ayrılır, gözlerinden kanlı yaşlar revan olarak, bile bile ölüme gider.

O gün 21 Mart Nevruzunu sultan Bayramı, Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali'nin doğum günüdür (Tabi ki bu zahiren tasavvuf ilminde, Hz. Ali yeryüzü yaratılmadan önce, bu velayet mülkünün sahibiydi).

Velhasıl Ahmet yola doğru giderken hem kahırlı, hem kederli Cenabı Allah'a şöyle yalvarır: "Ey yerleri ve gökleri yoklardan var eyleyen. 18 bin Alemleri Hz. Ehlibeyt'in yüzü suyu hürmetine yaratan ulu Tanrı'm bugün çok çok mübarek ve hayırlı bir gündür, bu gün Nevruzunu Sultandır. Hz. Evliyaların enbiyaların, velilerin, nebilerin, erenlerin, tüm ermişlerin Şah-ı Velayet mülkünün sahibi şahlar şahı Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'nin doğum günüdür. Bu günün yüzü suyu hürmetine yer yüzünü yarattın. Hz. İsa'yı çarmıhdan, Musa'yı firavunun şerrinden, Yakub'u göz yaşından, Yusuf'u kuyudan ve zindandan, Eyyüb'ü onulmaz dertlerden Hz. İmam-ı Ali'nin yüzü suyu hürmetine kurtardın. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali'nin yüzü suyu hürmeti beni de bu sıkıntıdan kurtar" deyip elini bağrına vurdukça gözlerinden kanlı yaşlar döküyor, hem ağlayıp hem gidiyordu.

Yolun kenarında bir çiftçi çift sürmektedir, zaten yüreği yaralı olan Ahmet çiftçiyi hiç görmez.

Çiftçi Ahmet'e seslenir: "**Ey yolcu kardeş ne bu telaşın, yahu Karadeniz'de gemilerin mi battı. Selam yok, sabah yok, ne ağlayıp dövünürsün, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'yi çağırdığına göre derdin büyük olmalı**" der.

Ahmet birden duraklar: "He ya gardaş daha bundan büyük dert mi olur, ölüme gidiyorum gardaş ölüme, ölümün pençesine düştüm, kendi ellerimle kendi başımı kestirmeye gidiyorum, anlıyacağın kurtuluşum yoktur. Gardaş bırak beni de bir an önce şu talihsiz başımı vurdurayım da o benden kurtulsun bende ondan kurtulayım" deyip bağrına vurdukca Ahmed'in gözlerinin yaşları etrafa saçılıyordu.

Söylenmeye devam ederek: “Çiftçi kardeş, ölüme gidiyorum hem de binbir çeşit zulüm görerek öldürüleceğim” diyerek avazının çıktığı kadar bağırıp ağlar.

Çiftçi, Ahmet’i teselli etmeye çalışır ise de fayda etmez.

Çiftçi, Ahmet’e: “Yahu Allah kulu kula sebep verir, haydi bende seninle beraber gideyim, senin için padişahdan ricada bulunayım. Tanrı büyüktür belki padişah merhamete gelir seni af eder, bu kadar ümitsizliğe kapılma” der.

Ahmet birden ağlamayı keser çiftçiye döner: “Ey çiftçi kardeş daha ismini bile doğru dürüst bilmiyorum. Benim derdim bana yeter birde benim yüzümden sen canından olma, çoluğun çocuğun vardır, benim gibi sen de çocuklarını yetim koyma. Bak ben bu ölümü bile bile kucakladım, bir de senin başın yanmasın” der.

Ahmet hem ağlar hem de yalvarmaya devam eder: “Ya Rabb Kerbelâ’da yatan şehidler serdarı İmam-ı Hüseyin’in yüzü suyu hürmetine, ya Hz. İmam Hüseyin’i yardımına gönder yada Hz. İmam Hüseyin’in yüzü suyu hürmetine Hz. Hızır’ı yardımına gönder. Artık başka kurtuluş yolum kalmadı” deyip ağlar.

Geri döner ki çiftçi de ağlıyor.

Çiftçiye: “Çiftçi kardeş sen niçin ağlıyorsun” der.

Çiftçi Ahmet’e: **“Hz. İmam Hüseyin’i çok mu seviyorsun?”** diye sorar.

Ahmet içini çekerek: “Be kardeş, Hz. İmam Hüseyin sevilmez mi? Kerbelâ’da bin bir zulüm altında savaşırken bile darda kalan Hindistan padişahının yardımına yetişti. Ah Hz. İmam Hüseyin’e sesimi bir duyurabilsem. Vallahi ya kendi kalkar gelir bana yardım eder yada Hz. Hızır’ı imdadına gönderir” der.

Çiftçi ağlar ve Ahmet’e: **“Ahmet can vallahi seni ben çok sevdim, Ehlibeyt’in adını dilinden düşürmedin.**

Ben Ehlibeýt'in hem dostuyum hem de Ehlibeýt'in dostunun dostuyum. Hadi padişahın divanına beraber gidiyoruz, seni asla yalnız bırakmam çünkü senin Allah'tan yardım ister- ken Ehlibeýt adına yalvarışın yüreğimi parçaladı. Ehlibeýt dostlarını darda bırakmak bana yakışmaz” der.

Ahmed ile çiftçi sohbet edereden, konuşa dertleşe padişahın sarayına gelirler. Gelmesine gelirler de, durum çok vahimdir; divan kurulmuş, vezirler dizilmiş, padişah kürsüde, cellatlar yanı başında bekliyorlar. Padişahın bir işareti ile yüzlerce insanın kellesi cellatlar tarafından bir çırpıda uçuruluyor.

Manzarayı gören Ahmet'in dili tutulur.

Ahmet'ten önce sıraya girenlere Padişah sorar: “Hızır'ı getirdin mi?”

Cevap: “Hayır efendim”

Padişah; “Ya 40 altını?”

Cevap: “Efendim 5 altın noksan çocuklarıma aileme harcadım”

Padişahın gür sesi duyulur: “35 altını elinden alın, vurun başını gitsin”.

Olup biteni gören Ahmet iyice kendini kaybeder, dizlerinin bağı çözülür ve olduğu yere düşer yıkılır kalır.

Padişah sorar: “Bunun nesi var?”

Çiftçi ileri atılır: “Sayın padişah, bu köylü gariban bir kişidir, yolda bana derdini anlattı. Zavallı 6 ay çocuklarına bir huzur yüzü göstereyim diye kendini ölümün kucağına atmış. Zavallı kendi üzerine giyecek bile almamış, karnını doyurmasıya yemek bile yememiş, parayı sadece çocuklarına harcamak için almış harcamış. En doğrusu siz bu zavallı Ahmet'i af edin yuvasına dönsün. Gariban günahsız biridir salverin gitsin” der.

Padişah biraz merhamete gelir. Fakat vezirler itiraz ederek: “Hayır padişahım olmaz, bu adamı af etmek olmaz. O devletin hem erkanını kandırdı, hem padişahını kandırdı hem de 40 altını yedi” derler.

Padişah çiftçiye döner: “Ey çiftçi baba, gördün ben af etsem bile vezirler af etmiyor, başka çare yok” der.

Çiftçi: “Padişah Bey, vezirlere tek tek soralım onlar fikirlerini söylesin, oylama yapalım bakalım belki af edelim diyenler çok olursa, Ahmet’i bana bağışlarmısınız” der.

Padişah kabul eder ve vezirlere dönerek başlar;

Birinci vezire sorar: “Ahmet’i ne yapalım, beraat mı ettirelim ölüme mi mahkum edelim”

Birinci vezir: “Padişahım, bunu biz devlet malını yediği için bacaklarından ters asalım, koyun gibi derisini yüzüp ondan sonra başını keselim” der.

İkinci vezir: “Padişahım, bence bunu fırına atalım, kebab gibi kızartalım” der.

Üçüncü vezir: “Padişahım, biz bu Ahmet’i hızar ile ikiye biçelim ki bütün aleme ibret olsun, devlet malını yemek neymiş, cezası işte budur diyerek halka göz dağı verelim” der.

Dördüncü vezir. “Efendim, biz bu Ahmet’i karanlık bir hücreye koyalım işkence ede ede öldürelim” der.

Beşince vezir: “Sevgili devletli padişahım, büyük büyüklüğünü bu günde göstermeli, küçükten kusur olursa büyük de af etmesini bilmeli. Ahmet 40 yılda devletten sadece 40 altın yedi. Ya biz vezirlerin aldığı maaşların tümü haram, çünkü yıllarca yoksul halkın derdini dinlemedik, sorunlarını çözmedik hep zorbalık kullandık. Halk açken bizler devletin tüyü bitmemiş yetimlerden vergi olarak toplanan bütün paraları har vurduk harman savurduk. İşte Ahmet’leri bu duruma bizler getirdik. Adamcağız 6 ay evlatlarını rahat yaşatmak için canını ortaya koymuş. Böyle canlara ceza değil takdirname verilmesi gerekir” diyerek Ahmet’in affını isteyerek sözünü bitirir.

Padişah sakalını avcunun içine alarak bir hayli düşündükten sonra çiftçiye döner: “Durumu gördün dört vezir Ahmet’in ölümünden yana, sadece beşinci vezir aştan yana.

Oy çokluğu Ahmet'in idamından yana, benden suç gitti artık Ahmet vezirlerin tarif ettiği şekildeki cezaların birini kabul etmesi gerek" der.

Padişahın sözü bitince çiftçi padişaha döner hiddetle: "Ey adalet postunu işgal eden adaletsiz padişah, şimdi bu sözlerimi iyi dinle; Senin işgal ettiğin bu makam peygamber postudur, yani insanlara adalet, sevgi, hoş görü, merhamet, yardım, hakça paylaşım bu makamdan sağlanır. Sen ise 4 tane kanı bozuk, sütü bozuk, evrahi bozuk çapulcu dalkavuk vezirlerden bir divan oluşturmuşsun, masum günahsız halkı yargılıyorsun.

Önce sana şunu söyleyeyim; birinci vezirin dedi ki, Ahmet'i bacaklarından ters asalım, derisini canlı canlı yüzelim, ondan sonrada başını keselim. Git araştır bu vezirin soyu soppu haramzade, annesi bu veziri gayrimeşru yollardan zina yaparak bir kasaptan peydahladı.

İkinci vezirinde, birincisi gibi o da haramzade kendisinin temiz yoldan geldiğini iddia eden bu soysuz vezirinde babası kervancılık yapardı, babası diyarı gurbete gittiği zaman annesi bu veziri zina yaparak bir fırıncıdan peydahladı. Çünkü o da sütünün hükmünü işleyerek Ahmet'i kebab gibi fırında kızartmayı önerdi.

Üçüncü vezir de bir haramzade, onun da esas babası soylu seyyid değil. Bu vezirin annesi bu veziri alış veriş yaptığı bir marangoz çırağından zina yolu ile kazandı.

Dördüncü vezirinde maalesef diğer üç vezirin gibi piç, annesi bir suçdan dolayı hapise düştü, zindancı başı ile arayı uydurarak zina yolu ile bu dördüncü veziri kazandı. İşte o da sütünün hükmünü işleyerek bu köylü Ahmet'i işkence ile öldürmekten yana tavır koydu.

Yıllardan beri bu dört dalkavuk haramzade yüreklerinde Allah sevgisi olmayan, gönüllerinde insan sevgisi bulunmayan, merhametten yoksun şu vezirler sayesinde senin de yüreğin nasır bağladı. İşlediğin günahlar aldığın mazlum-

ların ahları seni bu duruma getirdi.

Beşinci vezirin ise, gerçek Allah dostu, Ehlibeyt muhibbi bir yol evladıdır. Aldığı maaşını geceleri yetim ve yoksullara dağıtır. Bu sözlerim kulağında küpe kalsın, işte aradığın Hızır İlyas benim” der asayı meydana diker ve gözlerden sır olur.

Bu kerameti gören padişah olsun, halk olsun yerlere kapanır ağlaşırlar. Padişah gerçekten Hz. Hızır'ın dediği gibi dört vezirin kimliklerini araştırır ki gerçekten haramzade sahtekarlar. Hemen vezirleri görevden alır sürgüne gönderir. Ahmet ile beşinci vezirini kendine baş vezir yapar. Ülkeye adalet ve barış gelir, yoksulların yüzü güler, yetimlerin karnı doyar, halkın güveni sağlanır. Ahmet çocuklarına kavuşur aldığı tüm maaşını yetim yoksullara dağıtır.

YETİŞ CANIMIZA SEN HIZIR İLYAS

Bizleri yaradan Tanrı aşkına
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas
Perişan haldeyiz, döndük şaşkına
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas.

Gözyaşımız akar hep için için
Her taraf kan gölü, bilmem ki niçin
Hakk, Muhammed, Ali hürmeti için
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas.

İlim, irfan kalktı, hürmet kalmadı
Kerbela'dan beri yüzler gülmedi
Mehti Sahip Zaman niye gelmedi
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas.

Kullar kan ağlıyor, rehberler yasta
Zalimler bizleri yaktı Sivas'ta
Gözlerimiz yolda, kulaklar seste
Yetiş carımıza sen Hıdır İlyas.

Arsız, nursuz, ikrarsızlar kol gezer
İkrar, iman, edep, haya ne gezer
Kör softalar alimleri tökezler
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Mağruptan maşrığa kullar perişan
Şehitler kan aglar, dullar perişan
Her taraf Kerbela yollar perişan
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Bina, zina devri işte bu devir
Ayırt edilmiyor müslüman, gavur
Hangi birisine alalım tavır
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Ali Sefa'm der ki; kefensiz yatan
O benim ecdadımb şehittir Ata'm
Şehit kanlarıyla sulandı vatan
Yetiş carımıza sen Sah-ı Merdan.

Hz. Musa Aleyhisselam İle Hz. Şuayb Peygamberin Öyküsü

Yüce İslam dininin tarihlerden bizlere aktarılan rivayetlerine göre Hz. Şuayb Aleyhisselam çok yüce bir peygamberdi. Uzun yıllar yaşadı sadece bir kızı ve hanımını vardı.

Hz. Şuayb yaşlandıkça sıkıntıları artıyordu, çünkü elinde bulunan peygamberlik mührünü verecek bir erkek evladı yoktu.

Bilindiği gibi peygamberlerin soyundan gelenler bu kutsal emanetin sorumluluğunu üstlenirlerdi. Bu peygamberler türlü imtihanlara tabi tutularak, her türlü sınavdan geçerek, Cenabı Allah-u Teala'nın beğenisini kazanınca göreve layık görülür ve mühür ona teslim edilirdi.

Fakat Şuayb Aleyhisselam'ın bir erkek evladı olmayınca mühürü teslim edecekte bir kimse yoktu. Mühürü kızına teslim etse Allah'dan ilahi bir vahiy gelmemişti. İkincisi arap yarım adasında kadınlar çok hakir görüldüğü için bu seçeneğinde yoktu.

Özünü dara çekerek Cenabı Zülcelal Allah'dan şu dilekde bulundu: **“Ya Rabb, bana verdiğin şu kutsal emaneti ehline teslim edeyim. Bana bir yardım lütfunda bulun yoksa yaşlı halimle ölür gidersem emanet ortada kalır. Dileklerimi ulu divanı derğahında sana en yakın olan Velayet nurun Hz. Emirülmü'minin İmam-ı Şah-ı Merdan Ali-yel Mürtaza'nın hürmeti hakkı için kabul et. Nübüvvet nurun iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa'nın hatırı hürmeti hakkı için kabul et. Hidayet nurun arşı alada meleklerin feriştahların secdeğahı ve kibleğahı şehitler annesi şehit Hz. Fatımatı Zehra'nın bağı başı hürmeti hakkı için dileklerimi kabul et. İnayet nurun şehitlerin incisi şehit Hz. İmam-ı Hasan Müctaba'nın hürmeti hakkı için kabul et. Rahmet nurun yerlerin göklerin arşın kürsün levhin kalemin 18 bin alemlerin önünde saygı ile kıyam ettiği ulu divanının ulu sancaktarı, şehitler serdarı Şah-ı Şehidi Kербela, Kербela'da altı aylık bebelerini senin yolun da susuz şehit veren, Sakine'nin kınasını şehit kanlarından yakan İmam-ı Hüseyin-i Deşti Kербala'nın hürmeti hakkı için bu dileklerimi kabul ve makbul et, beni bu müşkülden kurtar”** diye dua ve yüce Tanrı'ya secde ederek koyunlarını alarak otlatmaya gitti.

O dönemde Firavun kafiri de tanrılık davası güdüyordu, astığı astık, kestiği kestikti. Kendi münafık amellerine boyun eymeyenleri katledip öldürüyor ve adamlarına öldürtürüyordu. Hz. Musa'da o kanlı zalimin şerrinden kurtulmak için Mısır'ı terk edenlerden bir tanesiydi. Hz. Musa Keremmullah'da yalnız başına çöl ovada giderken, yüce Tanrı'dan şu niyazda bulunuyordu: **“İlahi ya Rabb, Sen rahman ve rahimsin.**

Ulu divan dergahında bizleri ruhlar aleminde bir araya toplararak, Senin kutsal Kudret nurundan yaratmış olduğun Hz. Ehlibeyt üzerine meleklerden ahit ve bizlerden ikrar almıştın. (Ahzap suresi 72.) Bu emanetin ağır sorumluluğunu, kutsal yükünü meleklerle feriştalara yedi kat yerlere yedi kat göklere ahit olarak Ehlibeyt'ime hizmet edin, Ehlibeyt'im benim Kudret nurumdur, Ehlibeyt'imi seveni sevin sevmeyeni lanetleyin demiştin.

Bütün melekler ve feriştalılar ahitlerine vefa göstereceklerine dair sana söz vermişlerdi. Sadece şeytanı lain bu ahite uymadığı için senin ve seni sevenlerin lanetine müstehak olmuştu. Biz ehli dünya insanına ise ikrar karşılığı emenetin Ehlibeyt'i teslim etmiştin. Bu emanetin ağırlığına gökler tahammül getiremedi sarsıldı, yerler tahammül getiremedi çatladı, depremlerle titredi. Derya ve denizler tahammül gösteremedi çalkalanıp kükredi, denizlerin dalgaları nerede ise dünyayı yutacaktı. Dağlara ve taşlara sundun, dağlar volkanlarla param parça oldu. Taşlar göklere savruldu, lavlarla yanıp kükredi. Şimdi bu emanetine sahip çıkacağımıza dair sana ikrar verenlerden bir tanesinde benim. İlahi ya Rabb'i üzerine ikrar verdiğimiz divanı dergahın yüce ve Kudret nurunun birer parçası olan Kutsal Ehlibeyt'in Velayet nurun Şah-ı Merdan Emirülmü'minin İmam-ı Haydar-ı Kerrar Ali'yel Mürtazanın hürmeti hakkı için, Hidayet nurun şehitler annesi şehit Fatımatı Zehra Anne'mizin hürmeti hakkı için, Nübüvvet nurun iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa'nın hatırı

hürmeti hakkı için, sekiz uçmağın incisi İmam-ı Hasan-ı Müctaba'nın hürmeti hakkı için, şehitlerin serdari ruzi mahşer günü bütün şehitlerin hem serdari, hem sancaktarı, hem hükümdarı senin Kudret nurunu, Nübüvvet nurunu, Hidayet nurunu, İnyet nurunu bağrında taşıyan, Rahmet nurunu Hz. İmam'ı Hüseyin'i Deşti Kербela'nın mübarek hatırı hürmeti, yerlere saçılan aziz mübarek kanları ve gözyaşları ve onun masum yavrularının çektiği acılar, döktüğü gözyaşları feryadı figanları hürmeti hakkı için bu aciz kulun Musa'ya bir hidayet kapısı açta, bana bir fırsat bir görev verde şu masum ve mazlum kullarını zalim firavunun elinden ve şerrinden kurtarayım. Ne olur ya Rabb bunu benden esirgeme dileklerimi kabul et” diye dua ederek gidiyordu.

Yolu bir nehre denk geldi, Hz. Musa henüz peygamber değildi. Hz. Musa ırmaktan karşı tarafa geçmek için ırmağın orta yerine geldiğinde baktı ki suyun üzerinde çok güzel bir elma geliyor. Hz. Musa elmanın üzerine giderek elmayı yakaladı ve suyun karşı tarafına geçti. Elmayı gömleğinin eteği ile sildi temizledi elmayı ısırды, bir dilimi çiğnedi suyunu yuttu. Fakat o an aklına Hz. Adem Seyfullah'ın destursuz yediği lokma geldi, hemen elmayı cebine koyarak elmanın suyun yüzünde geldiği istikamete doğru yürümeye başladı. Bir hayli gittikten sonra ırmağın kenarında bir ev, evin önünde bir bahçe gördü. Cebindeki elmayı çıkardı, suyun üzerine sarkan elmanın dallarındaki elmalarla yan yana getirdi baktı ısırdığı elma bu ağacın elması.

Hz. Musa derin bir nefes alarak: **“Hele şükür elmanın sahibini buldum, hakkını helal ettirir çeker giderim”** diye sevindi.

Fakat burada kendini bekleyen çetin bir imtihanla karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmiyordu.

Çünkü Cenabı Allah-u Teala'nın bütün peygamberleri çetin imtihanlara tabi tutacağını biliyordu fakat kendisine bu görevi vereceğini bilmiyordu. Giderek bahçe sahibinin evinin kapısına dikildi ve evin kapısını tıklattı.

Bir anne dışarı çıktı ve Hz. Musa'ya bakarak: "Hayrola evlat ne istiyorsun? Nerden gelip nereye gidiyorsun?" diye Musa'ya sordu.

Hz. Musa'da, Mısır'dan geldiğini zalim firavunun şerrinden kaçtığını, işte yolda gelirken tesadüfen yolunun bir ırmaktan geçtiğini, ırmaktan geçerken suyun üzerinde bir elma gördüğünü, elmayı yakalayarak ısırıldığını ve bu elmayı destursuz yemeye kalkıştığından dolayı hata yaptığını anlatarak, cebindeki elmayı çıkardı ve: **"İşte benim kapınıza gelmemdeki gaye bu, şimdi bu elmanın bir kahve kaşığı kadar suyu boğazımdan aşağı geçti bunu size helal ettirmeye geldim, diyeti kaşılığı ne ise ödemeye hazırım"** dedi.

Annenin yüreği Hz. Musa'nın yalvarışına yandı ve şöyle cevap verdi: "Sevgili evladım benim bir kızım bir de Hz. Şuayb Aleyhisselam Peygamber isminde bir eşim var, önce sen helallığı Hz. Şuayb Aleyhisselam'dan alcaksın. Ondan sonra kızım Nergiz'den ve daha sonrada benden alacaksın" dedi.

Hz. Musa, Hz. Şuayb Peygamberi çağırmasını istedi, anne sultan: "Evladım Şuayb Tur dağında koyunları otlatıyor, akşama gelir ancak, akşam görüşürsünüz" dedi. Hz. Musa başka seçeneği olmadığı için mecburen akşamı beklemeye başladı. Güneşin altında öylece Şuayb Aleyhisselam'ın gelmesini bekledi.

Anne sultan Hz. Musa'ya yemek vermek istedi fakat Hz. Musa kahırlenerek: "Bir elma ısırırım başıma gelen olaylara bak, ya yemek yersem bunun karşılığı ne olur" diye kendince sitem ediyordu.

Nihayet akşam oldu ve Hz. Şuayb Aleyhisselam geldi. Koyunları, sığırları ahıra doldurdu evin kapısına geldi ki orda bir civan delikanlı dikiliyor. Selam verdi, Hz. Musa selamını aldı ve Hz. Şuayb; neden geldiğini, ne istediğini, bekar olup olmadığını Hz. Musa'dan sordu.

Hz. Musa'da anne sultana anlattıklarını tek tek Hz. Şuayb Aleyhisselam'a da anlatarak tekrar elmayı cebinden çıkardı: **“Ya Şuayb Aleyhisselam, senden en büyük ricam bu elmayı ısırıp suyunu destursuz yuttuğum için senden beni bağışlamayı ve bende olan hakkınızı bana helal etmenizi istiyorum”** diye Hz. Şuayb'e yalvardı.

Hz. Şuayb birden durakladı ve Hz. Musa'yı baştan aşağıya bir süzerek kalbinden Cenabı Allah'a şöyle şükretti: **“Ya Rabb, herhalde beklediğim emanetin sahibini bana gönderdin, inşallah bu nur yüzlü civan odur”** diyerek bir hayli tefekkür ettikten sonra, tekrar Hz. Musa'ya döndü: **“Ya Musa evladım, bak Hz. Adem Sefiyullah'da cennetteyken destursuz ve sen misali bir elma ısırıldı. Cenabı Hakk onu divanı derğahından sürgün etti, cennetten dışarı atıldı. Kaç yıl Serendip dağlarında süründü, çile doldurdu gözyaşı döktü. Kul hakkı ağır bir haktır, şimdi bende hak sahibi olarak sana şunu söylemek isterim, ben bu hakkı sana iki şart karşılığı bağışlarım. Birincisi ben yaşlandım şu koyunlarımı, kuzularımı, sığırlarımı yayıp otlatamaz oldum bana bir çoban lazım, eğer yedi yıl bana boğazı tokluğuna çobanlık yapar, hayvanlarımı Tur dağında otlatır ve hizmetinde kusur etmezsen o zaman hakkımın yarısını sana helal ederim.**

İkinci şartım, Benim bir kızım var zaten sende bekar mışsın, kızımın gözleri kör, kulakları sağır, dili lal, kolları çolak, bacakları kötürümdür, bu kızımılada Allah'ın emri ile evlenirsen o zaman hakkımın geri kalan yarısınıda helal ederim.

Şimdi bana Hakk'ın huzurunda Ehlibeyt divanı derğahı üzerine ikrar ver ve isteklerimi kabul et yoksa çek git, beni daha fazla oyalama, sen yoluna ben yoluma” diye kesip attı. Hz. Musa: “Ya Şuayb kızın başım gözüm üstüne yüce Tanrı'nın yarattığı her şey güzeldir, kızınızla evlenmemde bir mahsur yok, yalnız yedi yıl bir elma için çobanlık yapmam biraz fazla değil mi? Bir kaç yıl indirseniz olmaz mı?” diye yalvardı.

Hz. Şuayb kesip attı: **“Söz ikrardır, söz ağızdan bir defa çıkar, ya çekip gidersin ya da sabır eder ikrarında sadakat gösterir maksuduna erersin” dedi.**

Hz. Musa çaresiz kaldı: **“Tevekkeltül Tealallah vardır bundada bir hikmet”** deyip ikrara razı oldu.

Bu ikrar üzerine yedi yıl dağlarda taşlarda çobanlık yaptı, sabır gösterdi. Sabahtan akşama kadar Allah'a şükür, Hz. Ehlibeyt'e selat ve selam gönderirdi. Hz. Musa yedi yılını doldurmak üzereyken koyunları, kuzuları, sığırları öğlen sıcağında otlatmak için ırmak kenarına getirdi. Hayvanlar hem su içti serinledi hem biraz daha yayılmaya koyuldular. O ara Hz. Şuayb Aleyhisselam'ın hanımında ırmağın kenarına kazan kurmuş, hayvanların kurumuş tezeklerinden toplayıp ateş yakmış, su ısıtarak çamaşır yıkıyordu. Bir ara ana sultan boğazındaki gerdanlığı çıkardı, bir kenara koydu ve çamaşır-larını yıkamaya devam etti. O sıra sığırlardan birisi gelip gerdanlığın üzerine pisledi ve gerdanlık hayvan pisliğinin altında kalıp görünmez oldu. Ana sultan çamaşır-larını bitirdi ve gerdalığını alıp boğazına takmak istedi fakat gerdanlık görünürlerde yoktu.

Ana sultanın kalbine bir vesvese girdi: “Bu ırmağın kenarında bir ben varım bir de Musa var, bu gerdanlık kayıp olduğuna göre bunu yüzde yüz Musa almıştır” diye düşündü ve Hz. Şuayb Aleyhisselam'a Musa'yı şikayet etti.

Akşam oldu ve Hz. Musa geldi, Hz. Şuayb Hz. Musa'yı çağırdı: **“Ya Musa ana sultan senden sitemde bulunuyor.**

Gerdanlığı kayıp olmuş, senden başka oralarda kimse yokmuş. Belki şaka maksadı ile gerdanlığı sen almış olabilirsin. Anne çok telaşlı, gerdanlık bir anne yadığıdır, gerdanlık sende ise gerdanlığı ver ki annede bu telaştan kurtulsun” dedi.

Hz. Musa gözlerini semaya dikti, elini kalbinin üzerine bastırarak: **“Ya Şuayb, beni ağır bir suçla itham ediyorsun, Allah şahit ben gerdalığı almadım, görmedim ve benim gerdanlıktan haberim yoktur”** dedi ve ağladı.

Özünü dara çekti ve: **“Ben almadığıma yemin ettim, ana sultanda özünü dara çeksın ve benden şüpheyi geri aldığına dair yemin versin”** dedi.

Hz. Şuayb’de, Hz. Musa’yı haklı gördü, ana sultana dönerek: **“Şimdi sende yemin ver”** diye ana sultanı yemine davet etti. İster istemez ana sultan tam yemin edeceği sırada, Hz. Musa Aleyhisselam çırpınarak ana sultanın yemin etmesine engel oldu.

Döndü Şuayb Aleyhisselama: **“Ya Şuayb bir elmayı helal ettirmek için yedi yıldır size çobanlık yaptım, yedi yılda gerdanlık için çobanlık yapsam razı olurmusun”** dedi.

Hz. Şuayb afarladı: **“Ya Musa gerdanlığı senin almadığına adım gibi eminim ve üstelik sende ayrıca gerdanlığı almadığına yemin verdin, şimdi ne değişti de bir daha işlemediğin suçun cezasına razı oluyorsun, doğrusu ben bu işe bir anlam veremedim”** dedi.

O an Hz. Musa’nın gözleri doldu: **“Ya Şuayb Allah şahitim olsun ki ben suçsuzum ama annenin elinden ekmek yedim ona zarar gelmesini istemem, vardır bunun bir hayırlısı”** dedi ve çekti gitti.

Aradan bir yıl geçti, tekrar anne bir sene önceki çamaşır yıkadığı yere kazanları kurdu, yine tezek toplamaya başladı. Tezeğin bir tanesini kaldırdı ki gerdanlık tezeğin altına yapışmış ve öylece kalmış.

Gerdanlığı görür görmez Hz. Musa'ya karşı yapmış olduğu hatadan dolayı saatlerce diz çöküp ağladı ve durumu Hz. Şuayb'e anlattı, Hz. Şuayb'de çok üzüldü.

Hz. Musa Aleyhisselam'ı çağırarak Hz. Musa'ya Allah'ın adına ant vererek: **“Ya Musa gerdanlık bulundu. Senin şimdi bizim üzerimizde büyük bir hakkın var. Yalnız şunu öğrenmek istiyorum, suçsuz olduğun halde neden suçluymuşsun gibi tekrar yedi yıl gerdanlığa karşı diyet ödemeyi üstlendin”**.

Hz. Musa derinden bi 'Ah' çekerek: **“Ya Şuayb, ben gerdanlığı almadım ve görmedim diye yemin verdikten sonra sıra yemin için ana sultana gelmişti, onun kalbin de şüphe hala kalkmamıştı. Hakk'ın divanına durup da yemin etmeye hazırlandığı sırada kudret kandilinde Cenabı Hakk'ın Velayet nuru Hz. Ali'ye teslim ettiği Allah'ın adalet kılıcı Zülfükar, annemin başı üzerinde hızla dönmeye başlamıştı. Siz o kılıcın farkında değildiniz ama ben her şeyi görüyordum. Anne sultan yalan yere yemin etmiş olsaydı Zülfükar onun başını vuracaktı. O bu dünyadan dinsiz bir günahkar olarak gidecekti, seninde yuvan dağılacaktı. Bende bu yüzden elinden lokma yediğim annenin göz göre göre maf olmasına göz yumamazdım. Onun için yedi yıl tekrar hizmet etmeyi kabullendim”** dedi.

Hz. Şuayb ve ana sultan Hz. Musa'nın boynuna sarıldı ve ağlaştılar. Hz. Musa'dan helallik aldılar, kendilerinin esas gayelerinin Musa'ya çile çektirmek olmadığını, esas gayelerinin Musa'yı imtihana tabi tuttuklarını bir bir anlattılar ve velasıl iş tatlıya bağlandı.

Sıra evliliğe gelmişti, Hz. Şuayb emir verdi düğün hazırlıkları başladı, nikah ahdına oturdular. Hz. Musa Allah'a şükran niyazında bulundu, sözlüsünü beklemeye başladı. Biraz sonra bir yanında ana sultan bir yanında Hz. Şuayb Aleyhisselam ortalarında ayın on dördü gibi cemalinden nur damlayan bir kız

getirip Hz. Musa'nın yanına oturtular.

Hz. Musa sordu: **“Bu kimdir”**.

Hz. Şuayb Aleyhisselam: **“Ya Musa işte senin nişanlın, helallığın bu kızdır.**

Hz. Musa ayağa fırladı; **“Asla olmaz, sizin bana tarif ettiğiniz kız bu değildir. Ben Sizin bana anlattığınız gözleri kör, dili lal, kulakları sağır, kolları çolak, ayakları kötürüm kızınızı istiyorum”** dedi.

Hz. Şuayb güldü: **“Ya Musa bizim darı dünyada bir kızımız var, o da bu kızdır. Benim kızımın gözleri kördür dememde ki maksat harama bakmaz, dili laldir dediğim yalan dolan söylemez, kulakları sağırdır dediğim kov kıybet dinlemez, kolları çolak dediğim el uzunluğu yapmaz, ayakları kötürüm dediğim; iblisin yoluna gitmez. Cenabı Hakk Teala peygamberlik mührünü sana teslim etmem için seni bu aciz kulu Şuayb'ın kapısında sekiz yıl imtihana tabi tuttu”** diyerek imtihanları başarı ile kazanan Hz. Musa'yı kutladı.

Peygamberlik mührünü, kızı Nergiz'i ve elindeki asayı Hz. Musa'ya teslim etti.

Hz. Allah Şefaathlarından ayırmasın. (Allah Allah)

KEFENİN CEBİ

Bir gün Harun Reşid hamama gitmek için kardeşi Pehlül Birdane'yi çağırır ve Pehlül'e der ki: **“Pehlül seninle bugün hamama gidelim. Hem gezmiş, eğlenmiş hem de temizlenmiş oluruz”** der.

Pehlül bu teklifi bir şartla kabul eder ve Harun Reşide der ki: **“Senin kazancının tümü haram paralardan oluşuyor. Eğer helal kazancından hamam paranı tedarik edersen senin ile hamama giderim, yoksa gitmem”** der.

Bunun üzerine Harun Reşit kıyıyı kulağı dide didiştire anasından babasından kalma eski sandıkta bir miktar para bulur, fakat bu hamam parasına yetmez.

Bunun üzerine Pehlül Birdane'ye dönerek, **“Ya Pehlül, yetmiyeni sen ver de ben sana öderim”** der.

Pehlül'de kabul eder ve hamamın kapısına gelirler. Hamamın ücreti iki Mecidiye'dir, Harun Reşit bir Mecidiye 99 kuruşunu öder ve geriye bir kuruş eksik kalır, onu da Pehlül Birdane'den borç alır ve içeri girerler.

Üzerlerini tamamen soyunup hamamın göbek taşının ortasına uzandıkları an Pehlül ayağa fırlar ve kardeşi Harun Reşid'in yakasına yapışır.

Der ki: **“Şu anda bir kuruşumu isterim”**.

Harun Reşid şaşırır kalır: **“Yahu mücade et kapıya çıkınca vereyim. Şu anda ben bir kuruşu nerden alayım, anadan doğma üryanım, cebim yok ki elimi daldırıp avuç avuç altın vereyim”** der.

Pehlül gülümser ve şöyle der: **“Ey ahmak padişah şu anda bir kuruşu ödemeye gücün yetmiyor, Ruzi Mahşer günü kefenin cebi de yok, hakkını yediğin mazlumların hakkını nasıl ödeyeceksin şaşarım senin o aklına”** der.

*

Bir gün Harun Reşid, Pehlül Birdane'yi çağırarak: **“Ahırdaki malları pay edelim, herkes hakkına razı olsun”** der, Pehlül'de kabul eder.

Harun Reşid eski ahırın yanına yeni bir ahır yaptırarak bütün malları dışarı kovalar ve Pehlül'e: **“Yeni ahıra giren mallar senin, eski ahıra girenler de benim olsun”** der. Pehlül derhal razı olur ve malları geri ahırlara salıverirler. Eski ahıra alışkın olan malların tümü tekrar eski ahırlarına dönerler ve sadece bir deli dana Pehlül'ün payına ayrılan ahıra girer. Pehlül önce çok neşelenir, sonra çok kederlenir.

Harun Reşit, Pehlül'e sorar: **“Neden neşelendin, neden kederlerdin?”**.

Pehlül: **“Neşem şudur; Tanrı' ma şükrediyorum ki beni mal sahibi yapmadı. Yarın Ruzi Mahşer günü ben bu malların hesabını nasıl vereyim, vermem de mümkün değil sıkıntıya düşerim. Bana mal vermediği için neşeliyim.**

Kederim de şudur ki bu danayı mal mülk edindim, yarın Ruzi Mahşer günü bu dananın hesabını nasıl veririm ve nasıl vereceğim?” diye cevap verir.

MENKÜR VE MENEKİR MELEKLERİ

Vaktiyle saf bir köylü geçim sıkıntısı nedeni ile bunalıma düşer. Evde iki çocuğu ve birde hanımı vardır. Geçinemeyen köylü eşeğini alarak uzak yörelerde iş aramaya çıkar. Bir zaman gittikten sonra yolu bir köye varır, köyde bir kalabalık ile karşılaşır. Kalabalığın arasına katılır, bunların bir cenaze nedeni ile toplanmış olduğunu görür ve aralarına sıkışarak dinler. Halkın ortasında kürsüyü andıran bir duvar örülmüş ve taş yığınlarının üzerinde bir şahıs dikilerek kalabalığa şöyle seslenir: “Ey benim sevgili köylülerim! Biliyorsunuz ki bugün sizlerin beyi olan babamız ölmüştür. Babamın ölmeden önce bizlere bir vasiyeti vardı. Vasiyeti de şudur; babam kabir sorgusundan çok korktuğu için, ‘Öldüğümde beni üç gün, üç gece köyün camisinin cenaze damında bekleyin. Yanımda bekliyecek şahısa memnun edecek kadar para verin’ diye biz evlatlarına tenbih etmişti. Şimdi biz dört evladı bu vasiyet üzerine onar altın bağışta bulunuyoruz, toplam kırk altın eder. Babamın cenazesini kim beklerse bu parayı ona vereceğiz. Cenazeyi kim beklemek istiyorsa parmak kaldırsın” diye sorar. Fakat kimseden çıt çıkmaz, kimse parmak kaldırmaz. Bu soru defalarca tekrarlandığı halde kimseden ses çıkmadığını gören garip köylü, düşünür taşınır ve kendi kendine; ‘yahu bu

parayı ben on yılda bir araya getiremem. Ölü beni yiyecek değil ya' diye kendine cesaret vererek ileri çıkar ve cenazeyi bekleyeceğini söyler ve ilave eder: "Bu gece 20 altını peşin alırım, 20 altını da üç gün sonra alırım. Nöbete başlamadan hem eşeğimin hemde benim karnımı doyurursanız bir sorun kalmaz" der.

Ağa oğlu köylünün şartlarını hemen kabul eder. Eşeğinin karnını doyururlar ve köylüyüde kendi sofrasına oturturlar. Ömründe et yüzü görmeyen köylünün gözlerinden yaşlar akar ve etli yemeklere uzanmadan gözyaşı ile kuru ekmekle ve ayrılarla yetinir.

Ağanın oğullarının dikkatlerini çeker ve köylüye sorarlar: "Ey mazlum arkadaş, yemek başın da niçin ağladın?"

Köylü: "Benim ömrüm hep yoksullukla geçti, daha soframda bir yağlı yemek ve bir lokma et görmedim. Küçüklüğümde bir bayram günü kursağıma bir lokma et girmişti, o gün bu gündür et yüzü görmedim. Çocuklarım aç susuz, benim burada et yemem Allah'tan reva mı?" der ve ardından köylü sofradan yarı aç, yarı tok kalkar ve görevine başlamak için ağanın oğullarından izin ister. Beraberce ağanın cenazesinin olduğu caminin cenaze damına kadar gelirler. Akşam karanlığına kadar ağanın oğulları ile otururlar, karanlık kavuşunca ağanın oğulları evlerine dönerler.

Köylü yalnız kalınca kalın ve uzun odunlarla bir ateş yakarak, ocağın köşe tarafına geçip ezile, büzüle, korka korka beklemeye başlar. Saatler bir hayli ilerler, zaman ilerledikçe sayıklamaya başlar. Bir hışım ile kapı ardına kadar açılır ve içeriye zeballa gibi iki zenci girer. Elllerinde kocaman topuzlar, koltuklarında defterler olduğu halde, doğruca cenazenin başucuna kadar yürüyüp dikilirler. Zencilerden biri: "**Önce ölünün sorgusuna mı başlayalım, yoksa dirininkine mi?**" diye sorar.

Öbürü cevap verir: "**Menekir kardeş ölü zaten bizim malımız, dirinin sorgusuna başlayalım**" der.

Bizim garip köylü Ahmet'in yanına gelerek seslenirler. Zaten olup bitenleri gören garip Ahmet korkudan altını ıslatır. İki zenci Ahmet'in karşısına dikilerek: **"Bizler kabir sorgu melekleriyiz. Birimizin adı Menkür, diğerimizin adı Menekir'dir. Dünyadaki bütün insanlar bizim korkumuzu çekerler, aman şu kabir azabı olmasaydı, kabir sorgusu olmasaydı diye sızlanıp dövünürler. Hadi şimdi anlat bakalım, neler gördün? Neler yaptın? Neler işledin? doğumundan bu zamana kadar hepsini bize tek tek anlat bakalım"** derler.

Bizim garip Ahmet başlar anlatmaya; 'işte dört yaşında yetim kaldığını ve ondan sonra bir komşu tarafından evine alındığını, büyütüldüğünü ve sonra 15 yıl o eve çobanlık yaptığını, ondan sonra para biriktirip evlendiğini, dört tane çocuğunun olduğunu ve evinde akşamdan sabaha ekmek olmadığını, durumunun çok fakir olduğunu anlatır. Ahmet konuştuğu melaikenin bir tanesi elindeki deftere bakarak, devamlı başını sallıyarak 'evet' der gibi anlattıklarını doğrular.

Yalnız bu eşeği ne zaman aldın? Kaça aldın? Eşeğin kazancını nerelere harcadın? Eşeğine ne kadar yük vuruyordun ve karnını yeterince doyuruyor muydun? Kazancını tam anlat diye sorular yönelttiler. Menkür elindeki deftere bakarak cevapları dinlemeye başlar.

Ahmet anlatmaya devam eder: **"Eşeğimle ormanda odun keser, pazara getirir satar ve parası ile de geçinmeye çalışırım"**.

Menekir: **"Orman kimindir?"**

Ahmet: **"Devletindir, sultanındır"**.

Menekir: **"Devlet malında tüyü bitmemiş yetim hakkı olduğunu bilmiyor muydun? Neden yetim hakkı yersin ve çocuklarına yedirirsin, mayalarına haram karıştırırsın. Gel bakalım beri"** derler.

Ahmet'i alırlar ellerine, her vuruşlarında Ahmet'in feryadı dağları inletir.

Vay odunu niye yaş kestir, vay odunun kilosunu niye pahalı verdin, vay odunu eşeğin sırtında niye taşıdın, vay eşeğinin yükünü neden ağır yükledin, vay eşeğinin ayaklarını taşa bastırdın onu incittin...

Ahmet'e öyle zahmet, öyle azap çektirirler ki, anasından doğduğuna bin pişman olur ve korku ile bayılıp düşer. Aradan bir hayli zaman geçer, ayıldığında kapıların tak tak diye vurulduğunu duyar. Sağına soluna bakar ki Menkür, Menekir yoktur. Zanneder ki yine Menkür, Menekir kapıyı vuruyor. Ahmet avazının olduğu kadar bağıarak yalvarmaya başlar: "Menkür kardeş, Menekir kardeş tövbeler tövbesi olsun daha yapmıyacağım, daha kesmeyeceğim, daha eşeğin sırtına yük vurmuyacağım..." diye sızlanıp durur.

Kapı açılır ağanın oğulları ve köylüler Ahmet'e yemek getirir ve nasıl olduğunu sorarlar. Ahmet kalabalığın köylüler olduğunu görünce kahırlanır, ağlamaya başlar.

Ağanın oğulları yoksul Ahmet'e sorarlar: "Gece nasıl geçti? Rahmetli babamızın vasiyetini tuttuğun için sana on altın daha fazla vereceğiz" derler.

Ahmet şöyle haykırır: "Ulan ne rahmetliği, ne babası, o bir cehennem zebanisi bile olamaz. Ben sabaha kadar bir çelimsiz eşekle, bir kucak odunun sorusuna cevap veremedim de, o bunca köyün, keçinin, koyunun, atın, ineğin sorgusunu nasıl verecek? Oğlum; babanız hapı yuttu, görsün dünya kaç bucaktır. Eşeği de size verdim, altınlar da sizin olsun" der ve bir gün önceki paraları da geri atarak: "Vah benim garip kafam. Daha bir gecede beni böyle haşat ettiler. Kabirde ellerine düşersenem halim nice olur" diye dağlara kaçar ve bir daha da dönmez.

HATAY TÜRKLERİ ARASINA GİREN 'LA İLAHE İLLA ALİ' VAKASI

Yemini Faziletname namındaki manzum tarihi kitabının 290. sayfasında, menakıbı Fenci Küşt Şeyhoğlu faslında yazar; gel eğer mümin isen niza etmeden sözümü dinle, benlik ve gaflet uykusundan uyanarak inadından geç. Murada gel ki sana bir söz anlatalım. Bu söz Allah'tan korkan veliler padişahdan Hızır Aleyhisselam'ın içtiği Abu Hayat pınarındandır, gel sen de içte gör. Sahi (gerçek) sözdür, bunda asla iftira yoktur. Velakin haricilerin bağ- rına ok gibi batır.

Çin şehrinin adil ve merhametli bir padişahı vardı, askeri ve malı çok olan saltanat sahibi bir padişahı. Ona Hakk Teala bir evlat vermişti ki boyu selvi, dudağı yakut, dişi sedef, melek gibi tarifi kabil olmayan güzelliğe malikdi. Hiç kimse onun güzelliğini tamamen tarife muktedir değildi.

Kamil bir çocukken reyi elinde değil deli gibi dolanır idi, ihtiyar gibi beli bükülmüş, ay hilaline dönmüşdü. Meğer bu çocuk rüyasında Hatay şahının sarayında köşk içinde gezen bir kız görmüş, ne kız ki maşrıktan çıkıp mağribe varan gün ve aydan güzel göründü, yüzü gül, saçı sümbül. Onu gören ne kadar aşık olsa da, ona aşık olanın dünyası kendi başına yıkılırdı. Lakin Çin ile Hatay arası karadan yaya altı aylık kadar yol çekerdi.

Aşk ile perişandır şahzadenin hali,
Demişler kim aşıkların himmeti Ali,
Maşuki sadıktan perişan aşığın hali.

O Çin şahı oğlunun halini görüp, Hatay şahının kızına rüyada aşık olduğunu tahkik ettikten sonra, şah oğlunu Hatay'a yollamaya karar verdi. Hatay şahına bir çok hediyelerle beş gemi, her gemide 3 bin asker, hazine ve mücevherlerle birlikte oğlu Hatay Padişah'ına gitmek için yola çıktılar. Fakat aradan bir sene geçtiği halde ne Şehzade'den ne de beş gemi ile gönderdiği askerlerden bir haber alamadı.

Padişah ve ahalinin telaşı gittikçe arttı ve acaba gidenler ne oldu diye haberciler ve postacılar çıkardılar. Hatay memleketini dolaşan postacılar ve tatarlar ne denizden, ne karadan bir haber alamadılar. Bu vaziyet karşısında Çin Padişah'ı tacını yere vurdu. Tahtından inerek oğlu ve askerleri için ahı feryatlar kopartmak suretiyle yüzlerini yerlere sürdü ve ağladı. Oğlunun hasretinden ve kederinden bir pınarın yakınına kulübe yaptırdı. Beytül-nüzün denilen bu bağ evinde ağlıya ağlıya gözleri kör oldu. Padişah'ın gayet marifetli ve akıllı bir veziri vardı, şahın yanına varıp: **“Ey Padişah'ım, işittim ki Medine şehrinin bir ulu sultanı varmış, adınada Muhammed derlermiş. Cümle müminlerin şefaatchisi, insi cinnin, batın padişahı ve ahir zaman nebisiymiş.**

O'nun birde Haydar adında amcasının oğlu varmış, cümle ashabın başkanymış. Gel sen özünü ol ulu derğaha bağla, sana yardım önce Tanrı dan sonra bu Tanrı dostlarından olsun. Evladın ile askerlerinden haber almak ancak bu suretle mümkün olur” demiş.

Padişah canı gönülünden yüce Hakk'a sığınıp yola çıkarak kona göçe Medine şehrine ulaşır. Hazret'i Muhammed'in derğahına yüz sürer. Bunu müteakip şah veziri ve bütün askeri ile birlikte İslam dinini kabul eder, dini İslama müşerref olurlar. Çin şahı ağlaya ağlaya hem oğlunun hem de askerleriyle beş gemisinin deryada kaybolduğunu arzuhal eder. Hazret'i Muhammed bu acı haberi işitince, şaha merhamet edip Hazret'i Ali Keremullahı çağırır.

Der ki: **“Ya Saki Kevser, bu Çin şahının müşkülünü hallet zira bütün zorluklar yanında kolaydır. Buna benzer nice müşkül meseleler hallettin, Hakk'ın sırrı Sen'dedir. Bu alem cennetinden Sen bir gülsün, nice mucizeler icra ettin ve etmekteisin. Ay, gün, çarkı felek Senin zarı sıfatınla dönmektedir”.**

Hazret'i Ali, Hazret'i Muhammed'ten bu haberi işitince Düldül'e binip, Peygamber ve sahabe ile vedalaştıktan sonra,

Çin şahı ve yanındakilerle Çin memleketine yönelirler. Çin memleketinde gemilerini saldıkları deryaya vardıklarında Hazret'i Ali Kanber'e: **"Var deryaya çağır, balıkların sultanı gelsin"** diye çağırınca, cümle balıklar padişahlarıyla birlikte yığılıp Hazret'i Ali Şah-ı Vilayet'in huzurunda Cem oldular. Hal dilleriyle Şah-ı Vilayet Hz. Ali'ye methüsenalar ettiler. Bu hali gören Çin şahı, veziri ve büyüklerinin cümlesi hayrete düşüp şaştilar.

Hazret'i Ali buyurdu ki: **"Ey balıklar Sultan'ı bana Şehzade'nin kemiklerinden veya O'ndan bir nişane getirin"**. Balıklar gittiler derya ve suları gezdiler, utanır bir yüzle Hazret'i Ali'nin huzuruna çıktılar.

Bu defa da insan gibi konuşarak: **"Biz deryaları ve derin denizleri ve denizin dibindeki kayalıkları gezdik, Padişahın gemilerinden ve Şehzade'den bir namı nişan alamadık, keremkanı Sensin"** dediler.

Hazret'i Şah-ı Velayet Ali balıklar Sultan'ına haykırdı: **"Ey aciz hayvan, git Şehzade'nin parmağının bir bendi kalmıştır. O'nu felek bir kırmızı taşın altına salmıştır. Getir ol uzvu o insana dua eylerim. Hakk izniyle diriltip canını bağışlarım"**.

Balık varıp yine ol deryaya daldı, derya içinde parmak kemiğini dediği yerde bularak getirip Hazret'i Ali'ye sundu. Hazret'i Ali kemiği aldı ona Hakk'tan beden ve can rica etti. Halikten dua kabul olup çocuk dirildi cana geldi, niceler bu mucizatu görüp imana geldiler. Çin şahının gözleride açıldı, Çin şahı dünyayı aydın görüp murada erip gamdan kurtuldu, oğlunu görünce itikatı kat kat ziyadeleşti. Buna şek etme, İsa dahi 500 yıllık ölüleri diriltti, hususa bizzat varisi enbiya ve İbni Emmi Mustafa Ali'dir.

Şehzade dönüp ağlayarak ol Şah-ı Merdan'a: **"Ey hükmü cari olan, cümle cana ne yüz ile varayım keremkanı şehri Çin'e, çünkü benimle beraber batan 15 bin yiğit var idi. Akrabaları, anneleri, babaları, eşleri ve çocukları beni**

gördükçe ahuzar ederler. Kerem kıl onlarına ihyası için, bana yaptığın gibi onlar için dahi bir dua eyle. Yeter çektiğimiz acılar, beni bir daha sevindir” diye yalvardı.

O sırada Hazret'i Muhammed'e Cebrail hasıl olur, Allah'tan selam getirir. Hazret'i Muhammed'in merakını gidermek için Ali'den müjde verir: **“Ya Muhammed, eshabinla yürü dağa var. Ali'nin kerametini ve sırrını seyreyle”** der.

Buyruğu işitince Hazret'i Muhammed yüksek bir dağa varır, yolun perdesi kalkar, Ali sırrı ayan olur. Bakıp görür ki Ali keramet deryasına dalmış, elini derğaha kaldırmış niyazını eline almış duasında: **“İlahi Ya Rabb izzeti celalın hümettine, Senin divanına durdum.**

İlahi ol habibin Hz. Muhammed Mustafa'nın hürmeti hakkı için, Senin Hz. Ehlibeyt'inin hürmeti hakkı için duamı kabul eyle” diyor.

Böyle dua ettikten sonra Hayber'in kilidini koparan kudret elini uzatır. Bir zaman sonra kudret eli deryadan çıkıp her bir parmağında bir gemi yürür. Adeta eski haliyle, hem gemi sahibi, hem malı hemde insanların cümlesi sağ olarak kurtulur. Ali'yi çağırınlar deryada darda kalmamıştır.

(‘Ali nuru hidayettir, Ali sırrı velayettir’. Bu sözü anla ki ey can, Ali serdari ayettir. Ali'dir Fethi Hayber, Ali'dir saki kevser, Ali'dir sahibi Düldül, hem dahi rehberi Kanber).

Bu ne kudret, bu ne kuvvet, bu ne tevkifi rabbani ki Hazret'i Ali rüzgara buyurdu, rüzgar gemileri kaldırıp havalandırdı. Velilerden hüner eksik olmaz, yel havaya kaldırdığı gemileri Hatay memleketine indirmekte olsun, Hatay halkı gemilerin böyle havadan gelip şehre girdiğini görünce, bu acayip iş karşısında hayrette kaldılar. Bu acayip şeyi Padişah'larına haber verince Padişah bu işte bir sırrı ilahi vardır dedi.

Hazret'i Ali'nin bu kerametine ve faziletine vakıf olduklarında cümlesi dini İslam oldular. Onların evvelden Hazret'i Ali'nin

faziletleri ve kerametleri hakkında bir fikirleri yoktu. Bu esrareniz hikmetle karşılaşan Hatay halkı, Hazret'i Ali'nin kerametlerine hayran kalıp Hz. Ali'ye canı gönülden bağlanarak, ikrar ve gönül verip niyaz ettiler. Eğer cümlesini söylesem tarihi mümkün olmayacağından, Şehzade'nin rüyasını da gördüğü ol kızı Şehzade'ye verip bermurat oldular.

Hülasa Hazret'i Ali bütün Hatay diyarını dini İslamı getirerek, dönüp Medine'ye geldi ve Resulullah'a bu ahvali beyan etti. Yar ve eshapları hep sevinip dua ettiler.

Buna şüphe etme ki Asef Belkısı tahtile getirtti. Süleyman cinleri kendine muti kıldı.

Bu meşhuru alemdir ki Haydar ismi sırrı hakır. O'nun hakkında ne söylense layıktır. Şeyhoğlu mekanın kafeyle, Ali'nin fazlım canı gönülden itiraf eyle.

Faziletname adlı kitaptan aldığımız bu hikaye burada sona erdi. Hatay halkının '**La ilahe illa Ali**' demelerinin sebebi, hikmeti budur. Hazret'i Ali'nin buna benzer nice kerametleri ve faziletleri bir çok kitaplarda yazılı, biz yukardaki hikayeyi örnek göstermek için aldık.

Yemini Hazret'lerinin Faziletname'sinden başka bir örnek;

Her kim ki şek getirse Ali Haydari Vilayete,
Zulmette kala ermiye şemi hidayete,
Hubbu habib olanlara şah ola destegir,
Rahi necata er göre aynı inayete,
Narı cehennem içinde kalır kim inanmaya,
Fazlı Ali hakkında olan bu rivayete.

GEYİK VE İMAM-I HASAN

Bir gün Hazret'i Resulü Ekrem mescitte oturmuş İmam-ı Hasan kucağında eshabı ile sohbet ediyor ve sorunlarını dinleyip dertlerine derman oluyordu. İçeriye kucağında bir geyik yavrusu ile bir bezirgan yahudi girdi. Yahudi bezirganlık yapıyordu ve her ne zaman yolu Medine'ye uğrasa mutlaka bir hediye ile Resulü Ekrem'in huzuruna varır, O'na bir hediye vererek hayır duasını alır, eşğine niyaz eyleyip yoluna devam ederdi.

O günde Medine'nin dağlarından geçerken bir geyik yavrusu yakalayıp Hazret'i Resulü Ekrem'e getirmiş ve eşğine niyazda bulunup: **“Ya Resulullah, bu hediyemi kabul etmenizi yüce makamınızdan niyaz eylerim”** dedi.

Hz. Resulullah'a geyik yavrusunu hediye etti. O'da İmam Hasan'ı göstererek geyik yavrusunu Hasan'a verdi ve bezirgana hayırlı dualar eyledi.

İmam-ı Hasan geyik yavrusunu alınca haddinden çok sevinip onunla oynamaya başladı. Yavrunun boynuna, boğazına sarılıp öpüyordu, okşuyordu. O ara Hz. İmam-ı Hüseyin içeri girdi. birden İmam-ı Hasan'ın elinde geyik yavrusu olduğunu görünce koşarak Hazret'i Resulü Ekrem'in boynunu kucaklayıp yanaklarından, mübarek ellerinden öperek: **“Dedeciğim, bu geyik yavrusundan bir tane de ben isterim, banada bir geyik yavrusu ver”** diye yalvarmaya başladı.

Hazret'i Resulü Ekrem: **“Canım yavrucuğum, ciğerköşem, canım Hüseyin'im onu bir bezirgan dost bize getirdi verdi. Sadece bir tane yakalamış, iki tane olsa birini sana verirdim. Zaten yavrucuk çok küçük, daha ana kuzusu. Onu karındaşım Hz. Cebrail gelince Cebrail ile annesine göndereceğim. Şimdilik siz Hz. Hasan ile beraber o yavruyu incitmeden, onunla beraberce oynayın”** diye Hz. Hüseyin anlatmaya çalıştı. Hz. Hüseyin çocuk yaşta olduğu için anlamadı ve ağlamaya başladı.

Hazret'i Resulü Ekrem, İmam-ı Hüseyin'in ağlamasına dayanamıyarak yalvarmaya başladı: **“Ya Hasan, gel bu geyik yavrusunu Hüseyin'e ver, Ben sana daha güzel hediyeler veririm, gel Hüseyin'imi ağlatma”** dediyse, Hz. Hasan'da küçük olduğundan dolayı geyik yavrusunu Hz. Hüseyin'e vermedi. İmam-ı Hüseyin başını İmam-ı Hasan'ın omuzuna yaslayıp sessiz sessiz, hazin hazin gözyaşı dökmeye başlayınca, Hazret'i Resulü Ekrem'de kanlı gözyaşları döküp çok hüzünlendi. Tam o sırada Mescid-i Nebi Cem evinin kapısından peşinde küçük bir yavru ile bir geyik girip, hal dili ile Hazret'i Mustafa'ya selam vererek: **“Ya Resulullah, şu an İmam-ı Hüseyin'in ağlamasından gök yüzünde melekler, yeryüzünde tüm mahlukatlar figana düştü. Hüseyin'in gözyaşına matem tutuyorlar.**

Eğer izin verirsen bu yavrumu İmam-ı Hüseyin'e hediye etmek istiyorum, zaten diğer yavruda benim yavrum. Onun gözyaşlarının akmasına Hakk Teala'nın tahammülü yoktur. Beni buraya Rabbül alemlerin sahibi Hz. Tanrı gönderdi. Bizim de yüreğimize bu yüzden gam ve keder düştü” diyerek Hz. Muhammed Mustafa'dan izin istedi.

Hz. Resul Ekrem geyiğe hayırlı dualar eyliyerek: **“Allah seni Hüseyin'imin hoşnut olduğu mahlukattan eylesin”** dedi.

Geyik ağlıyarak: **“Ya Resulullah, bu kelamın sevinci ile yüz yavrum dahi olsa Hüseyin'e bağışladım. Yeter ki Hüseyin'in gönlü hoş olsun, bizlere şefaath eylesin”** der.

Hazret'i Hüseyin'in ayaklarına yüzler sürüp, yavruyu İmam-ı Hüseyin'in kucağına bırakır. İmam-ı Hüseyin gözyaşlarını avuçlarının içi ile silerek, geyiğin akan gözlerinden öper ve boynunu okşar.

Geyik o sevinç ile yavruyu içerde bırakıp dışarıya koşarken, nida edip hal dili ile Hakk'a şöyle seslenir: **“İlahi Ya Rabb'i mazlumlar sultanı İmam-ı Hüseyin'in gönlünü hoş eğlemek için bana bu fırsatı verdiğinden dolayı sana nasıl şükür edeceğimi bilemiyorum”** diye feryat edip ağladı.

Bir gün İmam-ı Hasan ile İmam-ı Hüseyin dedeleri Resulü Ekrem'in huzuruna gelerek: **“Dede hangimizi daha çok seviyorsun? Hangimiz daha güzeliz?”** diye Resulü Ekrem'i sıkıştırmaya başladılar.

Resulullah ikisini de sevip okşayıp bağına bastı: **“İkinizde çok güzelsiniz, birbirinizden farksızsınız”** dedi.

Fakat İmam Hasan olsun, İmam Hüseyin olsun illa da: **“Birimizi seçeceksin”** dedi.

Hazret'i Resulullah: **“Çocuklar bu soruyu sevgili atanıza, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'ye sorun, O size cevap verir”** deyip, çocukların gönlünü incitmemek için çareyi İmam-ı Ali'ye göndermekte bulur.

Çocuklar koşarak enbiyalar sultanı ataları İmam-ı Ali'nin huzuruna gelerek: **“Hangimiz güzeliz?”** diye sorarlar.

O da: **“İkinizde ciğerparemsiniz, canımsınız, ruhumsunuz”** dediysede dinlemediler.

Çocuklar: **“İlla da birimizi tercih edeceksin”** diye ısrar ettiler.

Ol vakit İmam-ı Ali: **“Öyle ise birer yazı yazın bana getirin, hanginizin yazısı güzel ise o daha güzeldir”** dedi. İkisi de yazı yazıp babalarına getirdiler.

İmam-ı Aliyyül Mürteza yazıları evirip, çevirip baktıktan sonra: **“Bak, ikinizin yazısı da çok şahane, ikiniz de çok güzel ve birbirinizden farksızsınız”** diye ikisini de sevip bağına bastı.

Fakat Şehzade'ler: **“İlla da birimizi tercih edeceksin”** diye ısrar ettiler.

İmam-ı Ali: **“Bu soruyu anneniz iki cihanın nurlu güneşi Fatıma-tı Zehra'ya sorun”** diye kendi onları incitmemek için annelerine gönderdi.

Hz. Fatıma mutlaka bu yavruların incinmemesi için bir çare bulur diye düşündü.

Çocuklar annelerinin yakasını kestiler: **“Dedemiz bilemedi,**

babamız cevap veremedi, bari sen söyle hangimiz daha güzeliz?” diye ısrar etmeye başladılar.

Hazret'i Fatıma: **“Ey benim gözümün nurları, canımın içleri, bağrımın köşeleri, ben ikiniz arasında bir fark göremiyorum, ikinizde müsavi eşit güzelliktesiniz. İki gözün hangisi bir birinden ayırt edilir”** diye yüzlerine gülüp bağrına bastı ise de bir türlü vaz geçiremedi. Bunun üzerine onların incinmesini istemediği için gönüllerini mahcup etmemek için boğazındaki anne yadigarı inci boncuğunu çekip kopardı.

Çocuklara şöyle dedi: **“Bu boncukları yere atacağım saçılan boncuklardan hanginiz fazla toplarsanız o daha güzeldir”** deyip incileri yere saçtı.

O an Hazret'i Allah-u Teala Cebrail'e emir verdi ki: **“Ey benim sevgili meleğim çabuk git İmam Hasan ile Hüseyin'in boncuklarını eşit şekilde toplayıp ellerine taksim eyle ki, sevgili yavrularımın biri mahcup olup incinmesin, onların incinmelerine gönlüm razı değildir”** diye Cebrail'i gönderip, incileri müsavi şekilde toplayıp çocuklara taksim eyledi, tabi ki çocuklar Cebrail'i göremiyorlardı.

Boncukları saydıklarında ikisinin de boncuğu aynı sayıda eşit gelince birbirlerine sarılıp: **“Demek ki dedemizin, babamızın ve annemizin söyledikleri doğruymuş da biz anlamamışız, ikimiz de aynı güzellikteymişiz”** diye sevinip oynamaya devam ettiler.

İHLAS SURESİ

Bismillah diyerek vardık secdeye
Yüce Hakk'ı gördük, elhamdü lillah
Errahmanirrahiym deyip darına durduk
İkrarımız verdik, elhamdü lillah.

Kul hüvallahü deyip, söze başladık
Özümüzde benliğimiz taşladık
Ehad deyip bir kapıdan işledik
Yolumuzu sürdük elhamdü lillah.

Hakk'ın birliğine verdik ikrarı
Allahüssamed deyip ağladık zarı
Lem yelid ve lem yüled'le bulduk didarı
Ehlibeyt'e erdik elhamdü lillah.

Ve lem yekün lehu küfüven ehad
Biri Kur'an biri Ehlibeyt tamamet
Bunlar bize yüce Hakk'tan emanet
İslam dinin kurduk elhamdü lillah.

Ali Sefa'm bu sırrımız sır kalsın
Ahmak olan bu sırlardan ne bilsin
Çağırılım on iki İmam'lar gelsin
Yüce Hakk'ı bulduk elhamdü lillah.

MAHŞER YERİ

İnsanların kendi azaları, yani vücut organları mahşer yerinde kendi sahibinin yaptığı iyi ve kötü işlere şahitlik yapacaktır. Fusilet suresi 19-24 ayet; ameli salih kullar, Ehlibeyt dostları sorguya çekildiklerinde Ehlibeyt o canlara yardım ve şefaet edecektir. Kafirlerle gelince onların dilleri tutulacak, kulakları sağır, gözleri kör olacak ve onlar kendilerini savunma fırsatı bulamadan cehenneme fırlatılacaklardır.
(Mürselat suresi 34 - 40 ayet)

Yanlış yolda olan kafirler, kendi kendilerine öfkelenip, kızacaklar fakat Allah'ın onlara olan öfkesinin yanında onların öfkesi bir hardal tanesi kadar kalacaktır.

(Münin suresi 10. ayet)

Mününler ise Allah'ın yardımlarına, Ehlibeyt'in şefaatine nail olduklarından dolayı sevinç içinde yakınlarını müjdelemeye koşarlar. Çünkü onlara Allah mükafat olarak rahmetle cen-netini müjdelemiştir.

Bu dünyadan geçerken bizler, biz insanlar Azrail'den ameline göre muamele görerek can vereceğiz (Enfal surei 50. ayet).

Allah dostlarına, bizzat Allah kendisi yardım edecektir (insan suresi 10-11. ayet). Çünkü Allah'ı ve Ehlibeyt'i dost edinenler Allah'ın sevgisini önceden kazananlardır.

(Hadid suresi 12. ayet)

Allah sizi hesaba çekeceği konusun da önceden dünya da yaşarken sizi uyarıyordu. İşte o an geldi, bir araya toplanın amelimize göre sonucunuzu bekleyin. Bu dehşet ve korku içinde beklemenin ne kadar zor olacağını bilmezmiydiniz.

(Rum suresi 25. ayet)

İnsanlar mahşer yerinde korku ve panik içinde koşuşup dehşete kapılarak herkes başı telaşına düşecektir.

(Kaf surei 44. ayet)

İnsanları hesaba çekmek için gök gürültüsünden bin kat daha şiddetli bir seda ile bir araya toplanmaları emir olunacak. Bu çağırışın şiddetinden insanlar yaprak gibi titreyerek hesabın ne kadar çetin geçeceğinin farkına varacaklar.

(Kam suresi 6. ayet)

Hesap vermekten kaçma şansları olmayacak (Taha suresi 108. ayet).

İnsanlar korkudan yere çivilenmiş gibi, korku içinde bekleyecekler (meariç suresi 43. ayet).

Onlar ki; Allah'ın Kur'an'ına, emirlerine uymazlardı. Peygamber'leri yalanzlardılar, Allah'ın ahır zaman Peygamber'i Muhammed Mustafa'yı (s.a.v.) ve onun Ehlibeyt'ini katledenler ile onlarla bir olanlar önceden uyarılmışlardı. Dünyadayken bu hesap gününü hiç mi hiç hesaba katmamışlardı. Şimdi işte bak yaptıkları zalimliklerinden dolayı Allah'ın azabı onları sardı. Onlar kendi kendilerine lanet ediyorlar ki; keşke biz bu yanlış yapmasaydık, kendi nefsimize uyup şeytani hislerimize kapılmasaydık demeleri kendi sonlarını hiç mi hiç değiştirmeyecektir.
(Kamer suresi ,8.ayet)

Kafir İnsanlar korku, dehşet ve panik içinde bozguna uğramış cehennem köpekleri gibi koşuşurlarken; Cenabı Hakk Teala'dan iman sahiplerine hoş bir nida gelecektir: **“Ey inanan iman sahipleri; siz korkmayın, sizlere bir musibet ulaşmayacaktır. Sizler dünyadayken hem Allah'ın dostu hem de dostlarınızın dostuydunuz. Ben Gadir Hum'da Habibim ahır zaman Peygamber'im Hz. Muhammed Mustafa'm (s.a.v.) vasıtasıyla sizlere iki emanet bırakmıştım; biri Kur'an-ı Azimi şanı, biride kendi Kudret nurumdan yarattığım Ehlibeyt'imi sizlere emanet etmişim. Sizler benim kutsal emanetime sahip çıktınız, onlarla hüznlendiniz, onlarla ağladınız, onlarla güldünüz. Allah azim ve kadirdir, işte bende burda sizlerin dostuyum. Dost, dosttan korkmaz.**

(Şura suresi 23. ayet – Maide suresi 67,68.ayet) diyecektir

İman sahiplerinin de, kafirlerin de hesap vermek için bölükler halinde bir araya gelmekten başka seçenekleri olmayacaktır.
(Nebe suresi 18. ayet)

Hız. İsrâfil tarafından SÜR üfürülünce, insanlar mezarlarından çıkarılarak fırtınalar misali savrulup bir yere toplanınca eyvahlar olsun bizlere, biz bu başımıza geleceklere önceden Peygamber'lerden duymuştuk fakat inanmamıştık. Şimdi yalanladığımız Peygamber'ler den nasıl şefaata bekleyebiliriz diye kendilerini lanetleyecekler. Onlar Allah'ın aşaladığı, yüzleri kara, zillet zalimlerindendirler.

(Yasin suresi 51,52.ayet).

Allah onları lanet ve elemli bir azap ile azaplandıracaktır. Mahşer yerinde Allah'ın ve onun aziz Ehlîbeyt düşmanlarına, Allah öyle elemli bir azap hazırlamıştır ki; onlar bunu hiç beklemiyorlardı. Onların suratları lanetlenmiş, gözlerinin ışıkları söndürülmüş, boyunlarına lanet halkaları takılmış, korku içinde beklemekten başka çareleri yoktur. Onların ebedi kalacakları yer cehennem derinlikleridir, onlar Cenabı Hakk Teala tarafından aşağılan- mışlardır.

(Gasıye suresi 2. ayet ve Abese suresi 40-42. ayet)

Dünyadayken kibirlenen ve büyüklenenler ve Allah'ı inkara kalkışanların ve Allah'ın Ehlîbeyt'ine düşmanlık edenlerin vay hallerine. Düşükleri cehennem çukurlarında nasıl da debeleşip boçalayıp dururlar. Onların yüzlerinin lanetle boyanışını bir görseler en yakınları dahi onlardan nasılda kaçarlardı. Allah onlara cehennemi son durak olarak tahsis eyledi.

(Zummer suresi 60. ayet)

Allah'tan ve Allah'ın sevdiklerinden yüz çevirenlerin sonu varya işte budur.

Allah'ın gönderdiği Peygamber'leri inkara kalkanlar, Allah'ın kelamını insanlara anlatmak için gayret eden alimleri alaya alanlar, Allah'ı zikretmek için insanlara çağrıda bulununca türlü bahaneler ile Allah'ın kelamından kaçanlar ve Hakk'ı unutanlar da mahşer yerinde Allah tarafından unutulacaklar.

(Tah suresi 124-126. ayet)

Mahşer yerinde herkes başı telaşına düşecek, oğul babadan, kız anadan kaçacak. Herkes panik, dehşet ve korku içinde kendi kaderlerine terk edilişinden korkacaklar.
(İnfitar suresi 17-19. Ayet)

O gök ve yerin çatladığı an; gök mü yarıldı diye herkes panik ve dehşet içinde birbirinden kaçacaklar.
(Abes suresi 33-37. ayet)

Mahşer yerinde kimse soyunun mezar taşı ile övünme şansına sahip değildir. Çünkü herkes kendi ameli ve amel defteri ile yargılanacaktır. O gün en çok sevinen ve kazananlar Allah'ın ve onun aziz pak ve temiz Ehlibeyt'ine sarılıp ve tutunanlar olacaktır. Kurtuluşa erişeceklerde onlardır. Onların eli Ehlibeyt'in elinde olacaktır. Allah'ın sevmedikleri kişilerse Hz. Ehlibeyt'e zulüm eden kişilerdir, onlar var ya onlar cehenneme yuvarlanırlarken millet dehşetten dillerini yutacaklar. Cehennemin ateşi onları sarıp kuçaklayacaktır. (Meric suresi 10-15. Ayet)

Dünyadaki yaptıklarından pişman olanlar, ne kadar pişmanlık duysada faydası olmayacaktır. O gün meleklerin şahit olarak dinlenmesi, cehennemin getirilip mizam terazisinin kurulması ve insanların korku içinde bekleyişi.

(Feci suresi 21-26. ayet)

Bir hardal tanesi kadarda olsa ne işlemişseniz, o amel defterlerinizde melekler tarafından tutanak tutulmuştur.

(Lokman suresi 16. Ayet ve zelzele suresi 6-8. ayet)

Allah'ın ve onun kutsal Ehlibeyt'inin dostlarını, melekler mahşer yerinde karşılıyarak, Allah'ın selamını onlara ileterek; 'sizler korkmayın, sizler Allah'ın ve onun Ehlibeyt'inin dostlarıdır. Allah'da, Allah'ın Ehlibeyt'i de sizlerin dostlarıdır, dost dostu bugünlerde yardım etmelidir, bizler

de siz dostlarımıza yardım edeceğiz' derler.
(Hakka suresi 18-24 ayetleri)

Yukarıda genellikle belirttiğimiz bütün konuları toplayıp, vicdan mahkememizde bir muhasebe yaparak, şimdiden kendinizi bu sonuca göre hazırlamamız lazım. Sonuç şudur; biz bu dünyaya bir misafir misali geldik ve bir misafir misali gideceğiz. Misafir olduğumuz bu dünya da Cenabı Hakk bizleri bir çok konularda sınava tabi tutmuşur, tutacaktır.

Cenabı Hakk bizlere Kur'an ayetinde: **"Biz sizleri dünya da başı boş hayvanlar gibi dolaşasınız diye yaratmadık"** böyle demiyor mu? Demek ki biz hayvanlardan üstünlüğümüzü veya farklılığımızı ortaya koymalıyız.

Yarın varınca Hakk divanına, Hakk Teala bize demeyecek mi: **"Yediğin, içtiğin senin olsun, gel bakalım buraya!. Neler yaptın? Benim sana tertemiz emanet verdiğim ruhunu ak mı getirdin, yoksa kara mı? Benim dostlarıma dostmu oldun, yoksa düşman mı? Benim düşmanlarıma düşman mı oldun yoksa dost mu? Benim kara dediğime ak, ak dediğime kara dedin ise; işte ulu divanda elimden çekeceğin var"** diye.

Cenabı Hakk bizleri milyonlarca defa uyarmasına rağmen, malesef durumun vahammeti ortada. Bakın bir defa daha Kur'an ayetlerini hatırlayalım:

KIYAMET

Cenabı Hz. Allah'ı Teala kıyametin kopuşunu şöyle anlatıyor: "İnsanlar azıp, bina ve zina devri başladığın da biz İsrail'e emir vereceğiz 'SURU üfür' diye. İsrail birinci SURU üfürmesin de önce meleklerin, feriştahtarın, hurilerin, gılmanların ve tüm gökyüzü ehlinin canı alınacaktır.

İkinci üfürmesin de yeryüzün de canlı mahluk ve insanoğlu kalmayacak.

(Zümmer suresi 68,69. ayetleri).

Hız. İsrâfil'in SURU üçüncü üfleminin de yeryüzünde ki dağlar, taşlar toprak misali toz olacak, gökyüzünde yaprak misali uçacaktır.

Dağlar taşlar toz duman olacak, havadan yıldızlar dökülecek, ayın ve güneşin nuru gidecek, yer ve gök param parça olacak. Allah'tan başka canlı varlık kalmayacak. Her tarafı karanlık kaplayacak, bütün dünya harabeye dönecek.

(İbrahim suresi 48. ayet ve Taha suresi 105 -107. ayetleri)

İsrâfil'in dördüncü üfürmesin de insanlar yeniden dirilişe geçecekler. İnsanlar mahşer yerinde toparlanıp hesap vermek için çağrıldıkların da adeta çekirgeler misali mezarlarından fırlayarak dehşet ve korku için de adeta savrulan kasırga misali bir araya toplanacak ve panik içinde beklemeye başlayacaklar. Sonuçları ve akibetlerinin ne olacaklarını korku içinde bekleyecekler çünkü başka seçenekleri olmayacak”.

(Kamer suresi 7. Ayet)

Hız. Peygamber efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) yeniden diriliş ve mahşer yerini bir hadisinde şöyle anlatıyor: “Kıyamet kopup mahşer yerinde Cenabı Hakk'ın ulu divan derğahı kurulduğın da ilk canlanan kızım Cenabı Hakk'ın Hidayet nuru Hız. Fatıma-tı Zehra olacak. O, Hız. Velayet nuru İmam-ı Ali'nin kafirler tarafından şehit edilirken başındaki kana belenmiş ememeyi (sarığı), Hız. İmamet nuru İmam-ı Hasan'ın şehit olurken zehirlenerek ciğerleri bölük bölük ağzından gelirken kanına belenmiş hırkasını, Kerbela'da evladı Rahmet nuru İmam-ı Hüseyin'i Deşti Kerbela'nın 124 bin yerinde kılıç, mızrak, ok, bıçak ve balta darbeleriyle parelenerek, param parça şehit kanlarına belenmiş eynindeki gömleğini alarak

Arşu alanın kapısına dikilecek ve: “Ya Rabb Ehlibeyt’imin hakkını istiyorum. Senin asi kulların zalim kafirlerden davacıyım, onlar senin Kudret nurun Hz. Ehlibeyt’i dünya da eşi benzeri görülmemiş bin bir zulümlerle katlettiler. Babam Resullullah’ı yerinden yurdundan sürgün ettiler, evini barkını talan ettiler. Senin emirlerini yasalarını çiğneyip hiç saydılar. Gadir Hum’a Cebrail Aleyhisselam ile gönderdiğin (maide suresi 67 ve 68. ayetlerle)

Velayet nuru Şah-ı Merdan Emirülmü’minin İmam-ı Ali-yül Mürtaza’ya verdiği halifelik hakkını zalimler gasp ettiler (Şura suresi 23. ayet ve Ezhap suresi 72. ayet).

Biz Ehlibeyt’ini, insanoğluna emanet etmiştin, gör ki benim Ehlibeyt’imi ne hale getirdiler. Babamı zehirledi öldürdüler, Benim evimi ateşe verdiler, ciğerlerimi parçaladılar, kaburgalarımı kırdılar ve iki yavrumla birlikte beni şehit ettiler. Senin Velayet nurun Şah-ı Merdan’ı kahır kılıçları ile katlettiler. Hasan’ımı zehirledi ciğerlerini parçaladılar. Hz. Hüseyin’i mi ise yeryüzünde görülmemiş, hiç bir mahluğun birbirine reva görmeyeceği bin bir zulüm altında, süt meme de ki yavrularına varana kadar şehit ettiler.

Kur’an-ı’nı yaktı, parçaladı, bize ait ayetleri Kur’an’dan çıkarıp yok ettiler. Hz. Atam Muhammed’in bütün gerçek hadislerini yaktı kül ettiler. Ya Rabb bu gün benim dava günüm, bugün şehitlerimin hakkını, hesabını senin divanı derğahında sorma günü, bugün senin Ehlibeyt’inin divanından hakkımı istiyorum” diyecek.

Cenabı Hakk Teala Hz. Fatıma’ya şöyle söyleyecektir: “Ya Fatıma, O Benim nurum olan senin Ehlibeyt’ini katledenler bu gün yaptıklarının hesabını bana verecekler, vermek mecburiyetindedir. Onlar benim kulum değil, onlar benim kulluğumdan zaten çoktan çıkmışlardır. Benim Ehlibeyt’imin düşmanı benim de düşmanıdır” diyecek ve Cenabı Allah-u Teala da, Hz. Fatıma’nın yanında yer alacaktır.

Cenabı Hakk cehenneme emir verecek; 'kanlı kafirleri kor ateşinde yak' diye. Cehennemin ateşi bütün yeryüzünü kaplayacak, insanlar panik içinde birbirlerini ezip çiğneyerek herkes başı telaşına düşecek. Hz. Cenabı Hakk, Cebrail'i bana göndererek, 'gelsin ümmetinin halini görsün' diyecek. Beni Cebrail kısa sürede Hakk'ın divanına ulaştıracak. Suçlu suçsuz panik halinde ümmetlerimin çığırtmaları benim yüreğimi dağlayacak. Cehennemin üzerine koşacağım ama bir faydası olmayacak.

Benim feryadıma Cenabı Hakk bana şöyle diyecek: **“Ya Muhammed, Hz. Ehlibeyt'imın sadık dostlarından bana bir kişi çağır ki bu kişi benim sadık kullarımdan birisi olsun. O kişi sana da sadık ümmet olması lazım. O kişi Velayet nurum Hz. Ali'nin beğenisini kazanmış, Hz. Ali'nin de sadakatli talibi olması gerekmektedir. Ayrıca Ehlibeyt'ime yar, Kerbela şehitlerime ve Hz. Hüseyin'ime dost, 12 İmam'larıma muhip olması gerek”** diye beni ümmetime gönderecek. Cenabı Hakk'ın yardımı ile ümmetlerimin için de bu vasıfa sahip kırk kişi kadar bulup Hz. Hakk'ın huzurun da bulunan Ehlibeyt'imın divanına getireceğim. Hz. Fatıma'dan, Cenabı Hakk Kevser tasını bana vermesini emrecek ve Ben Fatıma'dan Kevser tasını alacağım.

Cenabı Hakk'tan şu nida gelecek: **“Ey Muhammed Benim rızamı kazanmak için Ehlibeyt aşkına gözyaşı dökken bu sadakatli kulların, gözyaşlarını Kevser tasına akıt, cehennemin üzerine serp”** diyecek ve Ben de öyle yapacağım.

Serptiğim an cehennem 70 bin ferzah geriye çekilecek ve cenabı Hakk cehennemin üzerine 'Sırat Köprüsü' isminde bir köprü kuracak. Kendi de mahşer yerine bir divan kuracak. Divanın sahibi benim hane halkım yani Allah'ın Ehlibeyt'i

olarak bizler divan da yerlerimizi alacağız. Ben ahır zaman Peygamber'i olduğum için arasatta kalanlara Ben şefaata edeceğim. Cenabı Allah-u Teala meleklerle şu emri verecek, herkesin amel defterine bakın amel defterin de, bu Allah'ın sadık kuludur diyorsa, defterin ikinci sayfasında bu Hz. Muhammed Mustafa'nın da sadakatli ümmetidir diye yazması lazım, eğer ikinci yaprakda bu onay var ise, üçüncü yaprakta bu Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'ye de sadakatli taliptir demesi ve yazması lazım, eğer Hz. Ali'nin onayı da var ise, dördüncü yaprakta bu can Hz. Ehlibeyt'e muhiptir demesi lazım, hem de sadakatli muhip demesi lazım, o yaprakda onaylanmış ise, beşinci yaprak da 12 İmam'lara sadakatli yardı mührü varsa ve en son yaprakta Hz. İmam Hüseyin'e ve Kerbela şehitlerimize sadakatli dosttur diye benim Hz. Hüseyin'im onayını alması lazım. Cenabı Allah-u Teala bu sınavı bütün kullarından istiyecektir. Eğer bu sınavın bir yaprağı veya bir mührü eksik olursa Allah'ın şefaati bu kişiye erişmeyecektir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi kıyamet ve mahşer zaten bir bütün ele alınmaktadır. Hz. Allah-u Teala 124 bin Peygamber, 104 Hakk kitap indirdi. Bu kitapların dördü büyük ebad, 100'ü küçük olmak üzere 104 kitap ve 102 suhufla tüm insanoğlunu uyarmış, yanlışla sapmayın gerçeklerden ayrılmayın, Allah'ın dostluğuna şek şüphe getirmeyin, Allah'ın size bıraktığı iki emanetine sıkıca sarılın dediği halde bu insanoğlu Allah'ın kanunlarını, yasalarını, kitaplarını, Peygamber'lerini hiçe saydı. Allah'ın ak dediğine kara, kara dediğine ak dediler.

**Allah iyi insanları tüm kötülüklerden korusun,
doğruların Hakk ve hakikat yolundan asla ayırmasın,
Arasat Meydanının da bırakmasın, Rahmet kapılarından
girmek nasip olsun... İnsanların kör olan gönül gözlerini
açsın inşallah...**

(Allah Allah)

**Güvenç Abdal Ocağından
Hz. Ehlibeyt dostlarından
Yazar ve Araştırmacı
Ali Sefa Dede**

Yazarımızın Diğer Kitapları:

1. Kanlı Kerbela Yollarında Ehlibeyt Kervanı
2. Hz. Ehlibeyt Divanı ve Alevilik
3. Felaketler Öncesi Allah ve Ehlibeyt Yoluna Son Çağrı
4. Ehlibeyt Yolunda Deyişlerimiz
5. Alevilikte İbadetlerimiz
6. Hz. Ehlibeyt'in Var Oluşu – Hadis ve Rivayetler
7. Kudret Nurumuz Hz. İmam Ali ve Faziletleri
8. Hz. Muhammed (s.a.v.) – Hz. Fatıma-tı Zehra – Hz. Hasan-ı Mücdeba'nın - Fazilet Denizlerinden Bir Damla
9. Rahmet Nurumuz Hz. İmam Hüseyin ve Kanlı Kerbela
10. Kerametler – Faziletler - Düşündüren Hikayeler

